

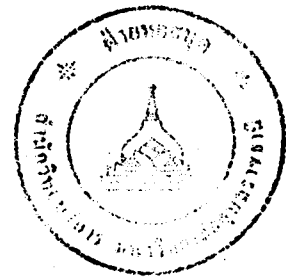

รายงานการวิจัย

การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยว
งานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547

**The Study of Thai Tourist's Expenditure in
Ubon Ratchathani Candle Festival, 2004**

ปวีณา คำพุกกะ

คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

โครงการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2548

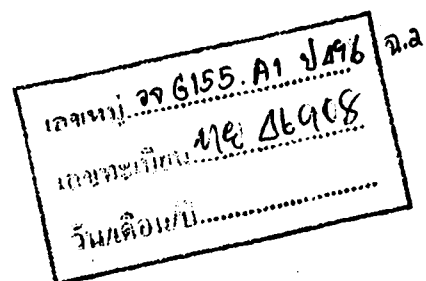
ISBN 974-523-022-7

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาวิจัย เรื่อง “การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547” The Study of Thai Tourist' s Expenditure in Ubon Ratchathani Candle Festival, 2004 งานวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2548 ผู้วิจัยจึงใคร่ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี งานส่งเสริมการวิจัย สำนักงานอธิการบดี สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เขต 2 และจังหวัดอุบลราชธานีเป็นอย่างสูงที่ได้ส่งเสริมและสนับสนุนงานวิจัยในครั้งนี้ อีกทั้งเพื่อนร่วมงานคณะบริหารศาสตร์ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทำให้งานวิจัยชิ้นนี้ถูกลงไปได้ด้วยดี และนักท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

ผู้วิจัย

กรกฎาคม 2548

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสำรวจการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยว งานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 ประชากรในงานวิจัยคือนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีทั้งสิ้น 359 ราย โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย ผลการวิจัยพบว่า

1. การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยในงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 พบว่า ค่าใช้จ่ายด้านที่พักสูงสุดร้อยละ 28.64 รองลงมาคือ ค่าใช้จ่ายด้านพาหนะเดินทาง ค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ ค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายด้านสินค้าและของที่ระลึก และ ค่าใช้จ่ายด้านบันเทิงร้อยละ 19.40 16.23 14.25 11.42 10.07 ตามลำดับ

2. การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 พบว่า ผลของการใช้จ่ายด้านที่พักและด้านพาหนะเดินทางสูงสุดเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดใหญ่ ในขณะที่ผลของการใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่ม ด้านสินค้า และของที่ระลึกและด้านบันเทิงสูงสุดเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลาง

3. พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่องานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 พบว่านักท่องเที่ยว 96.9% มีวัตถุประสงค์ในการเดินทางมาเพื่อการท่องเที่ยว งานประเพณีแห่เทียนพรรษา โดยมีพาหนะในการเดินทางหลักคือ รถบริษัทนำเที่ยว รองลงมา เป็นรถส่วนตัว/รถเช่า รถโดยสารประจำทาง เครื่องบิน และรถไฟ ตามลำดับ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษามีการพักค้างคืนที่จังหวัดอุบลราชธานีอย่างน้อย 1 คืนถึงร้อยละ 52 ในการเดินทางมาท่องเที่ยวครั้งนี้นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางแบบกลุ่ม แบบคณะทัวร์ แบบครอบครัว และแบบคนเดียว ตามลำดับ โดยที่ร้อยละ 61.7 เป็นการเดินทางมาท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีเป็นครั้งแรก ร้อยละ 38.3 เคยเดินทางมาท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาแล้วอย่างน้อย 2 ครั้ง และเป็นการได้รับข้อมูลงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจากทางสถานีโทรทัศน์เป็นสำคัญ รองลงมา คือ ญาติ เพื่อน พี่น้อง สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ บริษัททัวร์ และ อินเทอร์เน็ต ตามลำดับ โดยมีสถานที่ท่องเที่ยวอื่นที่นักท่องเที่ยวได้เดินทางไปในระหว่างที่อยู่ในจังหวัดอุบลราชธานีคือ อุทยานแห่งชาติผาแต้ม โขงเจียม พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ วัด ช่องเม็ก ตามลำดับ อีกทั้งข้อเสนอแนะที่ควรปรับปรุงเรียงตามลำดับได้ดังนี้ ถนนและการจราจร ความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยว ห้องน้ำสาธารณะ การประชาสัมพันธ์ ความปลอดภัยและความเป็นระเบียบของร้านค้า

4. ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่องานประเพณีแห่เทียนพรรษาและ
สาธารณูปโภคของจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 โดยภาพรวมทั้งหมความีค่าเท่ากับ 8.32 คะแนนจาก
คะแนนเต็ม 10 คะแนน แสดงว่านักท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจต่องานประเพณีแห่เทียนพรรษา
จังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ด้านการแสดงคืนเทียน
และด้านการจัดรูปแบบขบวนแห่เทียนมีระดับความพึงพอใจมากที่สุด ในขณะที่ด้านความพร้อม
ของห้องน้ำสาธารณะมีระดับความพึงพอใจปานกลาง นอกนั้นมีระดับความพึงพอใจมาก

ABSTRACT

This research aims to survey on Thai tourists' expenditure in Ubon Ratchathani Candle Festival, 2004. The focused group of this research is Thai tourists who visit this festival. There are 359 respondents participating in this research and a questionnaire is used as means to measure.

The results of the research indicated that:

1. An expenditure of the tourists in Candle Festival, 2004 can be categorized as follows:

The expenditure on residences is the most (28.64%). This is followed by the cost of travel (19.40%), miscellanies (16.23%), food and beverages (14.25%), goods and souvenir (11.42%) and entertainment (10.07%).

2. According to the expenditure on residences and travel of Thai tourists in the Candle Festival, entrepreneurs who hold large enterprises will gain the most benefits while the expenditure on food and beverages, goods and souvenir and entertainment mostly benefits medium enterprises.

3. According to the behavior of Thai tourists in the Candle Festival, this research suggests that 96.9% of the tourists aimed to visit this festival. And their travel mainly relied on tourism company. This is followed by private cars / rent cars, buses, air planes and trains. 52% of the tourists at least one night during this festival. To visit this festival, most tourists prefer group travel and it is followed by group tours, families and individuals. 61.7% of tourists stated that it was their first time to visit Candle Festival in Ubon Ratchathani while 38.3% suggested that they had been here at least twice. The tourists mostly received the information from the television. Next to it, they acquired the information from their relatives, friends, siblings, publication, radios, tourism company and internet. In addition, they also visited other tourist attractions while they spent their time during the festival. Pha Tam National Park is the main attraction and it is followed by Khongjiem, museum, temples and Chong Meg border pass. The informants also gave suggestions during their visit to this festival. Roads and traffics are the item that should be improved first. This is followed by the cleanness of tourist attractions, public toilets, public relations, security and the tidiness of shops.

4. A satisfactory level of Thai tourists towards the Candle Festival and Ubon Ratchathani's public facility is 8.34 points out of 10. This indicates that the tourists were very satisfied with this 2004 festival. With consideration in more details, the exhibition of candles and the arrangement of candle's parade gain high satisfaction from the tourists while the readiness of public toilets receives medium satisfaction. The remains are very satisfactory.

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์งานวิจัย	3
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
1.4 คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	3
บทที่ 2 ข้อมูลจังหวัดอุบลราชธานี ประเพณีเข้าพรรษาและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 ข้อมูลจังหวัดอุบลราชธานี	6
2.2 ประเพณีเข้าพรรษา	17
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	23
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	29
3.1 ประชากร กลุ่มตัวอย่างและเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	29
3.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและการเก็บรวบรวมข้อมูล	30
3.3 การวิเคราะห์และสถิติที่ใช้สำหรับการวิจัย	31
บทที่ 4 ผลการวิจัย	34
4.1 ลักษณะทั่วไปของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยในงานประเพณี แห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547	34
4.2 โครงสร้างการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวชาวไทยใน งานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547	46
4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการใช้จ่ายในการท่องเที่ยว กับข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคล	47
4.4 การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยวงานประเพณี แห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีและการกระจายไปสู่ธุรกิจขนาดใหญ่ ขนาดกลาง หรือขนาดเล็ก	50
บทที่ 5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	58

สารบัญ

	หน้า
5.1 สรุปผลการวิจัย	58
5.2 อภิปรายผล	59
5.3 ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงการท่องเที่ยว	61
5.4 ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยในครั้งต่อไป	62
บรรณานุกรม	63
ภาคผนวก	65
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม	66
ประวัตินักวิจัย	70

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1.1	แสดงสถิติท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดอุบลราชธานี พ.ศ. 2541-2546	2
4.1.1.1	แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว	33
4.1.1.2	แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุของนักท่องเที่ยว	34
4.1.2.1	แสดงจำนวนและร้อยละของพฤติกรรมการเดินทางของนักท่องเที่ยว	35
4.1.2.2	แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการเดินทาง	36
4.1.3.1	แสดงจำนวนและร้อยละพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทย	38
4.1.3.2	แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้จ่ายด้านต่างๆ ของนักท่องเที่ยวชาวไทย	39
4.1.3.3	แสดงจำนวนและร้อยละในการใช้จ่ายซื้อสินค้าของที่ระลึกของนักท่องเที่ยว	40
4.1.4	แสดงค่าสถิติความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่องานประเพณี แห่เทียนพรรษาและสาธารณูปโภคของจังหวัดอุบลราชธานี	41
4.1.5.1	แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลการท่องเที่ยวด้านอื่น ๆ	43
4.1.5.2	แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการเคยมาท่องเที่ยวงานแห่เทียน	43
4.2	แสดงการใช้จ่ายแต่ละด้านของนักท่องเที่ยวชาวไทยในงานประเพณีแห่เทียน พรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547	44
4.3.1	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างช่วงอายุกับระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว	45
4.3.2	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว	46
4.3.3	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับรายได้กับระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว	46
4.4.1	แสดงการเปรียบเทียบการใช้จ่ายเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวไทย	47
4.4.2.1	การกระจายรายได้ไปสู่ขนาดธุรกิจต่างๆด้านที่พัก	48
4.4.2.2	การกระจายรายได้ไปสู่ขนาดธุรกิจต่างๆด้านอาหารและเครื่องดื่ม	49
4.4.2.3	การกระจายรายได้ไปสู่ขนาดธุรกิจต่างๆด้านพาหนะเดินทาง	50
4.4.2.4	การกระจายรายได้ไปสู่ขนาดธุรกิจต่างๆด้านสินค้าและของที่ระลึก	51
4.4.2.5	การกระจายรายได้ไปสู่ขนาดธุรกิจต่างๆด้านบันเทิง	52
4.4.2.6	แสดงการกระจายรายได้ไปสู่ขนาดธุรกิจต่างๆในทุกด้านของการใช้จ่าย	53

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญอุตสาหกรรมหนึ่งในการนำรายได้จากชาวต่างประเทศเข้าสู่ประเทศไทย และเป็นอีกทางที่ช่วยลดการเดินทางออกไปท่องเที่ยวยังต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย เป็นการลดการสูญเสียเงินตราให้กับต่างประเทศโดยการรณรงค์ให้มีการท่องเที่ยวทั่วไทย นโยบายของรัฐบาลโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจึงใช้การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวในเมืองไทยให้มากขึ้นเพื่อสร้างความสนใจให้กับนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ทั้งความหลากหลายในธรรมชาติ วัฒนธรรม เป็นตัวดึงดูดทำให้เกิดความต้องการที่จะท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จึงจัดให้มีโครงการศึกษาเพื่อจัดทำแผนปฏิบัติการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นแผนที่จะพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวภายใต้กลยุทธ์เชิงพื้นที่ (Area Approach) ที่มุ่งพัฒนาพื้นที่และความต้องการของตลาดเพื่อเป็นการส่งเสริมให้เกิดการกระจายตัวของนักท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวมีทางเลือกมากขึ้น โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวเสริม 7 กลุ่มพื้นที่ พื้นที่ท่องเที่ยวหลัก 8 จังหวัด พื้นที่ที่มีศักยภาพและเมืองชายแดน ทั้งนี้ได้กำหนดความสำคัญในการพัฒนาของพื้นที่เสริม 7 กลุ่มพื้นที่ ที่ต้องการพัฒนาเร่งด่วน 3 กลุ่ม ได้แก่

1. เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์
2. กระบี่ ตรัง สตูล พัทลุง
3. นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี

จังหวัดอุบลราชธานี เป็นจังหวัดชายแดนที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวมากจังหวัดหนึ่งของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทั้งด้านประวัติศาสตร์ ธรรมชาติและศิลปกรรม งานประเพณีแห่เทียนพรรษา เป็นประเพณีทางพุทธศาสนาที่สำคัญ ถือเป็นงานบุญที่ยิ่งใหญ่และสร้างชื่อเสียงให้กับชาวจังหวัดอุบลราชธานี งานประเพณีแห่เทียนพรรษาเป็นงานที่จัดขึ้นทุกๆปีในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 8 และแรม 1 ค่ำ เดือน 8 หรือวันอาสาฬหบูชาและวันเข้าพรรษาซึ่งในแต่ละปีจะมีนักท่องเที่ยวชาวไทยสนใจเข้าร่วมงานประเพณีแห่เทียนพรรษาเป็นจำนวนมาก

ตาราง 1.1 แสดงสถิติท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดอุบลราชธานี พ.ศ. 2541-2546

ปี	จำนวน นักท่องเที่ยว (คน)	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย ต่อคนต่อวัน (บาท)	ระยะเวลา พักเฉลี่ย (วัน)	รายได้จาก การท่องเที่ยว (ล้านบาท)
2541	720,965	689.21	3.51	1,746.19
2542	783,150	671.28	3.26	1,709.29
2543	803,102	379.67	3.26	1,779.46
2544	826,019	688.09	3.31	1,881.34
2545	850,346	695.12	3.32	1,962.42
2546	882,158	708.77	3.33	2,082.07

หมายเหตุ : นักท่องเที่ยว หมายถึง ผู้เยี่ยมชมที่ค้างคืน

: โครงการสำรวจสถิติการท่องเที่ยวภายในประเทศปี 2541-2546 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

การจัดงานประเพณีแห่เทียนพรรษา "ทวยราษฎร์ ใฝ่ธรรม งานล้ำเทียนพรรษา เทิดไท้ 72 พรรษา มหาราชินี" ของจังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างวันที่ 26 กรกฎาคม - 1 สิงหาคม 2547 มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยและเป็นการเพิ่มรายได้ให้แก่ชาวอุบลราชธานี จากตาราง 1.1 พบว่า จังหวัดอุบลราชธานีมีรายได้จากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง พ.ศ. 2546 รายได้จากการท่องเที่ยวมีจำนวนกว่า 2,000 ล้านบาท นับว่าการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่สร้างรายได้ให้กับจังหวัดอุบลราชธานี แสดงว่ารายได้จากการท่องเที่ยวเป็นรายได้ที่สร้างเม็ดเงินให้กับจังหวัดอุบลราชธานี แม้ว่าการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้เป็นจำนวนมากให้กับจังหวัดอุบลราชธานี แต่ผลของการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวนั้นยังไม่ชัดเจนว่าตกสู่ธุรกิจขนาดใหญ่ ขนาดกลาง หรือขนาดเล็ก ผู้ประกอบการในจังหวัดได้ประโยชน์อย่างไร ผู้ประกอบการในกิจการใดที่ได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวมากที่สุด และยังไม่มีความคืบหน้าที่น่าพอใจว่าควรส่งเสริม นักท่องเที่ยวประเภทไหน

ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อจังหวัดอุบลราชธานีที่จะได้วางแผนส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยมุ่งเน้นตลาดนักท่องเที่ยวได้อย่างชัดเจนและถูกต้องว่านักท่องเที่ยวกลุ่มใดทำให้มีการใช้จ่ายกระจายไปสู่ธุรกิจขนาดใหญ่ ธุรกิจขนาดกลางหรือธุรกิจขนาดเล็กได้อย่างทั่วถึง และนักท่องเที่ยวกลุ่มใดจะทำให้มีการใช้จ่ายกระจายสู่ธุรกิจของจังหวัดอุบลราชธานีได้ดีขึ้น จึงเห็นควรให้มีการศึกษาถึงการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี ปี

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษา จังหวัดอุบลราชธานี
2. เพื่อศึกษาการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษา จังหวัดอุบลราชธานีกระจายไปสู่ธุรกิจขนาดใหญ่ ขนาดกลาง หรือขนาดเล็ก
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีค่องานประเพณีแห่เทียนพรรษา จังหวัดอุบลราชธานี
4. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีค่องานประเพณีแห่เทียนพรรษา และสาธารณูปโภคของจังหวัดอุบลราชธานี

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษา จังหวัดอุบลราชธานี และการใช้จ่ายที่กระจายไปสู่ธุรกิจขนาดใหญ่ ขนาดกลางหรือขนาดเล็ก
2. ทราบถึงพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีค่องานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี
3. ทราบถึงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีค่องานประเพณีแห่เทียนพรรษาและสาธารณูปโภคของจังหวัดอุบลราชธานี
4. เพื่อเป็นข้อมูลแก่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เขต 2 ในการวางแผนส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยมุ่งเน้นตลาดนักท่องเที่ยวได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง
5. เพื่อเป็นข้อมูลแก่จังหวัดอุบลราชธานี ในการวางแผนเพื่อทำการส่งเสริมธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยมุ่งเน้นให้เกิดความเสมอภาคอย่างทั่วถึงกัน

1.4 คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

การท่องเที่ยว หมายถึง การที่ผู้คนหรือประชาชนได้ไปเยี่ยมชมสถานที่หนึ่งเพื่อการเที่ยวชมเมือง เพื่อการเยี่ยมชมญาติและเพื่อน ไปพักผ่อนวันหยุดทั้งระยะสั้นและระยะยาว และอาจขยายความรวมไปถึงบุคคลที่เดินทางไปเข้าร่วมการประชุมทางธุรกิจ หรือเข้าร่วมกิจกรรมอื่น ๆ ทางธุรกิจตลอดจนการเดินทางไปศึกษาจากผู้เชี่ยวชาญ หรือไปทำการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ด้วย โดยที่ผู้มาเยือนเหล่านี้สามารถใช้บริการคมนาคมขนส่งได้ทุกประเภท

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว หมายถึง อุตสาหกรรมที่จัดให้มีหรือให้บริการที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวทั้งภายในและภายนอกราชอาณาจักร โดยมีค่าตอบแทนและหมายรวมถึง

1. ธุรกิจนำเที่ยว
2. ธุรกิจโรงแรมนักท่องเที่ยว
3. ธุรกิจภัตตาคาร สถานบริการ และสถานตากอากาศสำหรับนักท่องเที่ยว
4. ธุรกิจการขายของที่ระลึก หรือสินค้าสำหรับนักท่องเที่ยว
5. ธุรกิจการกีฬาสำหรับนักท่องเที่ยว
6. การดำเนินงานนิทรรศการ งานแสดง งานออกร้าน โฆษณาเผยแพร่ หรือการดำเนินงานอื่นใด โดยมีความมุ่งหมายเพื่อชักนำหรือส่งเสริมให้มีการเดินทางท่องเที่ยว

ผู้เยี่ยมชม หมายถึง บุคคลที่เดินทางไปยังสถานที่ซึ่งมิใช่ถิ่นพำนักถาวรของตนเป็นการชั่วคราวโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการพักผ่อน เยี่ยมญาติ ศึกษาหาความรู้ การกีฬา การศาสนา ติดต่อธุรกิจ ประชุม การรักษาสุขภาพ หรือเพื่อประกอบภารกิจใดๆโดยมิได้รับค่าจ้างในการดังกล่าวนี้ ผู้มาเยือนแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ผู้มาเยือนที่ค้างคืน เรียกว่า นักท่องเที่ยว และผู้มาเยือนที่ไม่ค้างคืน เรียกว่า นักทัศนาจร

นักท่องเที่ยว หมายถึง บุคคลที่เดินทางมาจากท้องถิ่นที่อยู่โดยปกติของตน ไปยังท้องถิ่นเป็นการชั่วคราวด้วยความสมัครใจ และด้วยวัตถุประสงค์อันมิใช่เพื่อไปประกอบอาชีพหรือหารายได้ และให้ความหมายรวมถึงผู้รับบริการหรือความสะดวกจากผู้ประกอบธุรกิจโดยเสียค่าบริการด้วย

ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว หมายถึง ผลตอบแทนที่นักท่องเที่ยวมีต่อค่าใช้จ่ายที่สำคัญ 6 หมวด ดังนี้ ที่พักแรม อาหารและเครื่องดื่ม พาหนะเดินทางและการขนส่ง สินค้าที่ระลึก สถานบันเทิง และอื่นๆ

ที่พักแรม หมายถึง สถานที่ที่นักท่องเที่ยวใช้พักระหว่างการเดินทาง ซึ่งอาจจำแนกเป็นประเภทต่างๆ ตามลักษณะการใช้

อาหารและเครื่องดื่ม หมายถึง ของบำรุงร่างกาย ของกินที่จำเป็นชีวิตหรือหล่อเลี้ยงชีวิตที่นักท่องเที่ยวซื้อรับประทานระหว่างการเดินทาง

พาหนะเดินทางในประเทศและบริการท่องเที่ยว หมายถึง การขนส่งที่อำนวยความสะดวกในการนำคนจากสถานที่หนึ่งไปยังที่ซึ่งเป็นจุดหมายปลายทาง และการให้ความสะดวกต่างๆในการเที่ยวชมสถานที่ที่เดินทางไป

สินค้าที่ระลึก หมายถึง สินค้าที่ซื้อขายกันได้ ที่นักท่องเที่ยวซื้อไว้ให้ระลึกถึงระหว่างการเดินทาง

สถานบันเทิง หมายถึง สถานที่ที่มีกิจกรรมที่ทำให้เกิดความบันเทิงแก่ผู้คน เช่น โรงภาพยนตร์ สวนสนุก เป็นต้น

สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กำหนดลักษณะขนาดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จากมูลค่าขั้นสูงของสินทรัพย์ถาวร สำหรับกิจการแต่ละประเภท ดังนี้

1. กิจการการผลิต	ขนาดกลาง ไม่เกิน 200 ล้านบาท	ขนาดย่อม ไม่เกิน 50 ล้านบาท
2. กิจการบริการ	ขนาดกลาง ไม่เกิน 200 ล้านบาท	ขนาดย่อม ไม่เกิน 50 ล้านบาท
3. กิจการการค้า	- ค้าส่ง	
	ขนาดกลาง ไม่เกิน 100 ล้านบาท	ขนาดย่อม ไม่เกิน 50 ล้านบาท
	- ค้าปลีก	
	ขนาดกลาง ไม่เกิน 60 ล้านบาท	ขนาดย่อม ไม่เกิน 30 ล้านบาท

ผู้วิจัยได้พิจารณาข้อกำหนดลักษณะขนาดของธุรกิจต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวทางประเพณีแห่งเทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี พบว่าธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ในจังหวัดอุบลราชธานีเป็นธุรกิจขนาดย่อม ทำให้ไม่สามารถใช้มาตรฐานของสถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการจำแนกขนาดธุรกิจต่างๆได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้จำแนกอย่างง่าย เพื่อใช้เฉพาะในงานวิจัยนี้เท่านั้น คือ

ธุรกิจขนาดใหญ่

ประเภทที่พัก	โรงแรม
ประเภทอาหารและเครื่องดื่ม	ภัตตาคาร สวนอาหาร
ประเภทพาหนะเดินทาง	รถทัวร์ บิมน้ำมัน
ประเภทสินค้าและของที่ระลึก	ห้าง ศูนย์การค้า
ประเภทบันเทิง	โรงภาพยนตร์ สวนสนุก

ธุรกิจขนาดกลาง

ประเภทที่พัก	รีสอร์ท บังกะโล
ประเภทอาหารและเครื่องดื่ม	ร้านอาหารทั่วไป
ประเภทพาหนะเดินทาง	ธุรกิจรถเช่า
ประเภทสินค้าและของที่ระลึก	ร้านค้าทั่วไป
ประเภทบันเทิง	คลับ เทค บาร์ คาราโอเกะ

ธุรกิจขนาดเล็ก

ประเภทที่พัก	เกสต์เฮาส์ หอพัก
ประเภทอาหารและเครื่องดื่ม	แผงลอย ตลาด
ประเภทพาหนะเดินทาง	รถสองแถว รถสามล้อถีบ รถมอเตอร์ไซค์รับจ้าง
ประเภทสินค้าและของที่ระลึก	แผงลอย ตลาด
ประเภทบันเทิง	ผู้เพลง งานเทศกาล

บทที่ 2

ข้อมูลจังหวัดอุบลราชธานี ประเพณีเข้าพรรษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ข้อมูลจังหวัดอุบลราชธานี

ประวัติความเป็นมา

อุบลราชธานี ราชธานีแห่งภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้ชื่อว่าเป็นเมืองดอกบัวอันมีแม่น้ำมูล แม่น้ำชี ไหลผ่านคูกเสมือนเส้นชีวิตของชาวเมือง ในสมัยก่อนกรุงรัตนโกสินทร์ ท้าวคำผง ท้าวทศพรหม และท้าวกำ บุตรพระวอ พระคา หนีภัยสงคราม “พระเจ้าสิริบุญสาร” เจ้าแห่งนครเวียงจันทน์ เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชและในสมัยนั้นเมืองอุบลราชธานียังเป็นเพียงชุมชน ที่กลุ่มชนอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่เวียงคอนกอกแขวงจำปาศักดิ์เท่านั้น ยังไม่ได้สถาปนาเป็นเมืองอุบลราชธานี จนถึงสิ้นรัชสมัยสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช และในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ตอนต้น พระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ทรงมีพระราชประสงค์ที่จะรวมพลเมืองเพื่อเป็นกำลังของประเทศ โดยทรงมีพระราชกำหนดว่า หากเจ้าเมืองใด หรือบุคคลใดรวมไพร่พลได้มากตั้งเมืองเป็นปึกแผ่นมั่นคง ก็จะได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ให้เป็นเจ้าเมือง พระปฐมสุรราช (ท้าวคำผง) จึงอพยพครอบครัวไพร่พลจากเวียงคอนกอกมาตั้งหลักแหล่งบริเวณห้วยแจะระแม จนต่อมาพระปฐมสุรราชสามารถยกทัพปราบกบฏได้ชัยชนะ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชจึงโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งพระปฐมสุรราชเป็น พระปฐมวราชสุริยวงศ์ครองเมืองอุบลราชธานี และเป็นเจ้าเมืองคนแรกของอุบลราชธานี ให้ยกฐานะบ้านแจะระแมขึ้นเป็น “เมืองอุบลราชธานี” ในปี พ.ศ. 2335 และภายหลังได้ย้ายไปตั้งเมืองใหม่ที่ “คงอู่ผึ้ง” อันเป็นที่ตั้งเมืองอุบลราชธานีในปัจจุบัน เหตุที่มี “ราชธานี” ต่อท้ายนั้นเป็นเพราะว่ามีเจ้าเมืองสืบต่อมาถึง 4 คนและในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นจังหวัดอุบลราชธานี มีฐานะเป็นเมืองสำคัญเมืองหนึ่งเป็นที่ตั้งกองบัญชาการมณฑลอิสานมาโดยตลอด จนถึงรัชกาลพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ในปี พ.ศ.2468 ได้มีการยุบเลิกมณฑลอุบลราชธานี จึงนับได้ว่าจังหวัดอุบลราชธานีได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงจนกลายเป็นจังหวัดที่มีความเจริญก้าวหน้าทัดเทียมจังหวัดต่างๆ ของไทยหลายจังหวัด

ขนาด / ที่ตั้ง

จังหวัดอุบลราชธานี ตั้งอยู่สุดชายแดนตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ ติดกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และกัมพูชาประชาธิปไตย อยู่ห่างจาก

กรุงเทพมหานคร 630 กิโลเมตร มีเนื้อที่ประมาณ 16,112 ตารางกิโลเมตร หรือ 10.0 ล้านไร่ คิดเป็นร้อยละ 9.5 ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือและอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ	ติดจังหวัดอำนาจเจริญ จังหวัดยโสธร และสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
ทิศตะวันออก	ติดสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
ทิศใต้	ติดประเทศกัมพูชาประชาธิปไตย และจังหวัดศรีสะเกษ
ทิศตะวันตก	ติดจังหวัดศรีสะเกษ และจังหวัดยโสธร

ลักษณะภูมิประเทศและภูมิอากาศ

จังหวัดอุบลราชธานี ตั้งอยู่บริเวณที่เรียกว่า แอ่งโคราช โดยสูงจากระดับน้ำทะเล เฉลี่ยประมาณ 68 เมตร (227 ฟุต) ลักษณะโดยทั่วไปเป็นที่สูงๆ ต่ำๆ จัดเป็นที่ราบสูง ลาดเอียงไปทางตะวันออก มีแม่น้ำโขงเป็นแนวเขตกับจังหวัดอุบลราชธานีกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีแม่น้ำชีไหลมาบรรจบกับแม่น้ำมูลที่อำเภอเมืองอุบลราชธานี ซึ่งแม่น้ำมูลไหลผ่านกลางจังหวัด จากทิศตะวันตกมาทิศตะวันออกแล้วไหลลงสู่แม่น้ำโขงที่อำเภอโขงเจียม และมีลำน้ำใหญ่อีกหลายสาย ได้แก่ ลำเซบก ลำโดมใหญ่ ลำโดมน้อย และมีภูเขาสลับซับซ้อนหลายแห่งทางบริเวณชายแดนตอนใต้ ที่สำคัญคือ เทือกเขาบรรทัดและเทือกเขาพนมดงรัก ซึ่งกั้นอาณาเขตระหว่างจังหวัดอุบลราชธานี กับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและสาธารณรัฐกัมพูชาประชาธิปไตย

ภูมิอากาศโดยทั่วไปคล้ายคลึงกับจังหวัดอื่นๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือจะมีอากาศร้อนในฤดูร้อนและค่อนข้างหนาวในฤดูหนาว ส่วนในฤดูฝนจะมีฝนตกชุกในช่วงเดือนพฤษภาคมถึงเดือนกันยายน และในปี 2546 มีฝนตกประมาณ 116 วัน ปริมาณน้ำฝนที่วัดได้ 1,559.5 มิลลิเมตร

การปกครองและประชากร

ในปี พ.ศ.2546 จังหวัดอุบลราชธานี แบ่งการปกครองส่วนภูมิภาค ออกเป็น 20 อำเภอ 5 กิ่งอำเภอ 219 ตำบล 2,598 หมู่บ้าน โดยมีอำเภอและกิ่งอำเภอ ดังนี้ อำเภอเมืองอุบลราชธานี อำเภอภูคา อำเภอเขมราฐ อำเภอโขงเจียม อำเภอคอนมดแดง อำเภอเดชอุดม อำเภอตระการพืชผล อำเภอตาลชุม อำเภอทุ่งศรีอุดม อำเภอนาจะหลวย อำเภอน้ำขุ่น อำเภอบุณฑริก อำเภอพิบูลย์มังสาหาร อำเภอโพธิ์ไทร อำเภอม่วงสามสิบ อำเภวารินชำราบ อำเภอศรีเมืองใหม่ อำเภอสำโรง อำเภอสรินธร กิ่งอำเภอนาเขี้ยว กิ่งอำเภอเหล่าเสือโก้ก กิ่งอำเภอนาตาล กิ่งอำเภอสว่างวีระวงศ์ และกิ่งอำเภอน้ำขุ่น

การปกครองส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง มีเทศบาลทั้งหมด 23 แห่ง แยกเป็นเทศบาลนคร 1 แห่ง คือเทศบาลนครอุบลราชธานี โดยได้รับการยกฐานะเป็นเทศบาลนครเมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม พ.ศ.2542 เทศบาลเมือง 1 แห่ง คือเทศบาลเมืองวารินชำราบ เทศบาลตำบล 21 แห่ง (เป็นเทศบาลตำบลเดิม 1 แห่ง คือ เทศบาลตำบลพิบูลมังสาหาร นอกนั้นอีก 20 แห่งได้รับการยกฐานะจากสุขาภิบาล เป็นเทศบาลตำบล เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม พ.ศ.2542) และมีองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) 215 แห่ง

จากสถิติของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย เมื่อสิ้นเดือนธันวาคม 2546 จังหวัดอุบลราชธานี มีประชากรทั้งสิ้น 1,805,322 คน เป็นชาย 905,359 คน และหญิง 899,963 คน จำนวนผู้ชายคิดเป็นร้อยละ 50.1 ของประชากรทั้งหมด ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลมีเพียง ร้อยละ 14.6 ในขณะที่ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 85.4 อาศัยอยู่นอกเขตเทศบาล ความหนาแน่นของประชากรเท่ากับ 112.0 ต่อตารางกิโลเมตร จำนวนประชากรเฉลี่ยต่อครัวเรือนเท่ากับ 4.4 โดยประชากรเฉลี่ยต่อครัวเรือนในเขตเทศบาลเท่ากับ 3.9 และประชากรเฉลี่ยต่อครัวเรือนนอกเขตเทศบาลเท่ากับ 4.6 จำนวนเฉลี่ยต่อหมู่บ้าน เท่ากับ 159.7 และจำนวนประชากรเฉลี่ยต่อหมู่บ้าน เท่ากับ 709.9

ทรัพยากรธรรมชาติ แหล่งน้ำ และสภาพทางเศรษฐกิจ

ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญของจังหวัดอุบลราชธานี คือ ป่าไม้ มีทั้งป่าเต็งรังหรือป่าแดงที่มีอยู่ทั่วไป ป่าดิบแล้งและป่าผสมในเขตอำเภอน้ำยืน ส่วนป่าเบญจพรรณ มีอยู่ในอำเภอเขมราฐ อำเภออุบลราช และอำเภอพิบูลมังสาหาร ไม้ส่วนใหญ่ เป็นไม้กระยาเลย ได้แก่ ไม้ยาง ไม้ตะแบก ไม้แดง ไม้ประดู่ ไม้เคี่ยม ไม้ตะเคียน ไม้เต็ง ไม้ซุมแพรก ไม้กั้นเกรา เป็นต้น และป่าไม้ที่เหลือไม่เพียงพอที่จะรักษาสภาพอากาศ แหล่งต้นน้ำลำธาร และการพังทลายของดินได้

ดิน คุณสมบัติของดินทั่วไปของจังหวัดอุบลราชธานีแบ่งออกเป็น 4 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

1. ดินร่วน - ดินร่วนปนทราย ส่วนใหญ่จะอยู่บริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำ ปริมาณร้อยละ 25.5 ของพื้นที่ทั้งหมด
2. ดินร่วนทราย - ดินร่วนปนทราย เป็นดินตามบริเวณที่ราบสูงทั่วไป มีความอุดมสมบูรณ์ต่ำมีปริมาณร้อยละ 38.5 ของพื้นที่ทั้งหมด
3. ดินร่วนทราย - ดินร่วนเหนียว จะมีอยู่บริเวณที่ราบลุ่มทั่วไป มีความอุดมสมบูรณ์ปานกลาง มีปริมาณร้อยละ 7.5 ของพื้นที่ทั้งหมด
4. ดินร่วนปนทราย ส่วนใหญ่เป็นดินตามพื้นที่ภูเขาและที่ลาดชัน ดินมีความอุดมสมบูรณ์ระดับปานกลางถึงต่ำ มีปริมาณร้อยละ 28.5 ของพื้นที่ทั้งหมด

แร่ธาตุ จากการสำรวจของกรมทรัพยากรธรณี ปรากฏว่า จังหวัดอุบลราชธานีมีแร่

อโลหะเพียงชนิดเดียว ได้แก่ เหล็ก ซึ่งเจอะพบแล้วมีอยู่ 2 แห่ง คือ ที่อำเภอเมืองอุบลราชธานี 1 แห่ง ลึก 457 ฟุต มีเหล็กหินหนา 179 ฟุต และที่อำเภอตระการพืชผลอีก 1 แห่ง ลึก 361.5 ฟุต มีเหล็กหนา 366.5 ฟุต ซึ่งขณะนี้มีการดำเนินการนำเหล็กหินมาใช้เพียง 1 แห่ง คือที่อำเภอตระการพืชผล นอกจากนี้ยังมีทรัพยากรแร่ที่อยู่ในรูปของหินชนิดต่างๆอีกมากมาย

แหล่งน้ำใต้ดิน จังหวัดอุบลราชธานี มีแหล่งน้ำใต้ดินหรือน้ำบาดาลอยู่ทั่วไป แต่มีปริมาณคุณภาพและความตื้นลึกแตกต่างกันไปตามสภาพธรณีวิทยาและอุทกวิทยา

แหล่งน้ำธรรมชาติ แหล่งน้ำธรรมชาติที่สำคัญไหลผ่านอำเภอต่างๆของจังหวัด ได้แก่ แม่น้ำโขง แม่น้ำมูล แม่น้ำชี ลำเซบก ลำเซบาย ลำโคมใหญ่ ลำโคมน้อย

จังหวัดอุบลราชธานี ได้ก่อสร้างเขื่อนขนาดใหญ่เพื่อเก็บกักน้ำไว้รวมทั้งผลิตกระแสไฟฟ้ามี 2 เขื่อน คือ เขื่อนสิรินธร อยู่อำเภอสิรินธร ลักษณะอย่างเก็บน้ำขนาดใหญ่ ขนาดเขื่อนสูง 42 เมตร ยาว 950 เมตร สันเขื่อนกว้าง 7.50 เมตร เก็บน้ำได้ 1,966.5 ล้านลูกบาศก์เมตร สามารถผลิตกระแสไฟฟ้าได้ 36,000 กิโลวัตต์ ส่งน้ำช่วยเหลือทางเกษตร ได้ถึง 150,000 ไร่ และอีกเขื่อน คือ เขื่อนปากมูล ตั้งอยู่ที่อำเภอโขงเจียม ลักษณะเป็นฝายกั้นน้ำขนาดใหญ่ ความสูงเฉลี่ย 17 เมตร ยาว 300 เมตร คิดตั้งประตูควบคุมการระบายน้ำฉุกเฉิน ขนาดใหญ่ 8 บาน สามารถระบายได้สูงถึง 18,500 ลูกบาศก์เมตร/วินาที ซึ่งสามารถระบายน้ำหลากได้เท่ากับสภาพลำน้ำเดิม คิดตั้งเครื่องกำเนิดไฟฟ้า 4 เครื่อง ผลิตกำลังไฟฟ้าได้ 136 เมกกะวัตต์ หรือปีละ 280 ล้านกิโลวัตต์/ชั่วโมง อำนวยประโยชน์ด้านการเกษตร ได้ประมาณ 1.6 แสนไร่

ประชากรในจังหวัดอุบลราชธานี ยังคงมีอาชีพทางด้านเกษตรเป็นส่วนใหญ่ โดยมีการทำนาข้าวและเพาะปลูกพืชไร่ชนิดต่างๆ เช่น ปอแก้ว มันสำปะหลัง ถั่วลิสง มีการเลี้ยงปศุสัตว์ และทำการประมงอยู่บ้าง อาชีพอื่น ๆ ที่มีความสำคัญไม่น้อยคือ อุตสาหกรรม และการค้าบริการ

จากสถิติของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในปี พ.ศ. 2545 จังหวัดอุบลราชธานี มีมูลค่ารวมผลิตภัณฑ์จังหวัด (GPP.) ตามราคาประจำปี 49,057 ล้านบาท มูลค่ารวมผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อหัว (Per Capita GPP.) 28,423 บาท เมื่อพิจารณาด้านสาขาการผลิตที่ทำรายได้ให้แก่จังหวัดมากที่สุด คือสาขาการขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ ซึ่งมีมูลค่าจำนวน 15,209 ล้านบาท (ร้อยละ 31.0 ของมูลค่าทั้งหมด) รองลงมาคือสาขาเกษตรกรรม ซึ่งมีมูลค่าจำนวน 6,866 ล้านบาท (ร้อยละ 14.0) และสาขาการผลิตอุตสาหกรรม จำนวน 4,834 ล้านบาท (ร้อยละ 9.8)

การคมนาคมและการขนส่ง

จังหวัดอุบลราชธานี มีการคมนาคมติดต่อกับจังหวัดต่างๆทั้งทางรถไฟ รถยนต์ และทางอากาศ ภายในจังหวัดมีถนนเชื่อมระหว่างตัวอำเภอต่างๆ สามารถใช้ได้ทุกฤดูกาล ส่วนทางน้ำจะติดต่อกันเฉพาะในจังหวัดเป็นส่วนใหญ่ มีเส้นทางรถไฟผ่านท้องที่อำเภอวารินชำราบเป็นระยะทาง

ทั้งสิ้น 27 กิโลเมตร สำหรับการคมนาคมทางอากาศ จังหวัดมีสนามบิน 1 แห่ง ตั้งอยู่ในเขตเทศบาลนครอุบลราชธานี มีเที่ยวบินไปและกลับกรุงเทพมหานครทุกวัน โดยใช้เวลาเดินทางประมาณ 50 นาที

การไปรษณีย์โทรเลข มีที่ทำการไปรษณีย์โทรเลข 22 แห่ง ให้บริการด้านสื่อสารไปรษณีย์และโทรคมนาคมในประเทศและต่างประเทศ ปีงบประมาณ 2546 มีจำนวนไปรษณีย์ทั้งสิ้น 6,556,231 ชิ้น

โทรศัพท์ ในปีงบประมาณ 2546 จังหวัดอุบลราชธานี มีชุมสายโทรศัพท์จำนวน 86 แห่ง จำนวนหมายเลขที่มีผู้เช่า 44,758 เลขหมาย โดยประเภทผู้เช่าส่วนมากเป็นบ้านพักอาศัย 30,806 เลขหมาย สาธารณะ 6,017 เลขหมาย และธุรกิจต่างๆ 4,408 เลขหมาย

การสาธารณสุขโลก

การประปา มีกิจการทั้งหมด 31 แห่ง ดำเนินการโดย

การประปาส่วนภูมิภาค สังกัดสำนักงานประปาเขต 8	จำนวน 10 แห่ง
เทศบาล	จำนวน 11 แห่ง
องค์การบริหารส่วนจังหวัด	จำนวน 10 แห่ง

ในปี 2546 การประปาส่วนภูมิภาค สามารถผลิตน้ำประปาได้ 15,873,551 ลูกบาศก์เมตร โดยมีจำนวนผู้ใช้น้ำ 40,613 ราย

การไฟฟ้า สำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค รับซื้อกำลังการผลิตไฟฟ้าจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิต 2 แห่ง คือ

1. สถานีจ่ายไฟฟ้าย่อยบ้านก้านเหลือง อำเภอเมืองอุบลราชธานี เฉลี่ยเดือนละ 18 ล้านยูนิต
2. สถานีจ่ายไฟฟ้าย่อยเขื่อนสิรินธร อำเภอสิรินธร เฉลี่ยเดือนละ 1.5 ล้านยูนิต

จังหวัดอุบลราชธานี มีไฟฟ้าใช้กระจายไปเกือบทั่วหมู่บ้านในจังหวัด ซึ่งในปี 2546 มีอยู่ร้อยละ 99.9 ของหมู่บ้านทั้งหมด และครัวเรือนที่มีไฟฟ้าใช้ร้อยละ 99.9 ของจำนวนครัวเรือนทั้งหมด ที่อยู่นอกเขตเทศบาล

การศึกษา

การศึกษภาคบังคับได้แพร่กระจายไปอย่างทั่วถึง ด้านการศึกษาในระดับมัธยมศึกษานี้ได้ขยายออกไปสู่ชนบทครอบคลุมทุกพื้นที่ โดยเฉพาะในเขตพื้นที่เป้าหมาย ส่วนด้านการศึกษาในระบบโรงเรียน ได้จัดสร้างเสริมการศึกษาผู้ใหญ่แบบต่างๆ ให้กว้างขวางขึ้น ตลอดจนการฝึกอาชีพให้กับกลุ่มผู้สนใจทั่วไป และยังคงส่งเสริมให้มีการศึกษาในพุทธศาสนาด้วย

ในปี 2546 การศึกษาของจังหวัด ซึ่งมีตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงอุดมศึกษา แยกได้ดังนี้ ในระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา มีสถานศึกษา 1,457 แห่ง ในระดับอาชีวศึกษา มี 11 แห่ง ในระดับอุดมศึกษา(ปริญญาตรีและปริญญาโท) มี 4 แห่ง นอกจากนี้ยังมีวิทยาลัยพยาบาล 1 แห่ง และสถาบันการศึกษาของสงฆ์ (มหาวิทยาลัยสงฆ์) 1 แห่ง

ประชาชนส่วนใหญ่ของจังหวัดอุบลราชธานี นับถือศาสนาพุทธ จึงมีวัด และสำนักสงฆ์ในพุทธศาสนากระจายอยู่ทั่วไปในจังหวัด

การสาธารณสุข

การดำเนินการด้านสาธารณสุข จังหวัดอุบลราชธานี ได้ดำเนินการในรูปแบบผสมผสาน คือมุ่งในด้านการรักษาพยาบาล การสุขภาพอนามัย สิ่งแวดล้อม การป้องกันโรคและการส่งเสริมสุขภาพพร้อมกันไปกับการสาธารณสุขมูลฐาน

สถานบริการด้านสาธารณสุข ที่เปิดดำเนินการในจังหวัด ปี 2546 มีโรงพยาบาลรัฐ 22 แห่ง สถานีอนามัย 309 แห่ง สถานบริการสาธารณสุขชุมชน 5 แห่ง สถานบริการสาธารณสุขเฉพาะโรค 3 แห่ง โรงพยาบาลเอกชน 3 แห่ง คลินิกแพทย์ 123 แห่ง คลินิกทันตกรรม 33 แห่ง สถานศุนจรรักษ์ 285 แห่ง เทคนิคการแพทย์ 2 แห่ง ร้านขายยาปัจจุบันที่มีเภสัชกรเป็นผู้ถือใบอนุญาต 81 แห่ง สถานพยาบาลแผนโบราณ 5 แห่ง ร้านผลิตยาแผนโบราณ 9 แห่ง

สถานที่ที่น่าสนใจ

อุบลราชธานีเป็นจังหวัดใหญ่ชายแดนที่สำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และเป็นเมืองเก่าที่เจริญมานับร้อยปี เป็นจังหวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจหลายแห่งมีทั้งแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ และแหล่งท่องเที่ยวทางโบราณสถาน และมีประเพณีทางพุทธศาสนาที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้มาเยือนอุบลราชธานีเสมอ

หาดคูเคือ เป็นหาดทรายริมฝั่งแม่น้ำมูล อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี อยู่ห่างจากตัวเมืองประมาณ 12 กิโลเมตร ตามถนนเลียบเมือง (ทางหลวงหมายเลข 24) บริเวณหาดมีแพของชาวบ้านเป็นจำนวนมาก ให้บริการในเรื่องอาหารเครื่องดื่มแก่นักท่องเที่ยวที่มักจะหลบลมร้อนไปสู่ความร่มรื่นของธรรมชาติในฤดูแล้งจะเห็นทรายขาวและอากาศเย็นสบาย

หาดวัดใต้ เป็นเกาะหาดทราย ตั้งอยู่กลางลำน้ำมูล ใกล้กับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จังหวัดอุบลราชธานี ในฤดูแล้งจะมีหาดทรายขาวเนียนน้ำใสสะอาด บนเกาะจะมีต้นไม้เขียวชอุ่ม ให้ความร่มเย็น นอกจากนั้นยังมีแพไม้ไผ่ให้บริการด้านอาหาร ชาวอุบลราชธานีและนักท่องเที่ยวที่มาเยือนจะนิยมมาเล่นน้ำในดอนเย็นจะมองเห็นพระอาทิตย์เคลื่อนลงสู่น้ำคูสวยงามมาก

ศาลหลักเมืองอุบลราชธานี ตั้งอยู่ด้านทิศใต้ของทุ่งศรีเมือง และอยู่ด้านทิศเหนือของพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอุบลราชธานี ถนนศรีณรงค์

วัดทุ่งศรีเมือง ตั้งอยู่ถนนหลวง ตำบลในเมือง อำเภอเมืองอุบลราชธานี สร้างขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 มีหอพระพุทธรูปเป็นอุโบสถที่พระสงฆ์ใช้ทำสังฆกรรม มีลักษณะของศิลปะแบบรัตนโกสินทร์ตอนต้น และศิลปะเวียงจันทน์ผสมอยู่ด้วย ภายในมีจิตรกรรมฝาผนังทุกด้านและภายในวัดยังมีหอพระโคธิปฎก เป็นหอที่สร้างด้วยไม้ตั้งอยู่กลางสระน้ำเป็นที่เก็บรักษาพระโคธิปฎก มีลักษณะเป็นศิลปะผสมระหว่างไทย พม่า และลาว

ทุ่งศรีเมือง เป็นลักษณะคล้ายสนามหลวง เป็นสถานที่พักผ่อนและออกกำลังกาย และที่สำคัญมีอนุสาวรีย์พระปฐมวราชสุริยวงศ์(ท้าวคำผง)ซึ่งเป็นผู้สร้างเมืองอุบลราชธานี

วัดศรีอุบลรัตนาราม (วัดศรีทอง) ตั้งอยู่ด้านทิศใต้ของศาลากลางจังหวัดอุบลราชธานี ถนนอุปราชา สร้างเมื่อปีเถาะ พ.ศ. 2398 สร้างในสมัยพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองคือ "พระแก้วนุสรณ์" เป็นพระพุทธรูปปฏิมากรปรางมารวิชัยสมัยเชียงแสนแกะสลักจากแก้วนุสรณ์

วัดหนองบัว ตั้งอยู่ถนนธรรมวิถี อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี ห่างจากศาลากลางจังหวัดไปทางทิศเหนือประมาณ 3 กิโลเมตร สร้างเมื่อปี พ.ศ. 2498 ภายในวัดมีสถาปัตยกรรมที่น่าสนใจ คือ พระธาตุเจดีย์ศรีมหาโพธิ์ จำลองแบบมาจากเจดีย์ที่พุทธคยา ประเทศอินเดีย เป็นสถานที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ รอบองค์พระธาตุเป็นกำแพงแก้ว

วัดแจ้ง ตั้งอยู่บนถนนสรรพสิทธิ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี ภายในวัดมีพระอุโบสถมีรูปทรงสวยงาม และมีงานจำหลักไม้ที่มีฝีมือแบบพื้นบ้านโดยแท้ อุโบสถวัดแจ้งเป็นโบราณสถานที่มีคุณค่าแห่งหนึ่งของจังหวัดอุบลราชธานี โดยได้รับเกียรติบัตรในงาน "สถาปนิก30" จากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯสยามบรมราชกุมารี

วัดมหาวนาราม ตั้งอยู่บนถนนสรรพสิทธิ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี หรือที่ชาวบ้านทั่วไปเรียกว่า "วัดป่าใหญ่" เป็นวัดเก่าแก่และถือว่าเป็นวัดคู่บ้านคู่เมืองของจังหวัดอุบลราชธานี ปุชนิยมวัดคู่ที่สำคัญของวัดนี้ คือ พระเจ้าใหญ่อินทร์แปลง เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย

วัดสุปฏิหารามวรวิหาร ตั้งอยู่ที่ถนนสมเด็จ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี เป็นวัดธรรมยุติกนิกาย วัดแรกของจังหวัดอุบลราชธานี สร้างในสมัยรัชกาลที่ 4

วัดบ้านนาเมือง ตั้งอยู่ที่บ้านนาเมือง อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งมีพระอุโบสถสร้างเป็นรูปเรือสุพรรณหงส์และใช้เชรามิคในการตกแต่งอุโบสถ

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอุบลราชธานี ตั้งอยู่ที่ถนนเขื่อนธานีตัดกับถนนอุปราชา อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งแต่เดิมใช้เป็นศาลากลางจังหวัดซึ่งนับได้ว่าเป็นพิพิธภัณฑที่สมบูรณ์แบบแห่งหนึ่ง เปิดทำการวันพุธถึงวันอาทิตย์ เวลา 09.00-16.00 น.

พิพิธภัณฑสถานเปิดบ้านก้านเหลือง ตั้งอยู่ในบริเวณวัดบ้านก้านเหลือง ตำบลขามใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี จากตัวจังหวัดไปทางทิศเหนือประมาณ 5 กิโลเมตร แหล่งโบราณคดีแห่งนี้ขุดพบเมื่อปี 2535 โดยหน่วยศิลปากรที่ 6 อำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา และจัดให้เป็นพิพิธภัณฑสถานเปิด เพื่อให้ผู้ที่สนใจเข้าเยี่ยมชมศึกษาหาความรู้

วัดหนองป่าพง ตั้งอยู่ ตำบลโนนโพน อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี ห่างจากตัวจังหวัดไปทาง อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ ตามทางหลวง หมายเลข 2178 ประมาณ 8 กิโลเมตร ในอดีตนั้นเคยเป็นวัดร้างและเป็นป่าช้ามาก่อน จนปี พ.ศ. 2497 หลวงปู่ชา (พระโพธิญาณเถระ) ได้บุกเบิกปรับปรุงให้เป็นที่ปฏิบัติธรรม และได้จัดตั้งขึ้นเป็นสำนักสงฆ์ และเป็นวัดในเวลาต่อมา ภายในวัด เจียง ร่มรื่น สวยงาม เหมาะแก่การนั่งปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐาน และบำเพ็ญศาสนกิจ

แก่งสะพือ เป็นแก่งที่อยู่ในแม่น้ำมูล ในเขตอำเภอพิบูลมังสาหาร ห่างจากตัวเมืองอุบลราชธานี 45 กิโลเมตร เป็นแก่งที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่งในจังหวัดอุบลราชธานี จะมีหินน้อยใหญ่ สลับซับซ้อน เมื่อกระแส น้ำไหลผ่านกระทบหิน แล้วเกิดเป็นฟองขาว มีเสียงดังตลอดเวลา ช่วงเดือน มกราคม-พฤษภาคมจะมีผู้นิยมไปเที่ยวกันมาก เพราะน้ำจะลดเห็นแก่งหินชัดเจน สวยงาม ในช่วงสงกรานต์ เทศบาลตำบลพิบูลมังสาหารก็ได้กำหนดจัดงานประเพณีสงกรานต์ที่แก่งสะพือ ซึ่งในงานนี้จะมีนักท่องเที่ยวมาเที่ยวชมงานเป็นจำนวนมาก

วัดภูเขาแก้ว ตั้งอยู่อำเภอพิบูลมังสาหาร ห่างจากตัวจังหวัดอุบลราชธานี 44 กิโลเมตร ก่อนถึงอำเภอพิบูลมังสาหารประมาณ 1 กิโลเมตร วัดภูเขาแก้วสร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2480 สำหรับให้พระสงฆ์ปฏิบัติกัมมัฏฐาน พระอุโบสถประดับด้วยกระเบื้อง

เขื่อนสิรินธร เป็นเขื่อนอนกประสงค์อีกแห่งหนึ่งของภาคอีสาน เขื่อนนี้จะกั้นลำโดมน้อย ชาวบ้านทั่วไปมักเรียกว่า “ลำโดมน้อย” ตั้งอยู่ห่างจากตัวจังหวัดประมาณ 74 กิโลเมตร สร้างเสร็จในปี พ.ศ. 2514 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯพระราชทานนามว่า “เขื่อนสิรินธร” อำนวยประโยชน์ด้านชลประทาน การประปา การคมนาคมทางน้ำ และการผลิตกระแสไฟฟ้า แล้วยังเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งของจังหวัด ภายในบริเวณเขื่อนได้มีการจัดสวนที่มีพันธุ์ดอกไม้บานาชนิด สำหรับให้เที่ยวชมเพื่อเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ

ช่องเม็ก เป็นจุดผ่านแดนไทย - ลาว ในเขตอำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งเป็นจุดผ่านแดนจุดเดียวในภาคอีสาน ที่สามารถเดินทางไปประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยทางพื้นดินขณะที่จุดอื่นต้องผ่านลำน้ำโขง ช่องเม็กห่างจากจังหวัดอุบลราชธานี ประมาณ 90 กิโลเมตร

น้ำตกตาดโตน อยู่ในท้องที่ตำบลคำเขื่อนแก้ว อำเภอสิรินธร เป็นน้ำตกขนาดเล็กเกิดจากลำห้วยหนองซาด ซึ่งเป็นธารน้ำสาขาลำโดมน้อย อยู่ห่างจากถนนใหญ่ในเส้นทางสิรินธร-โขงเจียมเพียง 500 เมตร เป็นน้ำตกที่สวยงามสามารถลงเล่นน้ำได้ บริเวณโดยรอบเป็นป่าไม้ ฤดูที่น้ำที่ขวคราวเป็นหลังฤดูฝนและฤดูหนาว

ผาแต้ม ตั้งอยู่บริเวณอุทยานแห่งชาติผาแต้ม อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี อยู่ห่างจากตัวจังหวัดประมาณ 95 กิโลเมตร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเทือกเขาภูพาน นับว่าเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ มีลักษณะเด่นที่ภาพเขียนสี ภูมิประเทศโดยรอบสวยงาม ด้านตรงข้ามเป็นสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะมองเห็นดวงอาทิตย์ขึ้นก่อนที่แห่งใดในประเทศไทยในบริเวณดังกล่าวด้วย

แม่น้ำสองสี ที่อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี เป็นบริเวณที่แม่น้ำมูลไหลมาบรรจบกับแม่น้ำโขง ทำให้เกิดสีแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน คือแม่น้ำโขงมีสีน้ำตาลอ่อน (สีชา) ส่วนแม่น้ำมูลมีสีชาแกมเขียว นิยมพูดติดปากว่า “โขงสีปูนมูลสีคราม” จุดที่สามารถมองเห็นแม่น้ำสองสีได้อย่างชัดเจน คือ บริเวณตลาดริมคลัง แม่น้ำมูล แม่น้ำโขงหน้าวัดโขงเจียม และบริเวณบางส่วนของหมู่บ้านห้วยหมาก ในเดือนเมษายน จะเป็นเดือนที่เห็นความแตกต่างของสีน้ำได้ชัดเจนที่สุด และบริเวณใกล้เคียงยังมีบริการเรือพาล่องชมทัศนียภาพสองฝั่งแม่น้ำ หรือชื่อของที่ระลึกที่ตลาดหมู่บ้านในฝั่งประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาวอีกด้วย

เขื่อนปากมูล ตั้งอยู่บริเวณบ้านหัวเหว อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี ห่างจากตัวเมืองอุบลราชธานีประมาณ 70 กิโลเมตร เป็นเขื่อนที่มีลักษณะคล้ายฝายน้ำล้น ซึ่งสามารถใช้ประโยชน์ในการผลิตกระแสไฟฟ้า และใช้ประโยชน์ในด้านชลประทาน สันเขื่อนยังเป็นเส้นทางลัดจากอำเภอโขงเจียม ไปอำเภอสิรินธร ได้โดยไม่ต้อง ย้อนไปอำเภอพิบูลมังสาหาร

อุทยานแห่งชาติแก่งตะนะ อยู่ในท้องที่ อำเภอโขงเจียม และอำเภอคำเขื่อนแก้ว อำเภอสิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี เดิมชื่อว่าอุทยานแห่งชาติหินกอง ประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติเมื่อวันที่ 13 กรกฎาคม 2524 มีเนื้อที่ประมาณ 50,000 ไร่ แก่งตะนะจะมีสายน้ำเชี่ยวและลึก ทั้งยังมีถ้ำหลายแห่ง จึงทำให้ปลาบริเวณแก่งตะนะชุกชุม

งานประเพณีและศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น

การกินดอง หมายถึง งานพิธีมงคลสมรส มีความแตกต่างกับที่อื่นอยู่บ้างในส่วนปลีกย่อย โดยมักจะเรียกพิธีการแต่งงานว่า “การกินดอง” ซึ่งหมายความว่าในลักษณะผูกพันเกี่ยวดอง ฝ่ายหญิงฝ่ายชายจะเป็นดองซึ่งกันและกันเรียกว่า “พ่อดองแม่ดอง”

การทำบุญบั้งไฟ ประเพณีทำบุญบั้งไฟ คือบุญเดือนหก ทำขึ้นบูชาอารักษ์ มเหศักดิ์หลักเมือง ถือเป็นประเพณีขอฝนทำมาตั้งแต่บรรพกาล คำว่าบั้งไฟ หมายถึงกระบอกไม้ไผ่ที่นำมาบรรจุดินประสิทศผสมกับถ่านไฟคบให้ละเอียดแล้วอัดลงกระบอกไม้ไผ่ บั้งไฟมี 3 ขนาด คือบั้งไฟน้อย บั้งไฟหมื่น บั้งไฟแสน การแห่บั้งไฟ มักจะจัดเป็นขบวนพ็อนรำ หรือเจ็ง ซึ่งมีลีลาท่าทางทั้งงดงามอ่อนช้อยตามประเพณีของหมู่บ้านนั้นๆ

การทำบุญข้าวประดับดิน การทำบุญข้าวประดับดินนิยมทำกันในวันแรม 13-14 ค่ำเดือนเก้า โดยการห่ออาหาร หรือของขบเคี้ยวเป็นห่อไปถวายทานบ้าง นำไปห้อยตามต้นไม้บ้าง ด้วยเหตุนี้ จึงเรียก การทำบุญข้าวประดับดิน

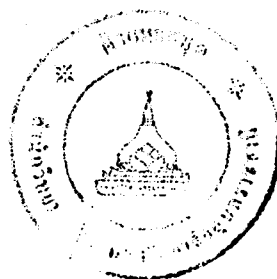
การทำบุญข้าวสาก นิยมทำกันในวันขึ้นสิบค่ำเดือนสิบ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า งานบุญเดือนสิบ ข้าวสากนั้นมาจากคำว่า สลาก เพราะบางเวลาถวายพระสงฆ์ไม่เจาะจงว่ารูปใด จึงจัดทำเป็นสลากชื่อเจ้าภาพจับได้ของใครก็นำไปถวายทานนั้น

การทำบุญออกพรรษา ชาวพุทธนิยมทำอันดับแรกคือ การถวายปราสาทผึ้ง โดยใช้ไม้ไผ่จักคอกเป็นปราสาท ล้อมและมุงด้วยกาบกล้วย เอาผึ้งไปค้ำให้เปื้อยแล้วจุ่มเป็นดอกแล้วนำไปเสียบประดับหลังคาปราสาท ช้างในมี ขนมน นมเนย ข้าวคัม กล้วย อ้อย เสือ หมอน ฝ้าย และอื่นๆ เวลาประมาณทุ่มเศษๆจะแห่ไปทอดเพื่อถวายพระ

ไหลเรือไฟ เป็นประเพณีที่นิยมทำกันในวันออกพรรษา คือการปล่อยเรือไฟ ชาวอุบลราชธานีเรียกว่า "ไหลเรือไฟ" คือการนำเอาท่อนกล้วย หรือท่อนไม้มาทำเป็นรูปเรือ เวลาประมาณทุ่มเศษก็นำมาจุดไฟ โดยใช้ขี้ได้หรือน้ำมันยางแล้วปล่อยให้เรือไหลไปตามน้ำ จะมีการตีฆ้องตีกลอง ความวิคต่างๆพระสงฆ์จะจัดทำเรือไฟขึ้นในวัดตรงหน้าโบสถ์ ตอนกลางคืนจะนำดอกไม้ธูปเทียนมาจุดบูชา เป็นพุทธบูชา

ประเพณีแห่เทียนพรรษา เป็นประเพณีพระพุทธศาสนา ของชาวจังหวัดอุบลราชธานี โดยกำหนดจัดขึ้นในวัน วันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 8 ของทุกปี มีการประกวดคันเทียนสำหรับคันเทียนที่นำมาประกวดมี 2 ประเภท คือ แบบติดพิมพ์ และแบบแกะสลักและจะมีขบวนแห่อันวิจิตรตระการตาแล้วยังมีนางฟ้าประจำคุ้มวัดต่างๆอีกด้วย การจัดงานประเพณีแห่เทียนพรรษาได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ให้เป็นงานระดับชาติ ซึ่งก็ได้รับความนิยมจากทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศมาเที่ยวงานกันเป็นจำนวนมากทุกปี.

จ
G
155.A1
ป496
ธ.ธ.

ME 16908

คำขวัญประจำจังหวัดอุบลราชธานี

เมืองคอกบัวงาม	แม่น้ำสองสี
มีปลาแซบหลาย	หาดทรายแก่งหิน
ถิ่นไทยนักปราชญ์	ทวยราษฎร์ใฝ่ธรรม
งามล้ำเทียนพรรษา	ผาแต้มก่อนประวัติศาสตร์

สถานการณ์และสถิติการท่องเที่ยวจังหวัดอุบลราชธานี ปี 2547

สถานการณ์การท่องเที่ยวจังหวัดอุบลราชธานี ปี 2547 เมื่อเทียบกับปี 2546 โดยภาพรวมดีขึ้น มีผู้เยี่ยมชมเพิ่มขึ้นร้อยละ 5.65 จำแนกเป็น นักท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยว เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.91 และ 8.99 ตามลำดับ จำนวนผู้เยี่ยมชมคนไทย เพิ่มขึ้นร้อยละ 5.98 เนื่องจากการจัดการประชุม / สัมมนาในโรงแรมของหน่วยงานต่าง ๆ มากขึ้น และชาวต่างประเทศ ลดลงร้อยละ 1.94 เนื่องจากเกิดเหตุการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไข้หวัดนกในปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2547 และการก่อความไม่สงบและการขู่วางระเบิดของลัทธิก่อการร้ายในภูมิภาคเอเชีย

สถิติการท่องเที่ยวจังหวัดอุบลราชธานี ปี 2547 มีผู้เยี่ยมชมรวมทั้งสิ้น 1,166,203 คน จำแนกเป็น นักท่องเที่ยว 949,140 คน ร้อยละ 81.39 และนักท่องเที่ยว 217,063 คน ร้อยละ 18.61 ในจำนวนผู้เยี่ยมชมทั้งหมดนี้ จำแนกเป็น ชาวไทย 1,120,722 คน ร้อยละ 96.10 และชาวต่างประเทศ 45,481 คน ร้อยละ 3.90

ลักษณะการเดินทางของผู้เยี่ยมชมที่เดินทางมาเยือนจังหวัดอุบลราชธานี โดยจำแนกเป็นเดินทางมาเอง 1,155,407 คน ร้อยละ 99.07 และเดินทางมาด้วยบริษัทนำเที่ยว 10,796 คน ร้อยละ 0.93

ประเภทพาหนะที่ผู้เยี่ยมชมใช้เดินทางมาเยือนจังหวัดอุบลราชธานี โดยเรียงตามลำดับร้อยละจากมากไปหาน้อย ดังนี้ รถส่วนตัว รถโดยสารประจำทาง (ทั้งรถธรรมดาและรถปรับอากาศ) รถไฟ และเครื่องบิน ร้อยละ 54.31, 54.31, 20.36, 18.03 และ 7.30 ตามลำดับ

สำหรับประเภทสถานที่พักที่นักท่องเที่ยวเข้าพักแรมในจังหวัดอุบลราชธานี โดยเรียงตามลำดับร้อยละจากมากไปหาน้อย ดังนี้ บ้านญาติ / บ้านเพื่อน โรงแรม / รีสอร์ท / เกสต์เฮาส์ / บังกะโล อื่น ๆ (เช่น หอพัก วัด และที่พักบริเวณแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น) และบ้านพักรับรองของทางราชการหรือเอกชน ร้อยละ 54.32, 40.09, 3.55 และ 2.04 ตามลำดับ

ระยะเวลาพำนักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวที่พักในจังหวัดอุบลราชธานี เท่ากับ 3.26 วันต่อคน จำแนกเป็น ระยะเวลาพำนักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวไทย 3.25 วันต่อคน และระยะเวลาพำนักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 3.52 วันต่อคน

ค่าใช้จ่ายของผู้เยี่ยมเยือนที่นำมาใช้จ่ายเมื่อรวมทุกหมวดค่าใช้จ่าย ได้แก่ ค่าที่พัก ค่าอาหารและเครื่องดื่ม ค่าบริการเดินทางท่องเที่ยวภายในจังหวัด ค่าซื้อสินค้าและของที่ระลึก ค่าใช้จ่ายบันเทิง และอื่น ๆ มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวัน 762.29 บาท จำแนกเป็น ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของผู้เยี่ยมเยือนชาวไทย 744.72 บาท และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของผู้เยี่ยมเยือนชาวต่างประเทศ 1,195.41 บาท เมื่อพิจารณาในภาพรวมในปี 2547 จังหวัดอุบลราชธานี มีรายได้จากการท่องเที่ยวรวมเป็นเงินทั้งสิ้น 2,467.04 ล้านบาท จำแนกเป็น รายได้จากการท่องเที่ยวของชาวไทย 2,341.94 ล้านบาท ร้อยละ 94.93 และรายได้จากการท่องเที่ยวของชาวต่างประเทศ 125.10 ล้านบาท ร้อยละ 5.07

จำนวนครั้งที่ผู้เยี่ยมเยือนเดินทางมาเยือนจังหวัดอุบลราชธานีในรอบปี โดยเฉลี่ย 5.16 ครั้งต่อคน จำแนกเป็น จำนวนครั้งเฉลี่ยของผู้เยี่ยมเยือนชาวไทย 5.28 ครั้งต่อคน และจำนวนครั้งเฉลี่ยของผู้เยี่ยมเยือนชาวต่างประเทศ 2.21 ครั้งต่อคน

สถานการณ์และสถิติการพักแรมจังหวัดอุบลราชธานี ปี 2547

สถานการณ์การพักแรมจังหวัดอุบลราชธานี ปี 2547 เมื่อเทียบกับปี 2546 โดยภาพรวมดีขึ้น มีนักท่องเที่ยวเข้าพักโรงแรม / รีสอร์ท / เกสต์เฮาส์ / บังกะโล เพิ่มขึ้นร้อยละ 14.14 นักท่องเที่ยวพักโรงแรมชาวไทย และชาวต่างประเทศ เพิ่มขึ้นร้อยละ 14.77 และ 0.73 ตามลำดับ

สถิติการพักแรมจังหวัดอุบลราชธานี ปี 2547 มีโรงแรม / รีสอร์ท / เกสต์เฮาส์ / บังกะโล ซึ่งเป็นสถานบริการธุรกิจประเภทที่พัก 23 แห่ง ห้องพัก 1,819 ห้อง มีนักท่องเที่ยวเข้าพักในโรงแรม / รีสอร์ท / เกสต์เฮาส์ / บังกะโล รวมทั้งสิ้น 380,468 คน จำแนกเป็น นักท่องเที่ยวชาวไทย 365,377 คน ร้อยละ 95.03 และชาวต่างประเทศ 15,091 คน ร้อยละ 3.97 อัตราการเข้าพักเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวในโรงแรม / รีสอร์ท / เกสต์เฮาส์ / บังกะโล ร้อยละ 48.90 ระยะเวลาทำนักรเฉลี่ยของนักท่องเที่ยว 1.59 วันต่อคน และจำนวนคนพักเฉลี่ยต่อห้อง 1.77 คน

2.2 ประเพณีเข้าพรรษา

มูลเหตุของการเข้าพรรษา

ในสมัยก่อนต้นพุทธกาล พระพุทธเจ้ายังมีได้มีพุทธบัญญัติให้ภิกษุอยู่จำพรรษา ภิกษุทั้งหลายจึงเที่ยวสัญจรไปตามท้องทุ่งนาอันเป็นที่เพาะปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารของชาวบ้านและเป็นภาระแก่ญาติโยมที่จะติดตามอุปถัมภ์ ประกอบกับการเดินทางลำบาก และมีเหตุอื่นซึ่งปรากฏตามคัมภีร์ว่า ชาวบ้านกล่าวคำเหน็ดเหนื่อยภิกษุสมัยนั้นว่า "บรรดาพระภิกษุสาวกขบถ พวกกันจาริกไปตามท้องนาเหยียบย่ำข้าวกล้าและสำสัควัวล้มตายเสียหาย ไม่สมควรแม้แต่สมณพราหมณ์เหล่านี้ เมื่อถึงฤดูที่พวกกันหยุดจาริก แต่ภิกษุ

ศากยะบุตรไม่หยุกจาริกแล้วเที่ยวไป" เมื่อพระพุทธเจ้าได้สดับ ถึงคำกล่าวคติเดียนอันนี้ จึงทรงบัญชาให้มีการประชุมสงฆ์แล้วบัญญัติพระวินัย ให้พระสงฆ์อยู่จำพรรษาลอด 3 เดือน ในฤดูฝน จึงได้เกิดประเพณีเข้าพรรษาขึ้นตั้งแต่บัดนั้นมา

ความมุ่งหมายในการเข้าพรรษา

การเข้าพรรษามีความมุ่งหมายสำคัญดังนี้

- 1) เพื่อให้ภิกษุสามเณร ได้มีเวลาศึกษาเล่าเรียนและปฏิบัติศาสนกิจได้เต็มที่
- 2) เพื่อเปิดโอกาสให้ทายกทายิกา ได้บำเพ็ญกุศลตลอดเวลาเข้าพรรษา
- 3) เพื่อให้ภิกษุสงฆ์หยุกจาริกและมีเวลานั่งเทศนาสอนชาวบ้านและประชาชนทั่วไป
- 4) เพื่อปฏิบัติตามพุทธบัญญัติให้มีการเข้าพรรษา

กำหนดวันเข้าพรรษา

คำว่า "พรรษา" ทั่วๆ ไปแปลว่า ปี หมายถึง ระยะเวลาครบรอบ 12 เดือน หรือระยะเวลาที่โลกเดินรอบดวงอาทิตย์ครั้งหนึ่ง แต่ในที่นี้แปลว่า ฤดูฝน

คำว่า "เข้าพรรษา" ก็คือ เข้าฤดูฝน คือถึงเวลาจะต้องหยุดเดินทางในฤดูฝนเพื่อพักอยู่ที่ใดที่หนึ่ง โดยไม่ไปค้างแรมที่อื่น ด้วยเหตุนี้จึงมีอีกคำเกิดขึ้นอีกคำหนึ่ง คือคำว่า "จำพรรษา"

คำว่า "จำพรรษา" ก็คืออยู่วัด 3 เดือนในฤดูฝน หมายความว่าพระสงฆ์จะต้องอยู่วัดที่ตนอธิษฐานพรรษาลอด 3 เดือนในฤดูฝน จะไปค้างแรมที่อื่นไม่ได้ยกเว้นมีเหตุจำเป็น

คำว่า "วันเข้าพรรษา" ก็คือวันที่พระสงฆ์ทำพิธีอธิษฐานพรรษา ซึ่งเป็นวันแรกของการจำพรรษานั้นเอง

กาลเวลาที่นิยมนว่าเป็นฤดูฝน มีกำหนด 4 เดือน คือตั้งแต่แรม 1 ค่ำ เดือน 8 จนถึงขึ้น 15 ค่ำเดือน 12 แต่การจำพรรษาของพระสงฆ์มีกำหนด 3 เดือน การจำพรรษามี 2 ระยะ ระยะแรกเรียกว่า ปริมพรรษา (ปุ-ริม-มะ-พัน-สา) แปลว่า พรรษาแรกหรือพรรษาดันเริ่มตั้งแต่แรม 1 ค่ำ เดือน 8 จนถึงขึ้น 15 ค่ำเดือน 11 ระยะหลังเรียกว่า ปัจฉิมพรรษา (ปัจ-ฉิม-มะ-พัน-สา) เริ่มตั้งแต่แรม 1 ค่ำ เดือน 9 จนถึงขึ้น 15 ค่ำเดือน 12

วันแรม 1 ค่ำ เดือน 8 เป็นวันปริมพรรษา วันแรม 1 ค่ำ เดือน 9 เป็นวันเข้าปัจฉิมพรรษา

ถ้าปีใดมีอธิกมาส คือเพิ่มเดือน 8 เข้ามาอีกเดือนหนึ่ง เป็นแปดสองแปด (แปดสองหน) ในปีนั้นให้ถือแรม 1 ค่ำ เดือน 8 เป็นวันปริมพรรษา

การที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตวันเข้าพรรษาได้ 2 วันคือ วันปริมพรรษาและวันเข้าปัจฉิมพรรษานี้เพื่อว่าพระสงฆ์จะจำพรรษาในวันปริมพรรษาไม่ทัน ด้วยเหตุจำเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็สามารถเลื่อนไปเข้าในวันเข้าปัจฉิมพรรษาได้

กิจกรรมในวันเข้าพรรษา

กิจกรรมในวันเข้าพรรษาแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ กิจกรรมของสงฆ์ และกิจกรรมของพุทธศาสนิกชน

กิจกรรมของสงฆ์

ในวันเข้าพรรษา พระสงฆ์สามเณรถือว่าเป็นวันสำคัญวันหนึ่ง เป็นวันเริ่มต้นศึกษาธรรมวินัยอย่างจริงจัง ผู้ที่เป็นพระนวกะ (พระบวชใหม่) ที่นิยมนบวช 3 เดือน ก็จะได้ตั้งใจศึกษาธรรมวินัยและประพฤติปฏิบัติอย่างเต็มที่ ในวันนั้นภิกษุทั้งหมดในวัด (ยกเว้นสามเณร) จะได้ลงอุโบสถ ประกอบพิธีสังฆกรรมอธิฐานพรรษา คือการให้คำปฏิญาณต่อกันและกันว่าจะอยู่จำพรรษาภายในวัด ไม่ไปค้างคืนที่ไหนตลอด 3 เดือน เมื่อพ้นกำหนด 3 เดือนแล้วจึงไปค้างคืนที่อื่นได้ วันนี้พระสงฆ์ถือว่าเป็นกิจสำคัญที่พระภิกษุสงฆ์ทุกรูปจะขาดเสียไม่ได้ ถ้าหากพระรูปใดไม่อธิฐานพรรษา ก็จะไม่ได้รับพรรษา ไม่ได้ทานิสงฆ์พรรษา ไม่มีสิทธิ์จะนับพรรษาในปีนั้น ไม่มีสิทธิ์จะรับกฐินด้วย

อนึ่งพระภิกษุที่อธิฐานพรรษา ไม่ไปแรมที่อื่นตลอดเวลา 3 เดือนแล้ว ถ้ามีกิจอื่นเป็นพิเศษ ก็อาจไปค้างแรมที่อื่นได้ โดยวิธีขอสัตตาคหะคือการขออนุญาตไปค้างแรมที่อื่นได้ ไม่เกินคราวละ 7 วัน (สัตตาคหะ แปลว่า เจ็ดวัน) ซึ่งมีพุทธบัญญัติกล่าวถึงสาเหตุไปได้ดังนี้ คือ

- 1) กิจนิมนต์ของทายกทายิกา
- 2) สหธรรมิกกระสันอยากสึกไปเพื่อระงับเหตุ
- 3) ไปเพื่อควบคุมนวก่อสร้าง
- 4) บิคามารดาถึงแก่กรรม

กิจกรรมพุทธศาสนิกชน

กิจกรรมที่เป็นส่วนของพุทธศาสนิกชนโดยทั่วไป ส่วนมากจะคล้ายกันทุกภาคเพราะถือว่าจะได้เป็นโอกาสที่จะทำบุญกุศลเป็นพิเศษเพิ่มเติมจากที่ได้ทำเป็นประจำเริ่มตั้งแต่เมื่อใกล้จะถึงวันเข้าพรรษา ต่างก็ช่วยกันตกแต่งซ่อมแซมเสนาสนะ เพื่อให้พระสงฆ์ได้อยู่เป็นสุข อาจนำลูกหลานญาติมิตรไปประชุมที่วัดหรือไปทำบุญที่วัด โดยนำผ้าอาบน้ำฝนหรือผ้าจ่านำพรรษา ตลอดจนนำเครื่องไทยทานต่างๆ ไปถวายภิกษุสามเณร สิ่งที่นิยมนำไปถวายได้แก่ สบู่ ยาสีฟัน น้ำตาล น้ำมัน ไม้ขีดไฟ นูห์รี พุ่มเทียน และอื่นๆ ตามศรัทธา ในตอนเช้านิยมนำไปทำบุญตักบาตรที่วัดด้วยข้าวหม้อแกงหม้อ และขนมที่นิยมนำไปทำบุญในวันเข้าพรรษา คือ ขนมเทียน สำหรับพุ่มเทียนเข้าพรรษานั้น สมัยก่อนคนไทยนิยมทำกันเป็นที่เอิกเกริกใหญ่โตมาก

นอกจากนี้ พุทธศาสนิกชนบางพวกจะนิยมอธิฐานว่าจะรักษาอุโบสถศีลตลอด 3 เดือน บางพวกอธิฐานว่า จะฟังเทศน์ทุกวันมิให้ขาดตลอด 3 เดือน บางพวกปวารณาตนต่อภิกษุสามเณร เฉพาะบางรูปหรือทั้งวัดว่า จะถวายสิ่งของตลอด 3 เดือน บางพวกอธิฐานว่าจะเว้นสิ่งที่ควรเว้น

พระศาสดา มีวานรคนหนึ่งเห็นการกระทำนั้นและคิดอยากจะทำอะไรถวายพระศาสดาเข้าบ้าง วานรตัวนั้นจึงเที่ยวไป วันหนึ่งวานรเห็นรวงผึ้งที่กิ่งไม้ แต่หาตัวผึ้งไม่มีจึงหักเอากิ่งไม้ที่มีรวงผึ้งนั้น แล้วนำรวงผึ้งทั้งกิ่งไม้ไปส่งสำนักพระศาสดา

พระศาสดาทรงรับไว้ วานรเฝ้าอยู่ เพื่อจะได้ทราบว่พระศาสดาจะบริโภคหรือไม่ พระศาสดาทรงรับไว้แล้วนั่งเฉยอยู่วานรเกิดความสงสัยจึงจับปลายกิ่งไม้พลิกพิจารณา ดูเห็นตัวอ่อนของผึ้ง จึงค่อยๆ นำตัวอ่อนนั้นออกเสียบ แล้วถวายใหม่ พระศาสดาทรงบริโภค วานรนั้นมีใจยินดีกระโดดโลดเต้นไปตามประสา ไปตามกิ่งไม้ จนพลัดตกลงมาที่ปลายดอกไม้อันหนึ่ง ทำให้วานรตัวนั้นถึงแก่ความตาย แต่อานิสงส์ที่ได้ทำไว้ คือเป็นผู้हारรวงผึ้งมาให้พระพุทธเจ้าผู้ทรงศีล จึงได้ไปเกิดในวิมานทองสูง 30 โยชน์ ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีนางอัปสรพันหนึ่งเป็นบริวาร

จากเรื่องที่ปรากฏในสมัยพุทธกาลที่กล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าในสมัยพระพุทธองค์ยังทรงพระชนม์อยู่นั้น มนุษย์เพียงแต่รู้จักบริโภคน้ำผึ้งแต่ยังคงไม่รู้จักนำขี้ผึ้งมาใช้ให้เป็นประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนำมาทำเป็นเทียนขี้ผึ้ง

แต่อย่างไรก็ตามการให้แสงสว่างเป็นทานนับว่าเป็นกระ โยชน์ ทั้งการให้แสงสว่างที่เป็นการให้แสงสว่างจริงๆ และการให้แสงสว่างทางด้านปัญญา ผู้เขียนเชื่อเช่นนี้ เนื่องจากได้รับคำบอกเล่า จากบิดาคือ สิบเอกศาล ก้อนแก้ว ซึ่งเป็นผู้ได้รับการบอกเล่าจากผู้เฒ่าผู้แก่อีกคนหนึ่งเป็นเรื่องที่เล่าว่า พระอนุรุทธะ เป็นสาวกของพระพุทธเจ้า เป็นผู้มีปัญญาเฉียบแหลม เฉลียวฉลาดรู้รอบรู้ พระธรรมวินัยแตกฉาน จนเป็นที่เลื่องลือ เกี่ยวกับเรื่องนี้ พระพุทธเจ้าตรัสว่า ในชาติปางก่อน พระอนุรุทธะเคยได้ให้แสงสว่างเป็นทานจึงมีปัญญาเฉลียวฉลาด

ด้วยความเชื่อเกี่ยวกับการให้แสงสว่างเป็นทาน ทั้งการให้แสงสว่างจริงๆ และการให้แสงสว่างทางด้านปัญญา เป็นมูลเหตุอันหนึ่งที่ทำให้ผู้เขียนใส่ใจศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการทำเทียนพรรษาและด้วยความเชื่อมั่นดังกล่า ผู้เขียนได้แต่งโคลงสี่สุภาพไว้ดังต่อไปนี้

แสงใดแสงอื่น मैं	ฉายแสง แสงเอย
ข้อมส่องเพียงชั่วแสง	ส่องได้
แต่ปัญญาอาจสำแดง	ได้ทั่ว
ในนอกแม้ไกลใกล้	ส่องรู้ทุกประการ

ในตอนต้นมีผู้เข้าใจถึงการให้แสงสว่างเป็นทาน โดยเริ่มแรกรู้จักทำเทียนผึ้งไปถวายวัดแล้วต่อมาสามารถทำเทียนไขได้ แต่ก็ยังไม่พอใจที่ได้แสดงศรัทธาเพียงเท่านั้น จึงคิดทำเทียนใหญ่ขึ้นในลักษณะหุ้มเทียน ซึ่งก็ยังไม่เป็นที่พอใจ จึงได้คิดทำต้นเทียนขนาดใหญ่ถว้มนำไปถวายวัดในเทศกาลเข้าพรรษาและการนำไปถวายวัดมีการแห่เป็นขบวน เรียกว่า การแห่เทียนพรรษา

การทำเทียนพรรษา และการแห่เทียนพรรษานิยมทำกันในหลายจังหวัด ที่ทำกันเป็นงานใหญ่โต มีเพียงบางจังหวัดเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จังหวัดอุบลราชธานี เป็นจังหวัดหนึ่งที่นิยมจัดงานประเพณีแห่เทียนพรรษา ให้เป็นงานเอิกเกริกใหญ่โต ทั้งนี้เนื่องจากเป็นความนิยมของประชาชนในจังหวัดประกอบการส่งเสริมของทางราชการ ที่จะฟื้นฟูและรักษาไว้ซึ่งประเพณีนี้ ให้เป็นที่เชิดหน้าชูตาของชาวอุบลราชธานีและประจักษ์ต่อสายตาชาวโลก ดังนั้นทุกๆปีจะเห็นได้เมื่อถึงเทศกาลเข้าพรรษาจะมีการประกอบพิธีแห่เทียนพรรษากันอย่างเอาจริงเอาจัง วัดต่างๆในเขตอำเภอเมือง อำเภอวารินชำราบ และอำเภอใกล้เคียงเช่น อำเภอพิบูลมังสาหาร อำเภอเขื่องใน อำเภอตระการพืชผล หรือแม้แต่อำเภอศรีเมืองใหม่ที่อยู่ห่างไกล ต่างพากันประดิษฐ์ประดอย ตกแต่งต้นเทียนส่งเข้าประกวดอย่างพร้อมเพรียงเป็นที่น่ายินดี

ชาวอุบลราชธานีทั้งฝ่ายวัดและฝ่ายบ้านเมือง ถือว่าการแห่เทียนพรรษาเป็นประเพณีสำคัญเป็นพิเศษ ถือเป็นโอกาสหนึ่งที่จะได้สร้างกุศลผลบุญ ทั้งถือเป็นการฟื้นฟู และสืบต่อวัฒนธรรมอันดีงามต่อไป อีกทั้งถือว่าเป็นสิ่งส่งเสริม และปลูกฝังความกลมเกลียวก้ำวหน้าของบ้านเมืองอีกด้วย

การทำต้นเทียน การจัดขบวนแห่เทียนของจังหวัดอุบลราชธานีได้วิวัฒนาการมาเป็นลำดับ ความวิจิตร พิศดารตระการตา และความมโหฬารมีเพิ่มขึ้นทุกปี โดยเฉพาะในปีหลังๆนี้ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้มองเห็นความสำคัญและสนับสนุน ให้ทุนและรางวัล โดยจัดให้ทุกๆปี งานประเพณีแห่เทียนพรรษาซึ่งแต่เดิมเป็นเพียงงานประจำของจังหวัดอุบลราชธานี จึงกลายเป็นงานระดับประเทศ

ความมุ่งหมายการจัดทำเทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี

มีความเชื่อประการหนึ่ง ที่สืบเนื่องกันมาแต่โบราณว่าหากมีใครนำเทียนไปถวายวัด เมื่อเกิดชาติใหม่ ผู้นั้นจะได้เสวยสุขในสวรรค์ คนโบราณ โดยเฉพาะคนภาคอีสาน เชื่อในคำบอกเล่าที่มีต่อกันมาว่า อานิสงส์ของการถวายเทียนนั้น หากมิได้ไปเกิดในสรวงสวรรค์ แต่เกิดในมนุษยโลก ผู้นั้นจะมีความเฉลียวฉลาด มีสติปัญญาไหวพริบเลอเลิศ ประจักษ์แสงเทียนอันสว่างไสว เจกเช่นพระอนุรุธะ ในสมัยพุทธกาล

ความมุ่งหมายที่สำคัญในการจัดทำเทียนพรรษา โดยเฉพาะในสมัยก่อน มีดังที่กล่าวแล้วข้างต้น แต่ความมุ่งหมายในการทำเทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี ได้ขยายขอบเขตมากขึ้นซึ่งพอจะประมวลได้ดังต่อไปนี้

- 1) เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา และสังฆบูชา
- 2) เพื่อแสดงถึงเอกลักษณ์ของจังหวัดอุบลราชธานี
- 3) เพื่อเป็นการรักษาขนบธรรมเนียมประเพณี และเป็นการสนับสนุนเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมอันดีงามนี้ไว้
- 4) เพื่อเป็นศูนย์รวมพลังในด้านจิตใจ ในการแสดงออกถึงความพร้อมเพรียง ความสามัคคี ความศรัทธา ตลอดจนการเสียสละ

- 5) เพื่อจัดให้เป็นสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยว ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ให้มาชมเทียนพรรษา เป็นการนำรายได้มาสู่จังหวัดอีกด้วย

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชาญจิตร สันตะพันธุ์ (2546) ทำการวิจัยเรื่องกระบวนการนำนโยบายการท่องเที่ยวของรัฐในการส่งเสริมและพัฒนาประเพณีท้องถิ่นไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก จำนวน 16 ท่าน 17 หน่วยงาน ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ เข้าใจในวัตถุประสงค์และนโยบายของรัฐ โดยรวมร้อยละ 76.47 สมรรถนะของหน่วยงานที่มีบุคลากรเพียงพอต่อการปฏิบัติงานร้อยละ 88.23 และมีการประสานงานระหว่างหน่วยที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานร่วมกันมากถึงร้อยละ 100

2. หน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ร้อยละ 47.05 เห็นว่างบประมาณในการจัดขบวนแห่เทียนพรรษาไม่เพียงพอและร้อยละ 64.70 เห็นว่าวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้งานกิจกรรมไม่เพียงพอ ด้านอุปกรณ์อื่นๆ เช่น การไม่มีส่วนรวมของประชาชน บุคลากรของหน่วยงานไม่เพียงพอและการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องก็เป็นอุปสรรคที่สำคัญ ตามลำดับ

ธิดารัตน์ ดวงสินธุ์ (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่องแนวคิดเชิงปรัชญาที่ปรากฏในประเพณีแห่เทียนพรรษาของประชาชนอำเภอเมืองอุบลราชธานี โดยใช้วิธีการวิจัยจากเอกสารและการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม จากการศึกษา พบแนวคิดเชิงปรัชญา 3 ด้านที่ปรากฏ คือ

1. แนวคิดทางอภิปรัชญา คือ ธรรมชาติของมนุษย์และเจตจำนงเสรี กล่าวคือ โดยธรรมชาติมนุษย์มีเจตจำนงเสรี มีเสรีภาพในการกระทำ ไม่มีใครบังคับ เพราะเป็นเรื่องของศรัทธาหรือความเชื่อทางพระพุทธศาสนา เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากจิตใจ อันเป็นธรรมชาติที่แท้ของมนุษย์

2. แนวคิดทางทางจริยธรรม คือ การมีชีวิตที่เป็นสุขด้วยการสร้างบุญ และการมีชีวิตที่ประกอบด้วยปัญญา เพื่อบรรลุอุดมคติของชีวิตจึงมีกรอบทางจริยศาสตร์ให้ปฏิบัติตามจารีตที่ เรียกว่า "ศีลสิบสอง"

3. แนวคิดทางสุนทรียศาสตร์ คือ ความงามขึ้นอยู่กับศรัทธาเป็นหลัก และเกณฑ์การตัดสินคุณค่าทางความงามในทางสุนทรียศาสตร์ ขึ้นอยู่กับความรู้สึกและประสบการณ์ของแต่ละบุคคล อาจมีการผันแปรตามสภาพแวดล้อมและกาลเวลาที่เปลี่ยนไป จึงเป็นแบบอัตนัยนิยม

นัยนา แก่นกุล (2546) ทำการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้บริการของผู้เข้าพักโรงแรม ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้เข้าพักคนไทย จากโรงแรม 9 แห่ง จำนวน 400 คน ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ผู้เข้าพักคนไทยในโรงแรมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 36-45 ปี การศึกษาปริญญาตรี มีอาชีพรับจ้าง-พนักงานเอกชน มีรายได้ระหว่าง 5,001-10,000 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่เคยเดินทางมาจังหวัดอุบลราชธานีมากกว่าสามครั้งขึ้นไป และวัตถุประสงค์ในการเดินทางส่วนใหญ่เพื่อการท่องเที่ยว

2. ผู้เข้าพักคนไทยในโรงแรม ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานีโดยรวมให้ความสำคัญต่อปัจจัยทางการตลาดที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้บริการโรงแรม ด้านสถานที่มากที่สุด รองลงมาด้านพนักงานที่ให้บริการ ด้านกระบวนการจัดการ ด้านกายภาพ ด้านราคา ด้านสินค้าและบริการ และด้านส่งเสริมการตลาด ตามลำดับ

3. ผู้เข้าพักคนไทยในโรงแรม ได้รับคำแนะนำในการใช้บริการโรงแรมคือจากเพื่อน-ญาติ-คนรู้จัก ส่วนใหญ่เดินทางมากับเพื่อนร่วมงาน วัตถุประสงค์ในการเข้าพักโรงแรมเพื่อร่วมประชุม-อบรม-สัมมนา และการท่องเที่ยว พาหนะที่ใช้ในการเดินทางคือ รถยนต์ส่วนตัวในการเดินทางมามีความจำเป็นมากที่สุดในการเข้าพักโรงแรม มีการตัดสินใจเข้าพักโรงแรมด้วยตัวเองประเภทของห้องพักที่เลือกคือห้องพักประเภทห้องมาตรฐาน บริการที่เลือกใช้ภายในโรงแรมมากที่สุดคือ โทรศัพท์ และห้องอาหาร ความถี่ในการเดินทางมาพักประมาณ 1-2 ครั้ง/เดือน ระยะเวลาในการเข้าพักโรงแรม 1-2 วัน/ครั้ง อัตราค่าห้องพัก 501-1,000 บาท/วัน เลือกวิธีการชำระเงินด้วยเงินสด กิจกรรมเวลาว่างภายในโรงแรม คือ การนอนพักผ่อน และอาหารที่นิยมรับประทาน คือ อาหารไทย

4. ผู้เข้าพักคนไทยในโรงแรมที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับปริญญาโท เห็นว่า ปัจจัยทางการตลาดโดยรวม มีความสำคัญต่อการตัดสินใจเลือกใช้บริการมากกว่ากลุ่มที่มีการศึกษาค่ากว่าระดับปริญญาตรีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และผู้เข้าพักที่มีอาชีพเป็นข้าราชการ-รัฐวิสาหกิจ อาชีพค้าขาย-ธุรกิจส่วนตัว และเป็นนักศึกษา เห็นว่าปัจจัยทางการตลาดโดยรวม มีความสำคัญต่อการตัดสินใจเลือกใช้บริการมากกว่ากลุ่มอาชีพเป็นลูกจ้าง-พนักงานเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เบญญา บุญสุภาพ (2545) ศึกษาแนวทางการพัฒนาการตลาดสินค้าที่ระลึกที่ผลิตจากผ้าพื้นเมืองในอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี ทำการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ จำนวน 230 ตัวอย่าง ปรากฏผลการศึกษา ดังนี้

1. นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดอุบลราชธานี ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 25-34 ปี สถานภาพสมรส ระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ประกอบอาชีพพนักงานเอกชน ระดับรายได้ 6,000-12,000 บาท สนใจสินค้าที่ระลึกที่ทำจากผ้าไหม และมีวัตถุประสงค์เพื่อซื้อเป็นของฝาก

2. ระดับความพึงพอใจพบว่า นักท่องเที่ยวพึงพอใจด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านการจัดจำหน่าย และด้านการส่งเสริมการตลาดในระดับมาก

ประภัสสร เผ่าพงษ์สว่าง (2546) ศึกษาพฤติกรรมและปัจจัยจูงใจนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวจังหวัด

วิจิตรา ตั้งคโณบล (2546) ศึกษาปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการเลือกซื้อผ้ากาบบัวของข้าราชการครูในเขตอำเภอเมืองจังหวัดอุบลราชธานี จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นข้าราชการครูและผู้บริหาร 300 คน ผลปรากฏว่า

1. ข้าราชการครูส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุตั้งแต่ 46 ปีขึ้นไป จบปริญญาตรี รายได้ 10,000-19,999 บาทต่อเดือน โรงเรียนสังกัดสำนักงานสามัญศึกษาจังหวัด

2. เหตุผลในการเลือกซื้อผ้ากาบบัวเพราะค่านิยมของสังคมและซื้อไว้ใช้เอง ทำการตัดสินใจซื้อด้วยตัวเอง เพื่อคัดเครื่องแบบในหน่วยงาน และเลือกซื้อจากร้านขายผลิตภัณฑ์พื้นเมือง ซึ่งส่วนใหญ่จะซื้อในลักษณะผ้าจีน มูลค่าที่ซื้อครั้งไม่เกิน 1,000 บาทและรู้จักผ้ากาบบัวจากการโฆษณาประชาสัมพันธ์ของจังหวัด

3. ปัจจัยโดยรวมด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านช่องทางจัดจำหน่ายและด้านอื่นๆ เช่น เศรษฐกิจ เทคโนโลยี วัฒนธรรมและสังคม มีความสำคัญต่อการเลือกซื้อผ้ากาบบัวอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการส่งเสริมการตลาด มีความสำคัญอยู่ในระดับปานกลาง

4. เพศต่างกัน เห็นว่า ปัจจัยโดยรวมและปัจจัยทุกๆด้าน มีผลต่อการเลือกซื้อผ้ากาบบัวไม่แตกต่างกัน ส่วนหน่วยงานที่สังกัดที่แตกต่างกันเห็นว่า ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์ และด้านส่งเสริมการตลาด มีความสำคัญต่อการเลือกซื้อผ้ากาบบัวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

วุฒิเทพ อินทปัญญาและคณะ (2532) ได้ศึกษาการกระจายและการไหลออกของรายได้จากการท่องเที่ยว ในธุรกิจโรงแรมและธุรกิจนำเที่ยว ปี พ.ศ. 2532 โดยศึกษาในพื้นที่ที่มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวได้แก่ กรุงเทพฯ พัทยา เชียงใหม่ กาญจนบุรี ภูเก็ต สงขลา และนครราชสีมา ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ตามเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศจำนวน 990 ตัวอย่าง ตั้งแต่เดือน เมษายน - มิถุนายน 2532 สัมภาษณ์ผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก 34 แห่ง และธุรกิจนำเที่ยวอีก 33 แห่ง พบว่าธุรกิจโรงแรมในพื้นที่ที่มีการศึกษามีรายได้จากการท่องเที่ยวมากกว่าธุรกิจนำเที่ยว เพราะธุรกิจโรงแรมมีธุรกิจอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอยู่ในเครือการบริหารของโรงแรมมากกว่าธุรกิจนำเที่ยว เมื่อพิจารณาค่าตัวทวีรายได้ที่ใช้อธิบายว่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศในโรงแรมหรือธุรกิจนำเที่ยวก่อให้เกิดรายได้กระจายไปยังสาขาค่างๆในระบบเศรษฐกิจทั้งภาคเกษตร อุตสาหกรรมและบริการเป็นเท่าใดของธุรกิจโรงแรมแต่ละระดับในพื้นที่ศึกษา พบว่ามีค่าใกล้เคียงกันคือประมาณ 1.7-1.8 ในขณะที่ค่าตัวทวีรายได้ของธุรกิจนำเที่ยวของแต่ละพื้นที่ศึกษามีค่าใกล้เคียงกันคือประมาณ 1.33 ซึ่งต่ำกว่าของโรงแรมอยู่ประมาณ 0.5 เท่า แสดงว่าธุรกิจโรงแรมสามารถหารายได้กระจายไปสู่สาขาการผลิตอื่น เช่น สาขาการเกษตรกรรม ปศุสัตว์ ประมง เหมืองแร่ ที่ตั้งอยู่ในเขตเมืองและชนบทได้มากกว่าธุรกิจนำเที่ยว และยังพิจารณาได้ว่ารายได้จากการท่องเที่ยวไม่ได้ติดอยู่กับเฉพาะผู้ประกอบการในธุรกิจทั้งสองเท่านั้นแต่ยังกระจายไปสู่ผู้ประกอบการอาชีพต่างๆ เช่น สาขาการค้า สาขาอุตสาหกรรม สาขาเครื่องคัม เป็นต้น

ผลการจ้างงานนั้นวัดเป็นมูลค่าของการจ้างงาน พบว่าผู้ประกอบการอาชีพในสาขาภัตตาคาร และโรงแรมมีมูลค่าการจ้างงานสูงที่สุด แต่ก็มิได้กระจุกตัวอยู่เฉพาะสาขาบริการเท่านั้น ยังกระจายการจ้างงานไปสู่ผู้ประกอบการอาชีพสาขาการผลิตอื่น ๆ ด้วยเช่น สาขาการค้า สาขาอุตสาหกรรมอาหาร สาขาเครื่องคัม เป็นต้น

ศิริกานต์ สิงห์ชนะ (2543) ศึกษาเรื่องสงครามการค้ากับการกระจายรายได้ กรณีศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ปี 2543 โดยการออกแบบสอบถาม 2 ช่วงเวลาคือช่วงเวลาปกติ 50 ตัวอย่าง และช่วงที่มีเทศกาล 50 ตัวอย่าง

พบว่าช่วงเวลาปกติหรือช่วงนอกเทศกาล จังหวัดเชียงใหม่มีรายได้จากการท่องเที่ยวประมาณ 145 ล้านบาทต่อสัปดาห์ นักท่องเที่ยวชาวไทยมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 1,835 บาท กระจายไปสู่ธุรกิจประเภทขายสินค้าที่ระลึกมากที่สุดประมาณ 34.6 ล้านบาท และกระจายไปสู่ธุรกิจพาหนะเดินทางน้อยที่สุดประมาณ 20 ล้านบาท เมื่อพิจารณาถึงขนาดธุรกิจที่ได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวพบว่าธุรกิจขนาดใหญ่ประเภทโรงแรมจะได้รับรายได้มากที่สุดประมาณ 22.27 ล้านบาท

ส่วนธุรกิจขนาดเล็กประเภทพาหนะเดินทางจะได้รับรายได้ น้อยที่สุดประมาณ 2.08 ล้านบาท ส่วนในเวลางานเทศกาลจังหวัดเชียงใหม่รายได้จากการท่องเที่ยวประมาณ 194 ล้านบาทต่อสัปดาห์ นักท่องเที่ยวชาวไทยมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวัน 2,144 บาท กระจายไปสู่ธุรกิจประเภทพาหนะเดินทางมากที่สุดประมาณ 34.6 ล้านบาท และกระจายไปสู่ธุรกิจอาหารน้อยที่สุดประมาณ 24.8 ล้านบาท เมื่อพิจารณาถึงขนาดธุรกิจที่ได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวในช่วงเทศกาลสงครามการค้าพบว่าธุรกิจขนาดใหญ่ประเภทพาหนะเดินทางได้รับรายได้มากที่สุดประมาณ 59.53 ล้านบาท ส่วนธุรกิจขนาดเล็กประเภทอาหารจะได้รับรายได้ น้อยที่สุดประมาณ 4.37 ล้านบาท

ศกาวรินทร์ โพธิวาธริน (2535) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาผลกระทบทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ เปรียบเทียบกับระดับประเทศ ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลทุติยภูมิที่ได้จากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและหน่วยงานอื่น เช่น สำนักงานสถิติแห่งชาติ กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์ เป็นต้น

การศึกษาแยกพิจารณาผลของการกระจายรายได้ จากการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิวิเคราะห์ร่วมกับตารางปัจจัยผลผลิต-ผลผลิตขนาด 26*26 ของปี พ.ศ. 2528 พบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยสร้างรายได้รวมให้กับประเทศจำนวน 95,408.26 ล้านบาท ค่าตัวทวีรายได้เท่ากับ 1.42 โดยก่อให้เกิดการทวีรายได้ แก่สาขาอโลหะมากที่สุด รองลงมาได้แก่ สาขาการบริการและสาขาสิ่งทอ ในขณะที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศสร้างรายได้รวมให้กับประเทศจำนวน 113,712 ล้านบาท ในปี พ.ศ. 2535 ค่าตัวทวีของรายได้เท่ากับ 1.7 โดยก่อให้เกิดการทวีรายได้ แก่สาขาการบริการมากที่สุด รองลงมาได้แก่ สาขาอุตสาหกรรมอาหาร และสาขาผลิตภัณฑ์โลหะ จะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวชาวไทยสร้างรายได้รวมและมีค่าตัวทวีรายได้มากกว่านักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ แต่จำนวนรายได้และค่าตัวทวีรายได้ไม่แตกต่างกันมากนัก

ผลด้านการจ้างงานนักท่องเที่ยวชาวไทยก่อให้เกิดการจ้างงานทั้งสิ้น 6,020,281 คน (ร้อยละ 19.42 ของการจ้างงานทั้งประเทศ)มากที่สุดในสาขากิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 64.94 รองลงมาได้แก่ สาขา กักตักคาร์ โรงแรม และสาขาคมนาคมขนส่ง ตามลำดับ สำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศก่อให้เกิดการจ้างงานทั้งสิ้น 3,159,923 คน (ร้อยละ 10.19 ของการจ้างงานทั้งประเทศ)มากที่สุดในสาขากิจกรรม คิดเป็นร้อยละ 61.75 รองลงมาได้แก่ สาขา กักตักคาร์ โรงแรม และสาขาสิ่งทอ ตามลำดับ

ในระดับจังหวัดเชียงใหม่ พบว่าค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทย 1 ล้านบาท ก่อให้เกิดรายได้รวมเป็นจำนวน 1.56 ล้านบาท มีค่าตัวทวีรายได้เท่ากับ 1.29 โดยก่อให้เกิดการทวีรายได้แก่สาขาอโลหะมากที่สุด รองลงมาคือสาขาสิ่งทอ และกิจกรรม ในขณะที่ค่าใช้จ่ายนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 1 ล้านบาท ก่อให้เกิดรายได้รวม เป็นจำนวน 1.62 ล้านบาท มีค่าตัวทวีของรายได้เท่ากับ 1.33 โดยก่อให้เกิดการทวีรายได้ไปในสาขากิจกรรมมากที่สุด รองลงมาคือ สาขาอุตสาหกรรมอาหาร และสาขาสิ่งทอ

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจเก็บข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) โดยการสำรวจนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาของจังหวัดอุบลราชธานี ปี 2547 โดยมีรายละเอียดของวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

3.1 ประชากร กลุ่มตัวอย่างและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยทั้งหมดที่เดินทางมาท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาของจังหวัดอุบลราชธานี ปี 2547

กลุ่มตัวอย่าง

ตัวอย่าง คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยในงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี ปี 2547 ไม่จำกัดเพศและอายุ

$$n = \{ Z^2 s^2 \} / E^2 = \{ (1.96^2)(398.5^2)/(50^2) \} = 244.02 \text{ คน}$$

$$Z = \text{ค่าปกติมาตรฐาน ณ ระดับนัยสำคัญ } 0.05, s^2 = \text{ค่าแปรปรวนของตัวอย่าง}$$

$$E = \text{ความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า } \mu \text{ ด้วย } \bar{X}$$

$$n = \text{ขนาดตัวอย่าง}$$

ดังนั้น ขนาดตัวอย่างที่ใช้ในการออกแบบสอบถามครั้งนี้มีจำนวนอย่างน้อย 245 ตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบสอบถามค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวที่จัดทำโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยแล้วเพิ่มคำถามที่ผู้วิจัยสนใจในแบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทยในงานประเพณีแห่เทียนพรรษา

ตอนที่ 3 การใช้จ่ายในการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี

ตอนที่ 4 ความพึงพอใจงานประเพณีแห่เทียนพรรษาและสาธารณูปโภคของจังหวัด
อุบลราชธานี

ตอนที่ 5 พฤติกรรมอื่น ๆ ของนักท่องเที่ยว

ในการให้ค่าคะแนนของคำถามที่เป็นมาตราวัดแบบช่วง (Interval Scale) ให้ค่าคะแนนดังนี้

ระดับความเห็น	ค่าคะแนน
พึงพอใจมากที่สุด	5
พึงพอใจมาก	4
พึงพอใจปานกลาง	3
พึงพอใจน้อย	2
พึงพอใจน้อยที่สุด	1

3.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

การสร้างแบบสอบถามมีขั้นตอนในการดำเนินงานดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวงานประเพณีต่างๆ
2. สร้างแบบสอบถาม
3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดอุบลราชธานีบริเวณทุ่งศรีเมือง จำนวน 2 ครั้งๆละ 30 คน เพื่อหาความบกพร่องในการใช้ภาษา และทดสอบความเข้าใจของผู้ตอบแบบสอบถาม-จากนั้นนำมาแก้ไขและเตรียมแบบสอบถามเพื่อนำไปใช้ในการรวบรวมข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้รวบรวมทีมผู้ช่วยวิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลในช่วงที่มีงานประเพณีแห่เทียนพรรษา ระหว่างวันที่ 30 และ 31 กรกฎาคมถึง 1 สิงหาคม 2547 เป็นการเลือกตัวอย่างที่ไม่ใช้ความน่าจะเป็น ได้จำนวนทั้งสิ้น 359 ตัวอย่าง

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้สำหรับงานวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

เป็นการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSS 10.0 (Statistics Package for the Social Science 10.0) ซึ่งใช้สถิติ ได้แก่ ร้อยละ(%) ตัวกลางเลขคณิต (Arithmetic Mean : \bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.) และการทดสอบข้อมูลที่อยู่ในรูปความถี่ (χ^2) ณ ระดับนัยสำคัญ (α) 0.05

ในการศึกษาพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทย ตามขนาดการใช้จ่ายในแต่ละวัน ของนักท่องเที่ยว โดยอาศัยหลักการของการแจกแจงปกติ จะแบ่งกลุ่มนักท่องเที่ยวออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันในระดับต่ำคือ นักท่องเที่ยวที่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันต่ำกว่าค่ากลางลบด้วยครึ่งหนึ่งของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($\bar{x} - 0.5S.D.$)
2. กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันในระดับกลางคือ นักท่องเที่ยวที่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันอยู่ระหว่างค่ากลางบวกและลบด้วยครึ่งหนึ่งของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($\bar{x} - 0.5S.D., \bar{x} + 0.5S.D.$)
3. กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันในระดับสูงคือ นักท่องเที่ยวที่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันสูงกว่าค่ากลางบวกด้วยครึ่งหนึ่งของค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($\bar{x} + 0.5S.D.$)

สำหรับข้อมูลที่เป็นมาตราวัดแบบช่วงในแบบสอบถามตอนที่ 4 ความพึงพอใจงานประเพณี แห่งเทิดพระบาทและสาธารณูปโภคของจังหวัดอุบลราชธานีจะนำค่าเฉลี่ยที่คำนวณได้เทียบกับเกณฑ์ตาม

กฎของมาตราแบบช่วง คือ $I = \frac{Max - Min}{N} = \frac{5-1}{5} = \frac{4}{5} = 0.80$

เมื่อ	I	คือ	ความกว้างหรือขนาดของแต่ละช่วง
	Max	คือ	ค่าคะแนนความคิดเห็นสูงสุด
	Min	คือ	ค่าคะแนนความคิดเห็นต่ำสุด
	N	คือ	จำนวนระดับความคิดเห็นทั้งหมด

ได้เกณฑ์เพื่อใช้ในการเปรียบเทียบดังนี้

4.20-5.00	หมายถึง	ความพึงพอใจมากที่สุด
3.40-4.19	หมายถึง	ความพึงพอใจมาก
2.60-3.39	หมายถึง	ความพึงพอใจปานกลาง
1.80-2.59	หมายถึง	ความพึงพอใจน้อย
1.00-1.79	หมายถึง	ความพึงพอใจน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้สำหรับงานวิจัย

เปอร์เซ็นต์ (Percent) คือค่าร้อยละหรือสัดส่วนของข้อมูล

$$\text{เปอร์เซ็นต์(\%)} = \frac{X_1}{X_n} \times 100$$

X_1 = ข้อมูลที่ต้องการศึกษา

X_n = ข้อมูลรวมทั้งหมด

ตัวกลางเลขคณิต (Arithmetic Mean) เป็นค่าสถิติที่ใช้เป็นค่าตัวกลางเลขคณิต

$$\text{ค่าเฉลี่ย}(\bar{X}) = \frac{\sum_{i=1}^n X_i}{N}$$

$\sum_{i=1}^n X_i$ = ผลรวมของข้อมูลตั้งแต่ชุดที่ 1 ถึงชุดที่ n , N = จำนวนข้อมูลทั้งหมด

มัธยฐาน (Median) เป็นค่าของข้อมูลที่อยู่ ณ ตำแหน่งกึ่งกลางของข้อมูลชุดหนึ่ง ซึ่งได้มีการจัดเรียงลำดับข้อมูลแล้ว ดังนั้นมัธยฐานจึงเป็นค่าของข้อมูลที่แบ่งข้อมูลชุดนั้นออกเป็น 2 ส่วนเท่าๆกัน นั่นคือ มีจำนวนข้อมูลที่มีค่าต่ำกว่ามัธยฐานเท่ากับจำนวนข้อมูลที่มีค่าสูงกว่าค่ามัธยฐาน

ฐานนิยม (Mode) คือค่าของข้อมูลที่มีความถี่มากที่สุด หรือเป็นค่าที่ซ้ำกันมากที่สุด

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.) คือรากที่สองของค่าเฉลี่ยกำลังสองของความแตกต่างของข้อมูลแต่ละตัวกับตัวกลางเลขคณิตของข้อมูลชุดนั้น

$$\text{ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)} = \sqrt{\frac{1}{n-1} \sum_{i=1}^n (x_i - \bar{x})^2}; n = \text{จำนวนตัวอย่างทั้งหมด}$$

$$\sum_{i=1}^n (x_i - \bar{x})^2 = \text{ผลรวมกำลังสองของความแตกต่างของข้อมูลแต่ละตัวกับ}$$

ตัวกลางเลขคณิตของข้อมูลชุดนั้น

การทดสอบข้อมูลที่อยู่ในรูปความถี่ (Chi-square) สัญลักษณ์คือ χ^2 เรียกว่า “ไคสแควร์” ใช้ในการทดสอบอัตราส่วนของข้อมูลลักษณะเดียวที่มีลักษณะต่างๆตามที่คาดไว้ถูกต้องหรือไม่และความสัมพันธ์หรือความเป็นอิสระระหว่างข้อมูลสองลักษณะ

การทดสอบอัตราส่วนของข้อมูลลักษณะเดียว

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^k \frac{(O_i - E_i)^2}{E_i}; df = k - 1$$

- เมื่อ O_i = ความถี่ที่ได้จากการทดลองหรือสังเกต (Observed frequency)
 เมื่อ E_i = ความถี่ที่คาดว่าจะจะเป็นหรือตามทฤษฎี (Expected frequency)
 k = จำนวนพวกหรือกลุ่มที่ทำการทดลอง

การทดสอบความสัมพันธ์หรือความเป็นอิสระระหว่างข้อมูลสองลักษณะ

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^c \sum_{j=1}^r \frac{(O_{ij} - E_{ij})^2}{E_{ij}}; df = (r-1)(c-1)$$

- เมื่อ O_{ij} = แทนความถี่ที่ได้จากการทดลองของระดับที่ i ของลักษณะแรก และระดับที่ j ของลักษณะที่สอง
 เมื่อ E_{ij} = แทนความถี่ที่คาดว่าจะจะเป็นหรือตามทฤษฎีของระดับที่ i ของลักษณะแรก และระดับที่ j ของลักษณะที่สอง
 r = จำนวนแถวของลักษณะแรก
 c = จำนวนคอลัมน์ของลักษณะที่สอง

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการสำรวจการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวยชาวไทยจากการท่องเที่ยว งานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนแรกเป็นการศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของแบบสอบถามทั้ง 5 ตอน ซึ่งประกอบด้วย

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการเดินทางของนักท่องเที่ยวยชาวไทยในงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี

ตอนที่ 3 พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวยชาวไทยในงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี

ตอนที่ 4 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวยชาวไทยที่มีต่องานประเพณีแห่เทียนพรรษาและสาธารณูปโภคของจังหวัดอุบลราชธานี

ตอนที่ 5 พฤติกรรมอื่นๆของนักท่องเที่ยวยชาวไทย

และส่วนที่สองเป็นการศึกษาการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวยชาวไทยจากการท่องเที่ยว งานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีและการกระจายไปสู่ธุรกิจขนาดใหญ่ ขนาดกลาง หรือขนาดเล็ก โดยผลของการวิจัยทั้งหมดนี้ได้จากการสำรวจของกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 359 ตัวอย่าง

4.1 ลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยวยชาวไทยในงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547

4.1.1 สถานภาพส่วนบุคคล

กลุ่มนักท่องเที่ยวยที่ใช้เป็นตัวอย่างในการสำรวจครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 359 คนแบ่งเป็นนักท่องเที่ยวยเพศชายร้อยละ 34.1 เพศหญิงร้อยละ 65.9 ซึ่งมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 38.37 ปี โดยที่มีค่าฐานนิยมและค่ามัธยฐานเป็น 30 ปีและ 36 ปีตามลำดับ ระดับการศึกษาพบว่าร้อยละ 39.5 จบการศึกษาระดับปริญญาตรี รองลงมาเป็นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น/มัธยมศึกษาตอนปลาย/ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ร้อยละ 22.1 และร้อยละ 14.1 เป็นกลุ่มระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 สถานภาพสมรส พบว่าร้อยละ 47.0 มีสถานภาพโสด รองลงมาร้อยละ 46.1 สมรสแล้วและร้อยละ 6.9 มีสถานภาพหม้าย/หย่าร้าง อาชีพหลักของนักท่องเที่ยวยส่วนใหญ่เป็นข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจร้อยละ 32.9 รองลงมาคือประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขายร้อยละ 18.5 กลุ่มตัวแทนขายสินค้า/พนักงาน/ลูกจ้างบริษัทร้อยละ 17.3 และกลุ่มนักศึกษา/นักเรียนร้อยละ 10.7 ซึ่งนักท่องเที่ยวยดังกล่าวส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาหรือเดินทางมา

จากจังหวัดในภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือสูงสุดคือร้อยละ 40.7 รองลงมาคือ ภาคกลาง ภาคเหนือและภาคใต้ ร้อยละ 32.6 22.8 และ 3.9 ตามลำดับ นอกจากนี้แล้วกลุ่มนักท่องเที่ยวสูงสุดถึงร้อยละ 34.7 เป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีระดับรายได้ต่ำสุดคือน้อยกว่า 10,000 บาท รองลงมาคือระดับรายได้ 10,000-14,999 บาท ร้อยละ 23.7 ระดับรายได้ 15,000-19,999 บาท ร้อยละ 17.1 และระดับรายได้ตั้งแต่ 30,000 บาทขึ้นไป ร้อยละ 13.6 ดังตาราง 4.1.1.1 และตาราง 4.1.1.2

ตาราง 4.1.1.1 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	(358)	(100%)
ชาย	122	34.1
หญิง	236	65.9
ระดับการศึกษา	(349)	(100%)
ประถมศึกษาชั้นปีที่ 6	50	14.1
มัธยมต้น/มัธยมปลาย/ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	77	22.1
อนุปริญญา/ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	48	13.8
ปริญญาตรี	138	39.5
สูงกว่าปริญญาตรี	36	10.3
สถานภาพสมรส	(347)	(100%)
โสด	163	47.0
แต่งงาน	160	46.1
หม้าย/หย่าร้าง	24	6.9
อาชีพ	(346)	(100%)
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	114	32.9
นักเรียน/นักศึกษา	37	10.7
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	64	18.5
ตัวแทนขายสินค้า/พนักงาน/ลูกจ้างบริษัท	60	17.3
แม่บ้าน	24	6.9
เกษตรกร	9	2.6
รับจ้างทั่วไป	18	5.2
เกษียณ	20	5.8
ภูมิภาค	(359)	(100%)

เหนือ	82	22.8
ตะวันออกเฉียงเหนือ	146	40.7
กลาง	117	32.6
ใต้	14	3.9
ระดับรายได้	(346)	(100%)
น้อยกว่า 10,000 บาท	120	34.7
10,000-14,999 บาท	82	23.7
15,000-19,999 บาท	59	17.1
20,000-24,999 บาท	24	6.9
25,000-29,999 บาท	11	4.0
ตั้งแต่ 30,000 บาทขึ้นไป	47	13.6

ตาราง 4.1.1.2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุนักท่องเที่ยว

ข้อมูล สถานภาพ	จำนวน	ค่า ฐานนิยม	ค่า เฉลี่ย	ค่า มัธยฐาน	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
อายุ(ปี)	352	30.00	38.37	36.00	14.07

4.1.2 พฤติกรรมการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทยในงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัด อุบลราชธานี

พบว่านักท่องเที่ยวร้อยละ 96.9 มีวัตถุประสงค์ในการเดินทางเพื่อมาท่องเที่ยวในงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี ใช้พาหนะในการเดินทางสูงสุดคือรถบริษัทนำเที่ยวร้อยละ 32.2 รองลงมารถส่วนตัว/รถเช่า ร้อยละ 30.8 ตามมาด้วยรถโดยสารประจำทางร้อยละ 17.9 เครื่องบินร้อยละ 12.0 และการเดินทางโดยรถไฟน้อยที่สุดร้อยละ 7.0 นอกจากนี้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในงานประเพณีแห่เทียนพรรษามีการพักค้างคืนที่จังหวัดอุบลราชธานีอย่างน้อย 1 คืนถึงร้อยละ 52.0 รองลงมาจำนวน 2 คืน ร้อยละ 29.8 จำนวนพักค้างคืนเฉลี่ยเท่ากับ 1.82 คืน โดยมีค่าฐานนิยมและค่ามัธยฐานเท่ากันคือ 2 คืน ในการเดินทางมาท่องเที่ยวครั้งนี้นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางแบบกลุ่มสูงสุดร้อยละ 49.5 เฉลี่ยกลุ่มละ 13.44 คน โดยมีค่าฐานนิยมและค่ามัธยฐานเท่ากันคือ 5 คน รองลงมาร้อยละ 28.6 เป็นการเดินทางแบบคณะทัวร์ เฉลี่ยคณะทัวร์ละ 60.57 คน โดยมีค่าฐานนิยมและค่ามัธยฐานเท่ากันคือ 50 คน ร้อยละ 21.0เป็นการเดินทางแบบครอบครัวเฉลี่ยครอบครัวละ 4.07 คน โดยมีค่าฐานนิยมและค่ามัธยฐานเป็น 2 และ 4 คนตามลำดับ ที่เหลือร้อยละ 10.9 เป็นการเดินทางแบบคนเดียว โดยมีสิ่งที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดอุบลราชธานีเรียงลำดับดังนี้ ประเพณีและวัฒนธรรม

ท้องถิ่นอีสานร้อยละ 38.3% สินค้าและหัตถกรรมท้องถิ่นหรือของที่ระลึกร้อยละ 16.5% ทิวทัศน์ตามธรรมชาติร้อยละ 15.1% สถานที่ทางประวัติศาสตร์ร้อยละ 13.9% การท่องเที่ยวเชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้านร้อยละ 9.3% และอัยาศัยของคนในท้องถิ่นร้อยละ 7.0 % ดังตาราง 4.1.2.1 และตาราง 4.1.2.2

ตาราง 4.1.2.1 แสดงจำนวนและร้อยละของพฤติกรรมการเดินทางของนักท่องเที่ยว

พฤติกรรมการเดินทางของนักท่องเที่ยว	จำนวน	ร้อยละ
วัตถุประสงค์ในการเดินทาง	(354)	(100%)
มาเพื่องานประเพณีแห่เทียนพรรษา	343	96.9
มาเพื่องานอื่นๆ	11	3.1
พาหนะที่ใช้ในการเดินทาง	(357)	(100%)
เครื่องบิน	43	12.0
รถไฟ	25	7.0
รถโดยสารประจำทาง	64	17.9
รถส่วนตัว/รถเช่า	110	30.8
รถบริษัทนำเที่ยว	115	32.2
การพักค้างคืน		
มีการพักค้างคืน	359	100%
จำนวนที่พักค้างคืน	(342)	(100%)
1 คืน	178	52.0
2 คืน	102	29.8
3 คืน	34	9.9
4 คืน	15	4.4
ตั้งแต่ 5 คืนขึ้นไป	13	3.9
ประเภทของการเดินทาง	(357)	(100%)
เดินทางคนเดียว	39	10.9
เดินทางเป็นกลุ่ม	141	49.5
เดินทางกับคณะทัวร์	102	28.6
เดินทางกับครอบครัว	75	21.0
สิ่งที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยว		

ทิวทัศน์ตามธรรมชาติ	(873)	(100%)
ประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นอีสาน	132	15.1
สถานที่ทางประวัติศาสตร์	334	38.3
สินค้าและหัตถกรรมท้องถิ่น(ของที่ระลึก)	121	13.9
อรรถศาสตร์ของคนในท้องถิ่น	144	16.5
การท่องเที่ยวเชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้าน	61	7.0
	81	9.3

ตาราง 4.1.2.2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการเดินทาง

ข้อมูลสถานภาพ	จำนวน	ค่า ฐานนิยม	ค่า เฉลี่ย	ค่า มัธยฐาน	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
จำนวนวันพักค้างคืน(คืน)	342	1	1.82	1	1.18
จำนวนคนเดินทางเป็นกลุ่ม	141	5	13.44	5	19.40
จำนวนคนเดินทางกับทัวร์	100	50	60.57	50	27.35
จำนวนคนเดินทางแบบครอบครัว	71	2	4.07	4	2.46

4.1.3 พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยในงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีประกอบด้วยค่าใช้จ่ายทั้งหมด 6 ด้าน คือค่าใช้จ่ายด้านที่พัก ค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายด้านพาหนะเดินทาง ค่าใช้จ่ายด้านสินค้าและของที่ระลึก ค่าใช้จ่ายด้านบันเทิงและค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ จากผลการสำรวจพบว่านักท่องเที่ยวนิยมพักค้างคืนมากที่สุดคือโรงแรมร้อยละ 54.2 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 1,398.89 บาท การพักค้างคืนบ้านญาติหรือบ้านเพื่อนร้อยละ 29.0 หอพักร้อยละ 6.1 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 784.62 บาท บ้านพักรับรองข้าราชการการ/เอกชนที่พักในอุทยานแห่งชาติร้อยละ 3.9 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 340 บาท เกสต์เฮาส์ร้อยละ 2.6 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 350 บาท วัดร้อยละ 2.6 และ รีสอร์ทร้อยละ 1.6 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเท่ากับ 1,160 บาท

การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวด้านอาหารและเครื่องดื่ม พบว่านิยมใช้บริการร้านอาหารทั่วไปสูงสุดร้อยละ 50.4 มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 675.46 บาท ภัตตาคารหรือสวนอาหารร้อยละ 19.0 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 1,022.50 บาท ร้านอาหารในสถานที่จัดงานเทศกาลร้อยละ 11.5 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 644.17 บาท แผงลอยหรือตลาด

ร้อยละ 10 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 360.57 บาท และการทำอาหารรับประทานเองที่บ้านร้อยละ 9.2 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 281.82 บาท

ด้านพาหนะเดินทาง พบว่านักท่องเที่ยวมีลักษณะการใช้พาหนะในรูปแบบต่างๆเรียงลำดับดังนี้ สูงสุดคือการใช้พาหนะส่วนตัวร้อยละ 41.6 มีค่าใช้จ่ายคือค่าน้ำมันเฉลี่ย 965.60 บาท รถโดยสารภายในจังหวัด/รถประจำทางระหว่างจังหวัด/รถทัวร์ร้อยละ 25.5 มีค่าใช้จ่ายคือค่าโดยสารเฉลี่ย 1,137.91 บาท รถเช่า/รถตู้ร้อยละ 16.1 มีค่าใช้จ่ายคือค่าเช่าเฉลี่ย 1,183.64 บาท รถสองแถว ร้อยละ 10.1 มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 992.88 บาท รถมอเตอร์ไซด์รับจ้างร้อยละ 3.4 มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 98 บาท และสุดท้ายในด้านพาหนะคือรถสามล้อถีบร้อยละ 3.4 มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 104 บาท

การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ด้านสินค้าและของที่ระลึก พบว่านักท่องเที่ยวนิยมซื้อสินค้าประเภทของใช้เรียงลำดับได้ดังนี้ ผ้าไหมร้อยละ 46.5 ผ้าฝ้ายร้อยละ 28.7 ผ้าขาวม้าร้อยละ 13.2 หมอนจืดร้อยละ 7 เครื่องจักรสานร้อยละ 3.9 และเครื่องทองเหลืองร้อยละ 0.8 ส่วนสินค้าประเภทอาหารที่ได้รับความนิยมเรียงลำดับได้ดังนี้ หมูขอร้อยละ 40.9 กุนเชียงร้อยละ 29.1 เส้นกวยจั๊บ ร้อยละ 14.2 ไส้กรอกอีสานร้อยละ 13.4 และแก้มหมากน้ดร้อยละ 2.4 โดยที่สินค้าและของที่ระลึกต่างๆที่นักท่องเที่ยวซื้อหานั้นพบว่าร้านค้าทั่วไปได้รับความนิยมสูงสุดร้อยละ 44.6 มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 523.91 บาท รองลงมาคือ ร้านที่แสดงในบริเวณงานร้อยละ 29.3 มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 667.39 บาท ห้างสรรพสินค้าหรือศูนย์การค้าร้อยละ 16.3 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 1,056.25 บาท และสุดท้ายร้อยละ 9.8 ซื้อหาสินค้าและของที่ระลึกในตลาดหรือแผงลอย มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเป็น 414.17 บาท

ค่าใช้จ่ายด้านบันเทิง พบว่านักท่องเที่ยวนิยมสูงสุดคือ โรงภาพยนตร์หรือสวนสนุกคิดเป็น ร้อยละ 44.6 มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 354.41 บาท รองลงมาร้อยละ 27.2 นิยมเที่ยวสถานบันเทิงประเภทผับหรือบาร์หรือเทคหรือคาราโอเกะ มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 1,570.91 บาท สุดท้ายร้อยละ 28.3 ได้รับความบันเทิงจากเครื่องเล่นในบริเวณงานหรือตู้เพลง คิดเป็นค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 274.09 บาทและค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ(เบ็ดเตล็ด) เฉลี่ยเท่ากับ 691.79 บาท ดังตาราง 4.1.3.1- 4.1.3.3

ตาราง 4.1.3.1 แสดงจำนวนและร้อยละพฤติกรรมการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทย

พฤติกรรมการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทย	จำนวน	ร้อยละ
ด้านที่พัก	(310)	(100%)
โรงแรม	168	54.2
บังกะโล/รีสอร์ท	5	1.6
เกสต์เฮาส์	8	2.6
บ้านพักรับรองของข้าราชการ/เอกชน/ ที่พักในอุทยานแห่งชาติ	12	3.9
บ้านญาติ/บ้านเพื่อน	90	29.0
หอพัก	19	6.1
วัด	8	2.6
ด้านอาหารและเครื่องดื่ม	(401)	(100%)
ภัตตาคาร/สวนอาหาร	76	19.0
ร้านที่แสดงในบริเวณงาน	46	11.5
ร้านอาหารทั่วไป	202	50.4
แผงลอย/ตลาด	40	10.0
ทำเอง	37	9.2
ด้านพาหนะเดินทาง	(298)	(100%)
รถโดยสาร/รถประจำทาง/รถทัวร์ภายในจังหวัด	76	25.5
รถยนต์ส่วนตัว	124	41.6
รถเช่า/รถตู้	48	16.1
รถสองแถว	30	10.1
รถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง	10	3.4
รถสามล้อถีบ	10	3.4
ด้านสินค้าและของที่ระลึก	(184)	(100%)
ห้าง/ศูนย์การค้า	30	16.3
ร้านที่แสดงในบริเวณงาน	54	29.3
ร้านค้าทั่วไป	82	44.6
แผงลอย/ตลาด	18	9.8
ด้านบันเทิง	(92)	(100%)
โรงภาพยนตร์/สวนสนุก	41	44.6

ผ้า/บาร์/เทค/คาราโอเกะ	25	27.2
ผู้เพลง/เครื่องเล่นบริเวณในงาน	26	28.3
ด้านอื่นๆ(เบ็ดเตล็ด)	(67)	(100%)

ตาราง 4.1.3.2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการใช้จ่ายด้านต่างๆของนักท่องเที่ยวชาวไทย

การใช้จ่ายเพื่อการท่องเที่ยว	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
<u>ด้านที่พัก(บาท)</u>			
โรงแรม	162	1,398.89	1,987.50
บังกะโล/รีสอร์ท	5	1,160.00	1,011.43
เกสต์เฮาส์	7	350.00	189.30
บ้านพักรับรองของข้าราชการ/เอกชน/ ที่พักในอุทยานแห่งชาติ	5	340.00	181.66
หอพัก	13	784.62	641.74
<u>ด้านอาหารและเครื่องดื่ม(บาท)</u>			
ภัตตาคาร/สวนอาหาร	64	1,022.50	982.12
ร้านที่แสดงในบริเวณงาน	36	644.17	1014.92
ร้านอาหารทั่วไป	175	675.46	1,337.22
แผงลอย/ตลาด	35	360.57	531.13
ทำเอง	22	281.82	165.14
<u>ด้านพาหนะเดินทาง(บาท)</u>			
รถโดยสาร/รถประจำทาง/รถทัวร์ภายในจังหวัด	64	1,137.91	1,782.53
รถยนต์ส่วนตัว	109	965.60	1,280.47
รถเช่า/รถตู้	44	1,183.64	1,230.77
รถสองแถว	26	92.88	113.67
รถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง	10	98.00	75.98
รถสามล้อถีบ	10	104.00	72.45
<u>ด้านสินค้าและของที่ระลึก(บาท)</u>			
ห้าง/ศูนย์การค้า	24	1,056.25	1,022.50
ร้านที่แสดงในบริเวณงาน	31	667.39	754.89

ร้านค้าทั่วไป	64	523.91	482.98
แผงลอย/ตลาด	13	414.17	338.08
ด้านบันเทิง(บาท)			
โรงภาพยนตร์/สวนสนุก	34	354.41	310.43
คลับ/บาร์/เทค/คาราโอเกะ	22	1570.91	1500.84
ตู้เพลง/เครื่องเล่นบริเวณในงาน	22	274.09	333.32
ด้านอื่นๆ(บาท)	67	691.79	1,016.09

ตาราง 4.1.3.3 แสดงจำนวนและร้อยละในการใช้จ่ายซื้อสินค้าของที่ระลึกของนักท่องเที่ยว

ประเภทของสินค้าและของที่ระลึก	จำนวน	ร้อยละ
ประเภทของใช้	(129)	(100%)
ผ้าไหม	60	46.5
ผ้าฝ้าย	37	28.7
ผ้าขาวม้า	17	13.2
หมอนขิด	9	7.0
เครื่องจักรสาน	5	3.9
เครื่องทองเหลือง	1	0.8
ประเภทอาหาร	(401)	(100%)
หมวย	52	40.9
กุนเชียง	37	29.1
เส้นกวยจั๊บ	18	14.2
ไส้กรอกอีสาน	17	13.4
เค็มหมากน็อค	3	2.4

4.1.4 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่องานประเพณีแห่เทียนพรรษาและ สาธารณูปโภคของจังหวัดอุบลราชธานี

โดยภาพรวมทั้งหมดของงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 (คะแนนเต็ม 10) พบว่าระดับความพึงพอใจเฉลี่ยเท่ากับ 8.32 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.17 คะแนน โดยมีค่าฐานนิยมและค่ามัธยฐานเท่ากันคือ 8 คะแนน จากจำนวนผู้ตอบทั้งสิ้น 226 ราย หมายความว่า

นักท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจต่องานประเพณีแห่เทียนพรรษาของจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 อยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่าความพึงพอใจด้านงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจำนวน 12 รายการ พบว่าค่าความพึงพอใจเฉลี่ยระหว่าง 4.20-5.00 มีจำนวน 2 รายการ คือ ความพึงพอใจเฉลี่ยด้านการแสดงต้นเทียนเท่ากับ 4.29 และด้านการจัดรูปแบบขบวนแห่เทียนเท่ากับ 4.20 ซึ่งหมายความว่าทั้ง 2 ด้านดังกล่าวข้างต้นนักท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจมากที่สุด ในขณะที่ระดับความพึงพอใจเฉลี่ยต่ำสุดมีค่าเท่ากับ 3.01 คือ ด้านความพร้อมของห้องน้ำสาธารณะหมายความว่านักท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจต่อห้องน้ำสาธารณะของจังหวัดอุบลราชธานีอยู่ในระดับปานกลาง ที่เหลือทั้งหมดอีกจำนวน 9 รายการ พบว่านักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก คือ มีค่าคะแนนความคิดเห็นเฉลี่ยอยู่ในช่วง 3.40-4.19 ตามเกณฑ์การเปรียบเทียบของมาตราแบบช่วงเรียงตามลำดับได้ดังนี้ สถานที่จัดการจัดแสดงเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม กิจกรรมต่างๆภายในงาน การประชาสัมพันธ์ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการจัดงาน ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยว ไตรคมนาคม(เรือข้ามโทรศัพท์) และถนนและการจราจร ดังตาราง 4.1.4

ตาราง 4.1.4 แสดงค่าสถิติความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่องานประเพณีแห่เทียนพรรษาและสาธารณูปโภคของจังหวัดอุบลราชธานี

งานประเพณีแห่เทียนพรรษา และสาธารณูปโภค	จำนวน (N)	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	แปลผล
งานประเพณีแห่เทียนพรรษา				
1. สถานที่จัดงาน	345	4.06	0.70	มาก
2. กิจกรรมต่างๆภายในงาน	338	3.85	0.75	มาก
3. การประชาสัมพันธ์	338	3.84	0.87	มาก
4. การจัดแสดงต้นเทียน	335	4.29	0.68	มากที่สุด
5. การจัดรูปแบบขบวนแห่เทียน	335	4.20	0.70	มากที่สุด
6. การจัดแสดงเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม	334	4.03	0.81	มาก
7. ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการ จัดงาน	335	3.79	0.81	มาก
สาธารณูปโภค				
8. ถนนและการจราจร	345	3.44	0.88	มาก
9. ความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยว	344	3.52	0.85	มาก
10. ความพร้อมของห้องน้ำสาธารณะ	339	3.01	1.00	ปานกลาง
11. ไตรคมนาคม(เรือข้ามโทรศัพท์)	335	3.46	0.91	มาก
12. ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว	344	3.56	0.86	มาก

4.1.5 พฤติกรรมอื่นๆของนักท่องเที่ยวชาวไทยใน งานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี

จากข้อมูลพฤติกรรมอื่นๆของนักท่องเที่ยว พบว่าร้อยละ 38.3 เคยมาท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาของจังหวัดอุบลราชธานี ที่เหลือร้อยละ 61.7 มาครั้งนี้เป็นครั้งแรก กลุ่มที่ เคยมาปรากฏว่าเคยมาท่องเที่ยวเฉลี่ย 2.96 ครั้ง โดยมีค่าฐานนิยมและค่ามัธยฐานเท่ากันคือ 2 ครั้ง โดยที่ร้อยละ 93.9 บอกว่าต้องการมาเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาอีก การเดินทางมาท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษานี้ นักท่องเที่ยวได้รับข้อมูลจากหลายแหล่ง พบว่าแหล่งที่นักท่องเที่ยวได้รับข้อมูลงานประเพณีแห่เทียนพรรษาเรียงลำดับได้ดังนี้ ทางโทรทัศน์ร้อยละ 30.8 เพื่อน/ญาติ/พี่น้องร้อยละ 27.2 สื่อสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสารร้อยละ 21.9 วิทยุร้อยละ 10.4 บริษัททัวร์ร้อยละ 8.2 และสุดท้ายทางอินเทอร์เน็ต ร้อยละ 1.4

ซึ่งในระหว่างที่พำนักอยู่ในจังหวัดอุบลราชธานีนักท่องเที่ยวได้ไปเยี่ยมชมสถานที่ท่องเที่ยวอื่นของจังหวัดซึ่งเป็นสถานที่สำคัญๆ เรียงลำดับได้ดังนี้ อุทยานแห่งชาติผาแต้ม/โขงเจียมร้อยละ 29.4 พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ/วัดร้อยละ 17.4 ซ่องเม็ก/เขื่อนร้อยละ 17.4 ทุ่งศรีเมือง/หาดคูเคื่อ ร้อยละ 15.5 แก่งสะพือ/แก่งคะนะ/น้ำตกร้อยละ 15.5 และสถานบันเก็บประเภทผ้าร้อยละ 4.7

จังหวัดอุบลราชธานีเป็นจังหวัดท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งเพื่อให้การท่องเที่ยวยั่งยืนต่อไป นักท่องเที่ยวเสนอแนะให้มีการปรับปรุงปัจจัยที่สำคัญต่างๆของจังหวัดเรียงตามลำดับดังนี้ ถนนและการจราจรร้อยละ 38.0 ความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยวร้อยละ 21.1 ห้องน้ำสาธารณะร้อยละ 14.6 การประชาสัมพันธ์ร้อยละ 10.8 ความปลอดภัยร้อยละ 10.3 และความเป็นระเบียบของร้านค้า/ร้านในงานเทศกาลร้อยละ 5.2 ดังตาราง 4.1.5.1 และตาราง 4.1.5.2 ซึ่งจะสอดคล้องกับตาราง 4.1.4 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่องานประเพณีแห่เทียนพรรษาและสาธารณูปโภคจังหวัดอุบลราชธานี

ตาราง 4.1.5.1 แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลการท่องเที่ยวด้านอื่นๆ

ข้อมูลการท่องเที่ยวด้านอื่นๆ	จำนวน	ร้อยละ
เคยเดินทางมาท่องเที่ยววงนประเพณีแห่งประเทศไทย	(355)	(100%)
เคย	136	38.3
ไม่เคย(ครั้งแรก)	219	61.7
มีความต้องการมาเที่ยววงนประเพณีอีก	(345)	(100%)
ต้องการ	324	93.9
ไม่ต้องการ	21	6.1
แหล่งข้อมูลข่าวสารวงนประเพณีแห่งประเทศไทย	(712)	(100%)
ทีวี	219	30.8
สื่อสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือพิมพ์, นิตยสาร	156	21.9
วิทยุ	74	10.4
เพื่อน/ญาติ/พี่น้อง	194	27.2
บริษัททัวร์	59	8.2
อินเทอร์เน็ต	10	1.4
สถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ	(316)	(100%)
อุทยานแห่งชาติผาแต้ม/โจงเจียม	93	29.4
พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ/วัด	55	17.4
ช่องเม็ก/เขื่อน	55	17.4
ทุ่งศรีเมือง/หาดคูเคื่อ	49	15.5
แก่งสะพือ/แก่งตะนะ/น้ำตก	49	15.5
ฝับ/สถานบันเทิง	15	4.7
สิ่งที่ควรปรับปรุง	(213)	(100%)
ถนนและการจราจร	81	38.0
ความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยว	45	21.1
ห้องน้ำสาธารณะ	31	14.6
การประชาสัมพันธ์	23	10.8
ความปลอดภัย	22	10.3
ความเป็นระเบียบของร้านค้า/ร้านในงานเทศกาล	11	5.2

ตาราง 4.1.5.2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการเคยมาท่องเที่ยวงานแห่เทียน

จำนวนครั้งที่มา งานแห่เทียน	จำนวน	ค่า ฐานนิยม	ค่า เฉลี่ย	ค่า มัธยฐาน	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
จำนวนครั้ง	127	2	2.96	2	2.50

**4.2 โครงสร้างการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวชาวไทยในงานประเพณีแห่เทียน
พรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547**

โครงสร้างการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวชาวไทยในงานประเพณีแห่เทียนพรรษา
จังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 ในด้านต่างๆ พบว่า ค่าใช้จ่ายด้านที่พักสูงสุดร้อยละ 28.64 รองลงมาคือ
ค่าใช้จ่ายด้านพาหนะเดินทาง ค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ ค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายด้านสินค้า
และของที่ระลึก และค่าใช้จ่ายด้านบันเทิงร้อยละ 19.40 16.23 14.25 11.42 10.07 ตามลำดับดังตาราง
4.2

**ตาราง 4.2 แสดงการใช้จ่ายแต่ละด้านของนักท่องเที่ยวชาวไทยในงานประเพณีแห่เทียนจังหวัด
อุบลราชธานีปี 2547**

การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว	จำนวน	ค่าเฉลี่ยรวมต่อคนต่อวัน	ร้อยละ
ด้านที่พัก	164	611.22	28.64
ด้านอาหารและเครื่องดื่ม	258	304.20	14.25
ด้านพาหนะเดินทาง	225	414.01	19.40
ด้านสินค้าและของที่ระลึก	107	243.70	11.42
ด้านบันเทิง	66	214.84	10.07
ด้านอื่นๆ(เบ็ดเตล็ด)	62	346.44	16.23
ผลรวมของค่าเฉลี่ยในแต่ละด้าน		2,134.41	100.00

4.3 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการใช้จ่ายในการท่องเที่ยวเกี่ยวกับข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคล

ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ช่วงอายุ ระดับการศึกษา สภาพสมรส อาชีพ และระดับรายได้ เป็นตัวแปรอิสระ กับระดับการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวหรือตัวแปรตาม โดยแบ่งกลุ่มนักท่องเที่ยวตามระดับการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวันได้ 3 กลุ่มดังนี้ กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการใช้จ่ายระดับต่ำ คือ กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยไม่เกินกว่า 383 บาทต่อคนต่อวัน กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีระดับการใช้จ่ายระดับกลาง คือ กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยระหว่าง 383 ถึง 1,864 บาทต่อคนต่อวันและกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีการใช้จ่ายระดับสูง คือ กลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีค่าใช้จ่ายเฉลี่ยตั้งแต่ 1,864 บาทต่อคนต่อวันเป็นต้นไป โดยสถิติที่ใช้ในการทดสอบคือ ไคสแควร์

ผลการศึกษาปรากฏว่า ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ตัวแปรที่มีอิทธิพลกับระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว ได้แก่ ช่วงอายุ อาชีพ และระดับรายได้ ซึ่งหมายความว่า ปัจจัยด้านช่วงอายุ อาชีพ และระดับรายได้มีอิทธิพลต่อการกำหนดระดับค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว

จากตาราง 4.3.1 พิจารณาปัจจัยด้านช่วงอายุพบว่า เกือบทุกช่วงอายุมีระดับการใช้จ่ายอยู่ในระดับกลาง ยกเว้นช่วงอายุต่ำสุดคือ อายุไม่เกิน 24 ปี มีระดับการใช้จ่ายอยู่ในระดับต่ำ โดยที่การใช้จ่ายในระดับสูงจะอยู่ในช่วงอายุ 45- 54 ปี แต่ถ้าพิจารณาในรายละเอียดจะพบว่าช่วงอายุต่ำกว่า 45 ปี จะมีระดับการใช้จ่ายอยู่ในระดับกลางถึงต่ำ ในขณะที่ช่วงอายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไป ระดับการใช้จ่ายอยู่ในระดับกลางถึงสูง

ปัจจัยด้านอาชีพ พบว่าอาชีพข้าราชการ/พนักงานของรัฐ มีการใช้จ่ายในแต่ละระดับการใช้จ่ายสูงสุด รองลงมาคือ อาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย และตัวแทนขายสินค้า/พนักงาน/ลูกจ้างบริษัท แต่ถ้าพิจารณาในรายละเอียดกลุ่มนักท่องเที่ยวเกษียณอายุ พบว่าเป็นกลุ่มที่มีระดับการใช้จ่ายอยู่ในระดับกลางถึงสูงเพียงกลุ่มเดียว นอกนั้นในทุกกลุ่มอาชีพมีระดับการใช้จ่ายอยู่ในระดับกลางถึงต่ำ โดยเฉพาะอาชีพรับจ้าง พบว่าส่วนใหญ่มีระดับการใช้จ่ายอยู่ในระดับต่ำ ดังตาราง 4.3.2

ส่วนปัจจัยด้านระดับรายได้ ภาพรวมพบว่าทุกระดับรายได้มีการใช้จ่ายอยู่ในระดับต่ำ แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดแล้วจะพบว่าที่ระดับรายได้ตั้งแต่ 30,000 บาทขึ้นไปเท่านั้นที่มีแนวโน้มของระดับการใช้จ่ายเป็นระดับกลางถึงสูง นอกนั้นในทุกระดับรายได้มีแนวโน้มว่าระดับการใช้จ่ายอยู่ในระดับกลางถึงต่ำ ดังตาราง 4.3.3

ดังนั้นจากข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า ระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์หรือได้รับอิทธิพลจาก ช่วงอายุ อาชีพ และระดับรายได้ของนักท่องเที่ยว โดยนักท่องเที่ยวที่มีลักษณะคือช่วงอายุตั้งแต่ 45 ปีขึ้นไปเป็นข้าราชการหรือพนักงานรัฐ และมีรายได้ไม่เกิน 20,000 บาท เป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ควรส่งเสริมเพราะเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีระดับการใช้จ่ายสูง

ตาราง 4.3.1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างช่วงอายุกับระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว

ช่วงอายุ (ปี)	ระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษา			
	ต่ำ	กลาง	ระดับสูง	รวม
ไม่เกิน 24	26(53.1%)	21(42.9%)	2(4.1%)	49(100%)
25-34	22(25.9%)	52(61.2%)	11(12.9%)	85(100%)
34-44	22(36.1%)	20(49.2%)	9(14.8%)	61(100%)
45-54	12(23.1%)	26(50.0%)	14(26.9%)	52(100%)
55-64	6(18.2%)	17(51.5%)	10(30.3%)	33(100%)
65 เป็นต้นไป	2(15.4%)	7(53.8%)	4(30.8%)	13(100%)
รวม	90(30.7%)	153(52.2%)	50(17.1%)	293(100%)

$$\chi^2 = 28.805 \quad df = 10 \quad \text{Sig} = 0.001 < 0.05$$

ตาราง 4.3.2 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพกับระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว

อาชีพ	ระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษา			
	ต่ำ	กลาง	สูง	รวม
ข้าราชการ/พนักงานรัฐ	19(21.6%)	55(62.5%)	14(15.9%)	88(100%)
นักเรียน/นักศึกษา	15(45.5%)	16(48.5%)	2(6.1%)	33(100%)
ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	15(28.8%)	27(51.9%)	10(19.2%)	52(100%)
ตัวแทนขายสินค้า/ พนักงาน/ลูกจ้างบริษัท	11(22.0%)	30(60.0%)	9(18.0%)	50(100%)
แม่บ้าน	8(36.4%)	9(40.9%)	5(22.7%)	22(100%)
เกษตรกร	3(37.5%)	4(50.0%)	1(12.5%)	8(100%)
รับจ้างทั่วไป	11(61.1%)	5(27.8%)	2(11.1%)	18(100%)
เกษียณ	1(6.7%)	7(46.7%)	7(46.7%)	15(100%)
รวม	83(29.0%)	153(53.5%)	50(17.5%)	286(100%)

$$\chi^2 = 30.977 \quad df = 14 \quad \text{Sig} = 0.006 < 0.05$$

ตาราง 4.3.3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับรายได้กับระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว

ระดับรายได้	ระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยววงงานประเพณีแห่งประเทศไทย			
	ต่ำ	กลาง	สูง	รวม
น้อยกว่า 10,000	46(45.1%)	48(47.1%)	8(7.8%)	102(100%)
10,000-14,999	16(23.5%)	41(60.3%)	11(16.2%)	68(100%)
15,000-19,999	11(22.0%)	29(58.0%)	10(20.0%)	50(100%)
20,000-24,999	5(26.3%)	10(52.6%)	4(21.1%)	19(100%)
25,000-29,999	4(36.4%)	5(45.5%)	2(18.2%)	11(100%)
ตั้งแต่ 30,000	3(8.3%)	20(55.6%)	3(36.1%)	36(100%)
รวม	85(29.7%)	153(53.5%)	48(16.8%)	286(100%)

$$\chi^2 = 30.918$$

$$df = 10$$

$$Sig = 0.001 < 0.05$$

4.4 การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีและการกระจายไปสู่ธุรกิจขนาดใหญ่ ขนาดกลาง หรือขนาดเล็ก

4.4.1 การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยในงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี ปี 2547

โครงสร้างการใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวชาวไทยในงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีในด้านต่างๆ พบว่า ค่าใช้จ่ายด้านที่พักสูงสุดร้อยละ 28.64 รองลงมาคือ ค่าใช้จ่ายด้านพาหนะเดินทาง ค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ ค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายด้านสินค้าและของที่ระลึก และค่าใช้จ่ายด้านบันเทิงร้อยละ 19.40 16.23 14.25 11.42 10.07 ตามลำดับ

ซึ่งเมื่อทำการเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายที่สำรวจโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย(ททท.) ประจำปี 2547 ดังตาราง 4.4.1 พบว่าค่าใช้จ่ายด้านที่พักและค่าใช้จ่ายด้านบันเทิงมีสัดส่วนเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะช่วงเทศกาลนักท่องเที่ยวจะมีจำนวนมากกว่าปกติทำให้ธุรกิจด้านที่พักและบันเทิงหลายๆแห่งได้รับผลประโยชน์จากงานประเพณีแห่เทียนเพราะความต้องการของลูกค้านั้นจะมีมากกว่าช่วงอื่น ในขณะที่ค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายด้านพาหนะเดินทางและค่าใช้จ่ายด้านสินค้าและของที่ระลึกมีสัดส่วนลดลง โดยเฉพาะสัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่มลดลงมากที่สุด ทั้งนี้เพราะช่วงเทศกาลมีร้านอาหารที่แสดงในบริเวณงานเป็นจำนวนมากทำให้นักท่องเที่ยวมีทางเลือกมากกว่า

ตาราง 4.4.1 แสดงการเปรียบเทียบการใช้จ่ายเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวไทย

การใช้จ่าย	การสำรวจของ ททท. ปี 2547*	ร้อยละ	การสำรวจงานประเพณี แห่เทียนพรรษาปี 2547	ร้อยละ
ด้านที่พัก	498.74	22.92	611.22	28.64
ด้านอาหารและเครื่องดื่ม	470.18	21.60	304.20	14.25
ด้านพาหนะเดินทาง	467.56	21.48	414.01	19.40
ด้านสินค้าและของที่ระลึก	351.06	16.13	243.70	11.42
ด้านบันเทิง	205.88	9.46	214.84	10.07
ด้านอื่นๆ(เบ็ดเตล็ด)	183.82	8.40	346.44	16.23
ผลรวมของค่าเฉลี่ย	2,177.24	100.00	2,134.41	100.00

ที่มา : *การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2548

4.4.2 การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีที่กระจายไปสู่ธุรกิจขนาดต่างๆในด้านที่เกี่ยวข้อง

1. ธุรกิจด้านที่พัก

สำหรับค่าใช้จ่ายทางด้านที่พักของนักท่องเที่ยวนั้นมีส่วนสูงที่สุดในค่าใช้จ่ายรวมทั้งหมดที่กระจายไปสู่ที่พักต่างๆ ดังนั้นจะคิดเฉพาะที่พักในเชิงพาณิชย์เท่านั้น เช่น โรงแรม บังกะโล/รีสอร์ท เกสต์เฮาส์ และหอพัก ส่วนที่พักที่ไม่อยู่ในรูปของเชิงพาณิชย์ เช่น ที่พักในอุทยานแห่งชาติ บ้านพักรับรองข้าราชการหรือเอกชน บ้านญาติหรือบ้านเพื่อน หอพัก และวัด จะไม่นำมาคิด จากการสำรวจพบว่าที่พักขนาดใหญ่คือธุรกิจที่พักประเภทโรงแรมได้รับรายได้จากการท่องเที่ยวมากกว่าธุรกิจประเภทอื่นอย่างชัดเจน คิดเป็นร้อยละ 90.5 ของรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจด้านที่พักดังตาราง 4.4.2.1 ทั้งนี้เพราะโรงแรมซึ่งเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ นักท่องเที่ยวได้รับความสะดวกสบายจากการบริการ ความปลอดภัยและความสะดวกในการเดินทางเพราะส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในบริเวณใกล้สถานที่จัดงานเทศกาลประเพณีแห่เทียนพรรษา เมื่อพิจารณาสัดส่วนจะพบว่าธุรกิจขนาดใหญ่ได้รับผลประโยชน์จากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวด้านที่พักมากกว่าธุรกิจที่พิกขนาดอื่นๆ แสดงว่าการกระจายในธุรกิจด้านที่พักเกิดการกระจุกตัวของรายได้ เพราะธุรกิจโรงแรมจะเป็นการลงทุนขนาดใหญ่ของผู้ลงทุนจำนวนน้อยราย ในขณะที่ธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กส่วนใหญ่เป็นคนในท้องถิ่นที่มีจำนวนมากกว่า

ตาราง 4.4.2.1 แสดงการกระจายรายได้ไปสู่ขนาดธุรกิจต่างๆด้านที่พัก

ด้านที่พัก	รายได้ของธุรกิจ(บาท)	ร้อยละ
ขนาดใหญ่ -โรงแรม	359,560	90.5
ขนาดกลาง -บังกะโล/รีสอร์ท	18,300	4.6
ขนาดเล็ก -เกสต์เฮาส์	3,150	0.8
-หอพัก	16,100	4.1
รวม	397,110	100.0

2. ธุรกิจด้านอาหารและเครื่องดื่ม

ค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่มของนักท่องเที่ยวจะตกอยู่กับธุรกิจขนาดกลางคือร้านอาหารทั่วไปมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 60.2 ของรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจด้านอาหารและเครื่องดื่ม ทั้งนี้เป็นเพราะความหลากหลายของอาหารในจังหวัดอุบลราชธานีที่มีความหลากหลายของเชื้อชาติ เช่น อาหารจีน อาหารเวียดนาม เป็นต้น อีกทั้งราคาไม่แพงจึงทำให้ได้รับความนิยมมากที่สุดดังตาราง 4.4.2 อีกทั้งการรับประทานอาหารในร้านอาหารทั่วไปนี้ ทำให้นักท่องเที่ยวสัมผัสกับอรรถาสน์ของคนในท้องถิ่นได้ เมื่อพิจารณาสัดส่วนจะพบว่าธุรกิจขนาดกลางได้รับผลประโยชน์จากค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวด้านอาหารและเครื่องดื่มมากกว่าธุรกิจอื่นๆ แสดงว่าการกระจายในธุรกิจด้านอาหารและเครื่องดื่มเกิดการกระจุกตัวของรายได้ต่อธุรกิจร้านอาหารทั่วไป ในขณะที่ธุรกิจขนาดเล็กมีสัดส่วนที่ต่ำสุดเพียงร้อยละ 6.4 เท่านั้น เมื่อเทียบกับธุรกิจอื่นๆ ดังนั้นเพื่อเป็นการส่งเสริมให้เกิดการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่งที่ยืนยงยาวนานอย่างแท้จริง ภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมาตรการหรือกิจกรรมการส่งเสริมที่จะทำให้สัดส่วนในธุรกิจขนาดเล็กเพิ่มขนาดมากยิ่งขึ้นเพราะส่วนใหญ่ของธุรกิจขนาดเล็กจะเป็นชาวบ้านอย่างแท้จริง

ตาราง 4.4.2 แสดงการกระจายรายได้ไปสู่นักธุรกิจต่างๆด้านอาหารและเครื่องดื่ม

ด้านอาหารและเครื่องดื่ม	รายได้ของธุรกิจ(บาท)	ร้อยละ
ขนาดใหญ่ -ภัตตาคาร/สวนอาหาร	65,440	33.3
ขนาดกลาง -ร้านอาหารทั่วไป	118,205	60.2
ขนาดเล็ก -แผงลอย/ตลาด	12,620	6.4
รวม	196,265	100.0

3. ธุรกิจด้านพาหนะเดินทาง

ในการศึกษาค่าใช้จ่ายด้านพาหนะเดินทางของนักท่องเที่ยวจะตกอยู่กับธุรกิจขนาดใหญ่คือ รถทัวร์/รถประจำทาง และปั้มน้ำมัน สูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75.9 ของรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจด้านพาหนะเดินทาง ทั้งนี้จะสังเกตเห็นว่าพาหนะเดินทางทั้งหมดยกเว้นสามล้อถีบล้วนมีค่าใช้จ่ายหลักคือค่าน้ำมันเป็นสำคัญทั้งสิ้น จากตาราง 4.4.2.3 จะพบว่าไม่น้อยกว่าร้อยละ 50 ของรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจด้านพาหนะเดินทางเป็นค่าน้ำมันในการเดินทางซึ่งตกอยู่กับธุรกิจขนาดใหญ่นั้นเอง เมื่อพิจารณาในรายละเอียดจะเห็นว่าการกระจายรายได้ไปสู่ธุรกิจต่างๆด้านพาหนะเดินทาง กลุ่มธุรกิจขนาดเล็กมีส่วนรายได้น้อยที่สุดในทุกด้านๆของค่าใช้จ่ายทั้งหมด โดยมีสัดส่วนเพียงร้อยละ 1.8 ของรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจด้านพาหนะเดินทาง บ่งบอกว่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวด้านพาหนะเดินทางประเภทธุรกิจขนาดเล็กมีความเสียเปรียบทางธุรกิจมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับธุรกิจขนาดเล็กในการใช้จ่ายด้านอื่นๆ

ตาราง 4.4.2.3 แสดงการกระจายรายได้ไปสู่ขนาดธุรกิจต่างๆด้านพาหนะเดินทาง

ด้านพาหนะเดินทาง	รายได้ของธุรกิจ(บาท)	ร้อยละ
ขนาดใหญ่		
-รถทัวร์/รถประจำทาง	72,826(31.0)	75.90
-ปั้มน้ำมัน(ค่าน้ำมันกรณีใช้รถส่วนตัว)	105,250(44.9)	
ขนาดกลาง		
-รถเช่า	52,080	22.20
ขนาดเล็ก		
-รถสองแถว	2,415(1.0)	1.80
-มอเตอร์ไซด์รับจ้าง	980(0.4)	
-สามล้อ	1,040(0.4)	
รวม	234,591	100.0

4. ธุรกิจด้านสินค้าและของที่ระลึก

สำหรับค่าใช้จ่ายด้านสินค้าและของที่ระลึกของนักท่องเที่ยวจะตกอยู่กับธุรกิจขนาดกลางคือร้านค้าทั่วไปมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.5 ของรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจด้านสินค้าและของที่ระลึกดังตาราง 4.4.2.4 ถ้าพิจารณาในรายละเอียดจะพบว่า สินค้าที่ระลึกประเภทของใช้ได้รับความนิยมเรียงลำดับดังนี้ ผ้าไหม ผ้าฝ้าย ผ้าขาวม้า หมอนชนิด เครื่องจักรสาน และเครื่องทองเหลือง ซึ่งเป็นสินค้าที่ผลิตจากคนในท้องถิ่นคุณภาพคล้ายๆกัน จึงนิยมซื้อตามร้านค้าทั่วไปซึ่งเป็นร้านที่กระจายอยู่ทั่วไปในตัวเมือง และราคาที่ไม่แพงมากนัก ถ้าเปรียบเทียบกับห้าง/ศูนย์การค้า แต่ถ้าพิจารณาที่ผู้ประกอบการจะพบว่าส่วนใหญ่เป็นพ่อค้าคนกลางที่รับสินค้ามาจากชาวบ้านหรือผู้ผลิต โดยรับซื้อมาจำนวนมากในราคาค่อนข้างถูก แล้วมาสร้างมูลค่าของสินค้าขึ้น เช่น การตัดผ้าสำเร็จรูป หรือการตกแต่งประดับลวดลาย ทำให้สามารถนำสินค้าเหล่านั้นมาตั้งราคาขายได้สูงกว่าเดิมมาก แสดงว่าผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดใหญ่และขนาดกลางเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์เป็นส่วนใหญ่จากรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจด้านสินค้าและของที่ระลึก ดังนั้นเพื่อเป็นการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่งเทียนพรรษาด้านสินค้าและของที่ระลึกอย่างแท้จริงและเป็นการประชาสัมพันธ์สินค้าพื้นเมืองของชาวจังหวัดอุบลราชธานีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมการประกอบธุรกิจขนาดเล็กที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจสินค้าและของที่ระลึกด้านการเพิ่มมูลค่าของสินค้าเพื่อให้โอกาสในการสร้างงานสร้างอาชีพเพราะรายได้ในส่วนนี้จะถึงมือชาวบ้านอย่างแท้จริง

ตาราง 4.4.2.4 แสดงการกระจายรายได้ไปสู่นักธุรกิจต่างๆด้านสินค้าและของที่ระลึก

ด้านสินค้าและของที่ระลึก	รายได้ของธุรกิจ(บาท)	ร้อยละ
ขนาดใหญ่ -ห้าง/ศูนย์การค้า	25,350	39.7
ขนาดกลาง -ร้านค้าทั่วไป	33,530	52.5
ขนาดเล็ก -แผงลอย/ตลาด	4,970	7.8
รวม	63,850	100.0

5. ธุรกิจด้านบันเทิง

ค่าใช้จ่ายด้านบันเทิงของนักท่องเที่ยวจะตกอยู่กับธุรกิจขนาดกลางคือผับ/บาร์/เทค/คาราโอเกะ คิดเป็นร้อยละ 65.7 ของรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจด้านบันเทิง ทั้งนี้สืบเนื่องเพราะกลุ่มนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีอายุประมาณ 30 ปี และร้อยละ 47 มีสถานภาพโสด ทำให้ธุรกิจดังกล่าวได้รับความนิยมนสูงสุดดังตาราง 4.2.2.5 แต่ถ้าพิจารณาที่ผู้ประกอบการจะพบว่าผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดใหญ่และขนาดกลางเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์เป็นส่วนใหญ่จากรายได้รวมของธุรกิจด้านบันเทิง ถึงแม้สัดส่วนจะเน้นหนักมาทางธุรกิจขนาดกลางแต่จะสังเกตเห็นว่าผู้ประกอบการขนาดกลางจะเป็นคนในตัวเมือง ดังนั้นผลประโยชน์จะตกอยู่กับคนไม่กี่คนเท่านั้นเอง ก่อให้เกิดปัญหาการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาด้านบันเทิงเนื่องจากรายได้เกิดการกระจุกตัวอยู่แต่ในพื้นที่ชุมชนเมืองเท่านั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจจะพิจารณาในด้านการสร้างงานเพื่อหาทางส่งเสริมการประกอบธุรกิจขนาดเล็กด้านบันเทิงมากขึ้น แต่อย่าลืมนำถึงผลกระทบทางสังคมที่อาจจะตามมาในอนาคต

ตาราง 4.4.2.5 แสดงการกระจายรายได้ไปสู่ขนาดธุรกิจต่างๆด้านบันเทิง

ด้านบันเทิง	รายได้ของธุรกิจ(บาท)	ร้อยละ
ขนาดใหญ่ -โรงภาพยนตร์/สวนสนุก	12,050	22.9
ขนาดกลาง -ผับ/บาร์/เทค/คาราโอเกะ	34,560	65.7
ขนาดเล็ก -ผู้เพลง/เครื่องเล่นในบริเวณงาน	6,030	11.5
รวม	52,640	100.0

จากตาราง 4.4.2.6 พบว่ารายได้ของธุรกิจในด้านที่พิกมีสัดส่วนมากที่สุดร้อยละ 42 รองลงมาเป็นรายได้ของธุรกิจด้านพาหนะเดินทางอาหาร ด้านอาหารและเครื่องดื่ม ด้านสินค้าและของที่ระลึก และด้านบันเทิง ร้อยละ 24.8 20.8 6.8 และ 5.6 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมจำแนกตามขนาดของธุรกิจ ทำให้พบว่าธุรกิจประเภทโรงแรมมีรายได้จากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาด้วยสัดส่วนสูงที่สุดเท่ากับร้อยละ 38 ของรายได้รวมทั้งหมดแต่ถ้าจะพิจารณาตามขนาดของธุรกิจจะเห็นว่าธุรกิจขนาดใหญ่ในด้านการใช้จ่ายต่างๆจะมีสัดส่วนเท่ากับ 67.7 ในขณะที่สัดส่วนของธุรกิจขนาดกลาง ร้อยละ 27.2 และที่เหลือร้อยละ 5.1 เป็นสัดส่วนของธุรกิจขนาดเล็ก จะเห็นว่ารายได้ของธุรกิจขนาดใหญ่มากกว่ารายได้ของธุรกิจขนาดกลาง 2.5 เท่าและใหญ่กว่าธุรกิจขนาดเล็กถึง 13.3 เท่า และถ้ารวม

รายได้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กยังมีสัดส่วนของรายได้รวมน้อยกว่าธุรกิจด้านที่พักประเภทโรงแรมเพียงอย่างเดียว ดังนั้น สรุปได้ว่าธุรกิจขนาดใหญ่ประเภทโรงแรมได้รับผลประโยชน์จากการจัดงานประเพณีแห่งเดียวมากกว่าที่สุด ส่วนธุรกิจขนาดเล็กประเภทพาหนะเดินทาง เช่น รถสองแถว มอเตอร์ไซด์รับจ้างและรถสามล้อถีบมีสัดส่วนของรายได้รวมน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 0.5 ของรายได้รวมทั้งหมด และถ้าเปรียบเทียบในธุรกิจขนาดเล็กของแต่ละการใช้งานต่างๆ จะพบว่าธุรกิจขนาดเล็กด้านที่พักประเภทเกสต์เฮาส์และหอพักมีสัดส่วนของรายได้รวมทั้งหมดเป็นร้อยละ 2 ซึ่งมีค่ามากเกือบครึ่งหนึ่งของรายได้รวมในธุรกิจขนาดเล็ก แสดงให้เห็นว่าเกิดการกระจุกตัวของรายได้ในธุรกิจขนาดใหญ่และขนาดเล็กด้านที่พัก

ตาราง 4.4.2.6 แสดงการกระจายรายได้ไปสู่ขนาดธุรกิจต่างๆในทุกด้านของการใช้จ่าย

การใช้จ่าย ในแต่ละด้าน	ประเภทของธุรกิจ		รายได้ของธุรกิจ		ร้อยละ
	ขนาด	ธุรกิจ	(บาท)	(ร้อยละ)	
ด้านที่พัก	ขนาดใหญ่	โรงแรม	359,560	(38.0)	42.0
	ขนาดกลาง	บังกะโล/รีสอร์ท	18,300	(1.9)	
	ขนาดเล็ก	เกสต์เฮาส์	3,150	(0.3)	
		หอพัก	16,100	(1.7)	
ด้านอาหาร และ เครื่องดื่ม	ขนาดใหญ่	ภัตตาคาร/สวนอาหาร	65,440	(6.9)	20.8
	ขนาดกลาง	ร้านอาหารทั่วไป	118,205	(12.5)	
	ขนาดเล็ก	แผงลอย/ตลาด	12,620	(1.3)	
ด้านพาหนะ เดินทาง	ขนาดใหญ่	รถทัวร์/รถประจำทาง	72,826	(7.7)	24.8
		ปั้มน้ำมัน	105,250	(11.1)	
	ขนาดกลาง	รถเช่า	52,080	(5.5)	
		รถสองแถว	2,415	(0.3)	
	ขนาดเล็ก	มอเตอร์ไซค์รับจ้าง	980	(0.1)	
		สามล้อถีบ	1,040	(0.1)	
ด้านสินค้า และ ของที่ระลึก	ขนาดใหญ่	ห้าง/ศูนย์การค้า	25,350	(2.7)	6.8
	ขนาดกลาง	ร้านค้าทั่วไป	33,530	(3.6)	
	ขนาดเล็ก	แผงลอย/ตลาด	4,970	(0.5)	
ด้านบันเทิง	ขนาดใหญ่	โรงภาพยนตร์/สวนสนุก	12,050	(1.3)	5.6
	ขนาดกลาง	ผับ/บาร์/เทค/ คาราโอเกะ	34,560	(3.7)	
	ขนาดเล็ก	ตู้เพลง/ เครื่องเล่นในบริเวณงาน	6,030	(0.6)	
		รวม	944,456	100.0	100.0

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การทำวิจัยในครั้งนี้ เป็นการศึกษาการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยว งานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยว งานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี
2. เพื่อศึกษาการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยว งานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีกระจายสู่ธุรกิจขนาดใหญ่ ขนาดกลาง หรือขนาดเล็ก
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อ งานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี
4. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อ งานประเพณีแห่เทียนพรรษาและสาธารณูปโภคของจังหวัดอุบลราชธานี

การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSS) กับข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง 359 ราย ซึ่งผลการวิจัยพบว่า

1. การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยว งานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 พบว่า ค่าใช้จ่ายด้านที่พักสูงสุดร้อยละ 28.64 รองลงมาคือ ค่าใช้จ่ายด้านพาหนะเดินทาง ค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ ค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายด้านสินค้าและของที่ระลึก และ ค่าใช้จ่ายด้านบันเทิงร้อยละ 19.40 16.23 14.25 11.42 10.07 ตามลำดับ
2. การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยว งานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 ด้านที่พักและด้านพาหนะเดินทางผู้ประกอบการธุรกิจขนาดใหญ่จะเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์สูงสุด ในขณะที่ด้านอาหารและเครื่องดื่ม ด้านสินค้าและของที่ระลึกและด้านบันเทิงผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางจะได้รับผลประโยชน์มากที่สุด
3. พฤติกรรมของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อ งานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 พบว่านักท่องเที่ยว 96.9% มีวัตถุประสงค์ในการเดินทางมาเพื่อการท่องเที่ยว งานประเพณีแห่เทียนพรรษา โดยมีพาหนะในการเดินทางหลักคือ รถบริษัทนำเที่ยว รองลงมาเป็นส่วนตัว/รถเช่า รถโดยสารประจำทาง เครื่องบิน และรถไฟ ตามลำดับ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยว

งานประเพณีแห่เทียนพรรษามีการหักล้างคืนที่จังหวัดอุบลราชธานีอย่างน้อย 1 คืนถึงร้อยละ 52 ในการเดินทางมาท่องเที่ยวครั้งนี้นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางแบบกลุ่ม แบบคณะทัวร์ แบบครอบครัว และแบบคนเดียว ตามลำดับ โดยที่ร้อยละ 61.7 เป็นการเดินทางมาท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีเป็นครั้งแรก ร้อยละ 38.3 เคยเดินทางมาท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาแล้วอย่างน้อย 2 ครั้ง และเป็นการได้รับข้อมูลงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจากทางสถานีโทรทัศน์เป็นสำคัญ รองลงมา คือ ญาติ เพื่อน พี่น้อง สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ บริษัททัวร์ และอินเทอร์เน็ต ตามลำดับ โดยมีสถานที่ท่องเที่ยวอื่นที่นักท่องเที่ยวได้เดินทางไปในระหว่างที่อยู่ในจังหวัดอุบลราชธานีคือ อุทยานแห่งชาติผาแต้ม โขงเจียม พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ วัด ช่องเม็ก ตามลำดับ อีกทั้งข้อเสนอแนะที่ควรปรับปรุงเรียงตามลำดับได้ดังนี้ ถนนและการจราจร ความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยว ห้องน้ำสาธารณะ การประชาสัมพันธ์ ความปลอดภัยและความเรียบร้อยของร้านค้า

4. ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่องานประเพณีแห่เทียนพรรษาและสาธารณูปโภคของจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 โดยภาพรวมทั้งหมดยังมีค่าเท่ากับ 8.32 คะแนน จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน แสดงว่านักท่องเที่ยวมีระดับความพึงพอใจต่องานประเพณีแห่เทียนพรรษาประจำปี 2547 ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ด้านการแสดงต้นเทียนและด้านการจัดรูปแบบขบวนแห่เทียนมีระดับความพึงพอใจมากที่สุด ในขณะที่ด้านความพร้อมของห้องน้ำสาธารณะมีระดับความพึงพอใจปานกลาง นอกนั้นมีระดับความพึงพอใจมาก

5.2 อภิปรายผล

จากการศึกษาการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 พบว่า

1. ระดับการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับช่วงอายุ อาชีพ และระดับรายได้ของนักท่องเที่ยว กล่าวคือ กลุ่มนักท่องเที่ยวช่วงอายุ 45 ปีขึ้นไป อาชีพรับราชการ รายได้ประมาณ 20,000 บาทเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีศักยภาพหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมให้เกิดการท่องเที่ยวมากที่สุด
2. เปรียบเทียบการใช้จ่ายที่สำรวจโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประจำปี 2547 กับการสำรวจในครั้งนี้มีค่าใช้จ่ายใกล้เคียงกันมาก พิจารณาในรายละเอียดพบว่าค่าใช้จ่ายด้านที่พักและค่าใช้จ่ายด้านบันเทิงมีสัดส่วนเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะช่วงเทศกาลนักท่องเที่ยวจะมีจำนวนมากกว่าปกติทำให้ธุรกิจด้านที่พักและบันเทิงหลายๆแห่ง ได้รับผลประโยชน์จากงานประเพณีแห่เทียนเพราะความต้องการของลูกค้านั้นมีมากกว่าช่วงนอกเทศกาล ในขณะที่ค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่ม ค่าใช้จ่ายด้านพาหนะเดินทางและค่าใช้จ่ายด้านสินค้าและของที่ระลึกมีสัดส่วนลดลง โดยเฉพาะสัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่มลดลงมากที่สุด ทั้งนี้เพราะช่วงเทศกาลมีร้านอาหารที่แสดงในบริเวณงานเป็นจำนวนมากทำให้นักท่องเที่ยวมีทางเลือกเพิ่มขึ้น

3. ธุรกิจที่หักขนาดใหญ่ประเภทโรงแรมได้รับรายได้จากการท่องเที่ยวมากกว่าธุรกิจขนาดอื่นๆ อย่างชัดเจน คิดเป็นร้อยละ 90.5 ของรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจด้านที่พัก แสดงว่าการกระจายรายได้ของธุรกิจด้านที่พักเกิดการกระจุกตัวในธุรกิจขนาดใหญ่ประเภทโรงแรมมากที่สุด การกระจุกตัวของรายได้ดังกล่าวสร้างผลประโยชน์ต่อจำนวนผู้ลงทุนไม่กีราย เมื่อเปรียบเทียบกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนในท้องถิ่นที่มีจำนวนมกรายกว่า

4. ธุรกิจขนาดกลางของธุรกิจด้านอาหารและเครื่องดื่มประเภทร้านอาหารทั่วไปได้รับรายได้มากกว่าธุรกิจขนาดอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 60.2 ของรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจด้านอาหารและเครื่องดื่ม ทั้งนี้เป็นเพราะความหลากหลายของอาหารและราคาที่ไม่แพงจึงทำให้ได้รับความนิยม เมื่อพิจารณาตามสัดส่วนของขนาดธุรกิจจะพบว่าเกิดการกระจุกตัวของรายได้ในธุรกิจด้านอาหารและเครื่องดื่มของธุรกิจขนาดใหญ่และขนาดกลางเท่านั้น ในขณะที่ธุรกิจขนาดเล็กได้รับผลประโยชน์ในส่วนนี้น้อยมากเพียงร้อยละ 6.4 เท่านั้น ดังนั้นภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรหามาตรการหรือกิจกรรมการส่งเสริมที่จะทำให้สัดส่วนของธุรกิจขนาดเล็กด้านอาหารและเครื่องดื่มเพิ่มขนาดมากยิ่งขึ้น เนื่องจากธุรกิจขนาดเล็กส่วนใหญ่จะเป็นชาวบ้านอย่างแท้จริง

5. ค่าใช้จ่ายด้านพาหนะเดินทางของนักท่องเที่ยวจะตกอยู่กับธุรกิจขนาดใหญ่คือรถทัวร์/รถประจำทาง และปั๊มน้ำมัน สูงที่สุดคิดเป็นร้อยละ 75.9 ของรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจด้านพาหนะเดินทาง เมื่อพิจารณาในรายละเอียดจะเห็นว่า การกระจายรายได้ไปสู่ขนาดของธุรกิจด้านพาหนะเดินทางกลุ่มธุรกิจขนาดเล็กมีสัดส่วนรายได้น้อยที่สุดเมื่อเทียบกับธุรกิจขนาดเล็กของค่าใช้จ่ายด้านอื่นๆ โดยมีสัดส่วนเพียงร้อยละ 0.5 ของรายได้รวมทั้งหมด บ่งบอกว่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวด้านพาหนะเดินทางประเภทธุรกิจขนาดเล็กมีไม่ถึงร้อยละ 1 ของรายได้รวมทั้งหมด แสดงว่าธุรกิจขนาดเล็กด้านพาหนะเดินทางมีความเสียเปรียบทางธุรกิจมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับธุรกิจขนาดเล็กในด้านการใช้จ่ายอื่นๆ

6. ค่าใช้จ่ายด้านสินค้าและของที่ระลึกของนักท่องเที่ยวจะตกอยู่กับธุรกิจขนาดกลางคือ ร้านค้าทั่วไปมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.5 ของรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจด้านสินค้าและของที่ระลึก จะเห็นว่าผู้ประกอบการธุรกิจขนาดใหญ่และขนาดกลางเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์เป็นส่วนใหญ่จากรายได้รวมของการประกอบธุรกิจด้านสินค้าและของที่ระลึก โดยการเพิ่มมูลค่าของสินค้าที่ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยว ดังนั้นเพื่อเป็นการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาด้านสินค้าและของที่ระลึกอย่างแท้จริง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจขนาดเล็กด้านสินค้าและของที่ระลึก จากเดิมที่ชาวบ้านจะเป็นเพียงแต่ผู้ผลิตอย่างเดียวให้เสริมการเป็นผู้ขายเพื่อเพิ่มช่องทางการจัดจำหน่ายที่ไม่ต้องผ่านพ่อค้าคนกลางเพียงอย่างเดียว ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มขึ้นซึ่งเป็นรายได้ที่ชุมชนท้องถิ่นได้รับอย่างแท้จริง

7. ค่าใช้จ่ายด้านบันเทิงของนักท่องเที่ยวจะตกอยู่กับธุรกิจขนาดกลางคือผับ/บาร์/เทค/คาราโอเกะ คิดเป็นร้อยละ 65.7 ของรายได้รวมจากการประกอบธุรกิจด้านบันเทิง ทั้งนี้เพราะนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่

สถานภาพโรคและอายุประมาณ 30 ปี จึงทำให้ธุรกิจดังกล่าวได้รับความนิยมสูงสุด แต่ถ้าพิจารณาที่ผู้ประกอบการจะพบว่าผู้ประกอบการที่มีธุรกิจขนาดใหญ่และขนาดกลางเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์เป็นส่วนใหญ่จากรายได้รวมของธุรกิจด้านบันเทิง ก่อให้เกิดปัญหาการกระจุกตัวของรายได้จากการท่องเที่ยว งานประเพณีแห่งเทียนพรรษาด้านบันเทิง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจจะพิจารณาในด้านการสร้างงานเพื่อหาทางส่งเสริมการประกอบธุรกิจขนาดเล็กด้านบันเทิงมากขึ้น แต่อย่าลืมคำนึงถึงผลกระทบทางด้านสังคมที่อาจจะตามมาในอนาคต

8. ภาพรวม ธุรกิจประเภทโรงแรมมีรายได้จากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่งเทียนพรรษาด้วยสัดส่วนสูงที่สุดเท่ากับร้อยละ 38 ของรายได้รวมทั้งหมด ในรายละเอียดถ้าพิจารณาตามขนาดของธุรกิจ จะเห็นว่าธุรกิจขนาดใหญ่รวมทุกด้านการใช้จ่ายมีสัดส่วนเท่ากับ 67.7 ในขณะที่สัดส่วนของธุรกิจขนาดกลางร้อยละ 27.2 และที่เหลือน้อยละ 5.1 เป็นสัดส่วนของธุรกิจขนาดเล็ก จะเห็นว่าธุรกิจขนาดใหญ่มีมูลค่าของรายได้มากกว่าธุรกิจขนาดกลาง 2.5 เท่าและใหญ่กว่าธุรกิจขนาดเล็กถึง 13.3 เท่า ถ้ารวมรายได้ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กเข้าด้วยกันแล้วยังมีสัดส่วนของรายได้รวมน้อยกว่าธุรกิจประเภทโรงแรมเพียงอย่างเดียว เสมือนว่าธุรกิจขนาดใหญ่ประเภทโรงแรมผูกขาดการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว เพราะได้รับผลประโยชน์จากการจัดงานประเพณีแห่งเทียนพรรษาอย่างเด่นชัดแต่เพียงผู้เดียว ดังนั้น การเพิ่มสัดส่วนให้เท่าๆกันของทุกขนาดธุรกิจในแต่ละด้านของการใช้จ่าย จะเป็นการกระจายรายได้ที่เกิดความเสมอภาคอย่างทั่วถึงกัน

5.3 ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงการท่องเที่ยว

จากการสรุปผลการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่งเทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีปี 2547 มีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ด้านสาธารณูปโภค พบว่าสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญขาดเจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความเรียบร้อยและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักท่องเที่ยวหญิงซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายที่สำคัญในการชักชวนให้มาท่องเที่ยว จะพบว่าเป็นกลุ่มที่คำนึงถึงความปลอดภัยเป็นสำคัญ ดังนั้นหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบ ควรเพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวให้มากขึ้นและประชาสัมพันธ์มาตรการความปลอดภัยเป็นสำคัญจะสามารถกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวหญิงตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวได้มากยิ่งขึ้น

2. ด้านความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยว รวมถึงความพร้อมของห้องน้ำสาธารณะ จะเป็นปัญหา เพราะสถานที่ท่องเที่ยวขาดเจ้าหน้าที่ดูแลอย่างทั่วถึง ดังนั้นจังหวัดควรมีงบประมาณส่วนหนึ่งสำหรับการจ้างเจ้าหน้าที่ที่เป็นคนในท้องถิ่นในการดูแลรักษาและให้ความรู้ความเข้าใจกับสถานที่ท่องเที่ยวก่อให้เกิดความน่าสนใจต่อสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ รวมถึงความสะอาดและความมีระเบียบในบริเวณจัดงาน

3. ด้านการจราจรในบริเวณงาน ก่อให้เกิดปัญหาในการเดินทางเป็นอย่างมากเพราะสถานที่จัดงานอยู่ในตัวเมืองที่ค่อนข้างคับแคบด้วยพื้นที่อันจำกัด ทางการควรวัดหาสถานที่จอดรถให้เพียงพอและมีเจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัย โดยแนะนำเส้นทางที่สะดวกหรือป้ายบอกทางอย่างชัดเจนในการเข้าถึงบริเวณงานอย่างเป็นระบบ ในรูปแบบของใบปลิวคำแนะนำต่างๆที่จะเป็นประโยชน์กับคือนักท่องเที่ยวอย่างแท้จริงเพื่ออำนวยความสะดวกต่างๆให้กับนักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจกับการจราจรที่ดีในบริเวณงานและการติดต่อกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว

4. การประชาสัมพันธ์ของจังหวัดอุบลราชธานีขาดความต่อเนื่องจะมีการประชาสัมพันธ์เฉพาะที่มีงานประเพณีแห่เทียนพรรษาเท่านั้น อีกทั้งสื่อที่ใช้ในการโฆษณาถึงแม้ว่าจะออกเป็นข่าวบ้างตามสถานีโทรทัศน์แต่เป็นช่องสถานีที่มีผู้ชมน้อยทำให้การประชาสัมพันธ์ยังเข้าถึงประชาชนได้ในกลุ่มจำกัดเท่านั้น ดังนั้นภาครัฐควรร่วมมือกับภาคเอกชนหาช่องทางประชาสัมพันธ์ ทั้งด้านสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรมและสถานที่ที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ของแต่ละท้องถิ่นหรือแม้กระทั่งการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ให้มากขึ้น เพื่อให้การท่องเที่ยวมีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น

5.4 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรให้มีการสำรวจความพึงพอใจงานประเพณีแห่เทียนพรรษาและสาธารณูปโภคของจังหวัดอุบลราชธานีทุกปีเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงในครั้งต่อไป

2. เสนอแนะให้มีการทำงานวิจัย ที่เป็นการวิจัยเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่างประเทศเพื่อนบ้านด้วยศักยภาพของกลุ่มประเทศอินโดจีน จะเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้มีความกว้างขวางและความหลากหลายมากยิ่งขึ้น ซึ่งจากงานวิจัยครั้งนี้เน้นเฉพาะกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทย ทำให้ขาดมุมมองของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ซึ่งเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการใช้จ่ายสูง ส่วนกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เหมาะสมในการทำวิจัยครั้งต่อไปคือกลุ่มผู้เกษียณอายุ เพราะกลุ่มนี้จะมีระดับการใช้จ่ายที่ค่อนข้างสูงเช่นเดียวกัน

บรรณานุกรม

- กองสถิติและวิจัย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2542) โครงสร้างสำรวจการท่องเที่ยว
ภายในประเทศปี 2541. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- “_____”. (2543) โครงสร้างสำรวจการท่องเที่ยว
ภายในประเทศปี 2542. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- “_____”. (2544) โครงสร้างสำรวจการท่องเที่ยว
ภายในประเทศปี 2543. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- “_____”. (2545) โครงสร้างสำรวจการท่องเที่ยว
ภายในประเทศปี 2544. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- “_____”. (2546) โครงสร้างสำรวจการท่องเที่ยว
ภายในประเทศปี 2545. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- “_____”. (2547) โครงสร้างสำรวจการท่องเที่ยว
ภายในประเทศปี 2546. กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2543) การใช้ SPSS for windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ซี เค แอน เอส โฟโต้สตูดิโอ.
- คณาจารย์ภาควิชาสถิติ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.(2545). สถิติเบื้องต้น
สำหรับสังคมศาสตร์ 1. เชียงใหม่ : ภาควิชาสถิติ คณะวิทยาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชาญจิตร สันตะพันธุ์. (2546) กระบวนการนำนโยบายการท่องเที่ยวของรัฐ ในการส่งเสริม
และพัฒนาประเพณีท้องถิ่นไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัด
อุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.
- ธิดารัตน์ ดวงสินธุ์. (2546) แนวคิดเชิงปรัชญาที่ปรากฏในประเพณีแห่เทียนพรรษาของ
ประชาชนอำเภอเมืองอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. เชียงใหม่
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นัยนา แก่นกุล. (2546) ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้บริการของผู้เข้าพักโรงแรมใน
เขตอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต.
มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญธรรม กิจปริคาบวิสุทธิ. (2546) สถิติวิเคราะห์เพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : จามจุรีโปรดักท์.
- เบญจา บุญสุภาพ. (2545) ศึกษาแนวทางการพัฒนาการตลาดสินค้าที่ระลึกที่ผลิตจากผ้า

พื้นเมืองในอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.
เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ประดับ ก้อนแก้ว. (2531) เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี: ประวัติ การจัดทำและการ
ประกวด. ผลงานทางวิชาการเสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู.
อุบลราชธานี : โรงเรียนอุบลวิทยาคม.

ประภัสสร เผ่าพงศ์ช่วง. (2546) พฤติกรรมและปัจจัยจูงใจนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวจังหวัด
อุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.

เพ็ญจันทร์ ลิขิตเอกราช. (2535) การกระจายรายได้จากการท่องเที่ยว กรณีศึกษาจาก
มทกรรมไม้ดอกไม้ประดับในจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.
เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. (2542) การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

วิจิตร ดังกโฉบ. (2545) ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการเลือกซื้อผ้ากานบัวของข้าราชการ
ครูในเขตอำเภอเมืองจังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต.
มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

วุฒิเทพ อินทปัญญาและคณะ. (2532) รายงานการวิจัยการกระจายและการไหลออกของ
รายได้จากการท่องเที่ยวในธุรกิจโรงแรมและธุรกิจท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ : สถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

ศิริกานต์ สิงพันนะ. (2543) รายงานการวิจัยสงครามการค้ากับการกระจายรายได้กรณีศึกษา
จังหวัดเชียงใหม่. เศรษฐศาสตร์บัณฑิต เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สการินทร์ โพธิวาสนิน. (2535) ผลกระทบทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวใน
จังหวัดเชียงใหม่เปรียบเทียบกับระดับประเทศ. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์
มหาบัณฑิต. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สรชัย พิศาลบุตร. (2547) สถิติธุรกิจ. กรุงเทพฯ : บริษัทวิทยพัฒนา.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานสถิติจังหวัดอุบลราชธานี. (2547) สมุดรายงานสถิติจังหวัด
พ.ศ. 2547. อุบลราชธานี : สำนักงานสถิติจังหวัดอุบลราชธานี, 2547

[Internet Online] [4 ก.ค. 2548]

Available from :[http://www2.tat.or.th/stat/download/tst/281/Ubon\(report\).doc](http://www2.tat.or.th/stat/download/tst/281/Ubon(report).doc)

[Internet Online] [4 ก.ค. 2548]

Available from :<http://www2.tat.or.th/stat/download/tst/281/Ubon-ratchathani.xls>

ภาคผนวก

แบบสอบถาม**งานวิจัยเรื่อง**

การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษา ปี 2547

เรียน ท่านผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อจะนำข้อมูลที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถามของท่านไปใช้ประโยชน์ในการวิเคราะห์การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาปี 2547 ผู้วิจัยขอขอบคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงที่ได้กรุณาเสียสละเวลาของท่านเพื่อตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

ตอนที่ 1 : สถานภาพส่วนบุคคล

1. เพศ : ชาย หญิง
2. อายุ.....ปี
3. ระดับการศึกษาสูงสุด

☐ ประถมศึกษาชั้นปีที่ 6	☐ มัธยมศึกษา /มัธยมปลาย / ปวช.
☐ อนุปริญญา / ปวส.	☐ ปริญญาตรี
☐ สูงกว่าปริญญาตรี	☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
4. สถานภาพสมรส

☐ โสด	☐ แต่งงาน
☐ หม้าย / หย่าร้าง	☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
5. อาชีพหลัก

☐ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	☐ นักเรียน / นักศึกษา
☐ ธุรกิจส่วนตัว / ค้าขาย	☐ ตัวแทนขายสินค้า
☐ แม่บ้าน	☐ พนักงาน / ลูกจ้างบริษัท
☐ เกษตรกร	☐ รับจ้างทั่วไป
☐ เกษียณ	☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
6. ปัจจุบันท่านพักอาศัยอยู่ที่จังหวัดใด.....
7. ระดับรายได้

☐ น้อยกว่า 10,000 บาท	☐ 10,000-14,999 บาท
☐ 15,000-19,999 บาท	☐ 20,000-24,999 บาท
☐ 25,000-29,999 บาท	☐ ตั้งแต่ 30,000 บาทขึ้นไป

ตอนที่ 2 : พฤติกรรมการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทยในงานประเพณีแห่เทียนพรรษา

1. ท่านมีวัตถุประสงค์ในการเดินทางเพื่อมาท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาใช่หรือไม่

☐ ใช่	☐ ไม่ใช่
------------------------------	---------------------------------

2. พาหนะที่ท่านใช้เดินทางมายังจังหวัดอุบลราชธานี
☐ เครื่องบิน	☐ รถไฟ
☐ รถโดยสารประจำทาง	☐ รถส่วนตัว / รถเช่า
☐ รถบริษัทนำเที่ยว(ซื้อทัวร์มา)	☐ อื่นๆ โปรดระบุ.....
3. ท่านพักค้างคืนที่จังหวัดอุบลราชธานีหรือไม่
☐ ค้างคืน	☐ ไม่ค้างคืน
4. ถ้าค้างคืน ท่านพักกี่คืน.....คืน
5. ในการเดินทางครั้งนี้ท่านเดินทาง
☐ คนเดียว	☐ เป็นกลุ่มจำนวนทั้งสิ้น.....คน
☐ คณะทัวร์จำนวนทั้งสิ้น.....คน	☐ ร่วมกับครอบครัว
	จำนวนทั้งสิ้น.....คน
6. สิ่งดึงดูดใจที่ทำให้ท่านมาท่องเที่ยวในจังหวัดอุบลราชธานี(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
☐ ทิวทัศน์ธรรมชาติ	☐ ประเพณี/วัฒนธรรมท้องถิ่นอีสาน
☐ สถานที่ทางประวัติศาสตร์	☐ สินค้า/หัตถกรรมท้องถิ่น(ของที่ระลึก)
☐ ทัศนียภาพของคนในท้องถิ่น	☐ ท่องเที่ยวเชื่อมโยง ประเทศเพื่อนบ้าน

ตอนที่ 3 : การใช้จ่ายในการท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานี

1. ค่าใช้จ่ายด้านที่พักรวมทั้งสิ้นในระหว่างที่อยู่ในจังหวัดอุบลราชธานี(เท่านั้น)
☐ โรงแรม	จำนวน.....คืน.....บาท
☐ บังกะโล / รีสอร์ท	จำนวน.....คืน.....บาท
☐ เกสต์เฮ้าส์	จำนวน.....คืน.....บาท
☐ ที่พักในอุทยานแห่งชาติ	จำนวน.....คืน.....บาท
☐ บ้านพักรับรองของราชการ/เอกชน	จำนวน.....คืน.....บาท
☐ บ้านญาติ / บ้านเพื่อน	จำนวน.....คืน.....บาท
☐ หอพัก	จำนวน.....คืน.....บาท
2. ค่าใช้จ่ายด้านอาหารและเครื่องดื่มรวมทั้งสิ้นในระหว่างที่อยู่ในจังหวัดอุบลราชธานี(เท่านั้น)
☐ กัดดาการ / สวนอาหาร	บาท
☐ ร้านอาหารในบริเวณงาน	บาท[
☐ ร้านอาหารทั่วไป	บาท
☐ แผงลอย / ตลาด	บาท
☐ ทำเอง	บาท

3. ค่าใช้จ่ายด้านพาหนะเดินทางรวมทั้งสิ้นในระหว่างที่อยู่ในจังหวัดอุบลราชธานี(เท่านั้น)

- [] รถทัวร์ภายในจังหวัด/รถโดยสารประจำทาง.....บาท
 [] รถส่วนตัว(ค่าน้ำมัน)บาท
 [] รถเช่าบาท
 [] รถสองแถวบาท
 [] รถมอเตอร์ไซด์รับจ้างบาท
 [] รถสามล้อถีบบาท

4. ค่าใช้จ่ายซื้อสินค้าและของที่ระลึกรวมทั้งสิ้นในระหว่างที่อยู่ในจังหวัดอุบลราชธานี(เท่านั้น)

- [] ประเภทของใช้ ได้แก่ ผ้าฝ้าย หมอนจืด ผ้าขาวม้า ผ้าไหม เครื่องทองเหลือง
เครื่องจักรสาน อื่นๆ โปรดระบุ (.....).....บาท
 [] ประเภทอาหาร ได้แก่ หมูขบ กุนเชียง ไข่กรอกอีสาน เค็มหมากน็ด เส้นก๋วยจั๊บ
 ฯลฯ อื่นๆ โปรดระบุ (.....)..... บาท
 [] ห้าง / ศูนย์การค้าบาท
 [] ร้านที่แสดงในบริเวณงานบาท
 [] ร้านค้าทั่วไปบาท
 [] แผงลอย / ตลาดบาท

5. ค่าใช้จ่ายบันเทิงในระหว่างที่อยู่ในจังหวัดอุบลราชธานี(เท่านั้น)

- [] โรงภาพยนตร์ / สวนสนุกบาท
 [] คับ / บาร์ / เทค / คาราโอเกะบาท
 [] ตู้เพลง/เครื่องเล่นในบริเวณงานบาท

6. ค่าใช้จ่ายอื่นๆบาท

7. ท่านใช้จ่ายเงินรวมทั้งสิ้นในระหว่างที่อยู่ในจังหวัดอุบลราชธานี(เท่านั้น)

ประมาณ.....บาทค่าใช้จ่ายนี้ครอบคลุมกี่คน.....คน

ตอนที่ 4 ความพึงพอใจงานประเพณีแห่เทียนพรรษาและสาธารณูปโภคของจังหวัดอุบลราชธานี

โดยภาพรวมทั้งหมดของงานประเพณีแห่เทียนพรรษาจังหวัดอุบลราชธานีในปีนี

ถ้าคะแนนเต็ม 10 คะแนน ท่านจะให้กี่คะแนน.....คะแนน

งานประเพณีแห่เทียนพรรษาและ สาธารณูปโภคของจังหวัดอุบลราชธานี	ระดับความพึงพอใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
งานประเพณีแห่เทียนพรรษา					
-สถานที่จัดงาน					
-กิจกรรมต่าง ๆ ภายในงาน					
-การประชาสัมพันธ์					
-การจัดแสดงคืนเทียน					
-การจัดรูปแบบขบวนแห่เทียน					
-การจัดแสดงเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม					
-ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการจัดงาน					
สาธารณูปโภค					
- ถนนและการจราจร					
- ความสะอาดของสถานที่ท่องเที่ยว					
- ความพร้อมของห้องน้ำสาธารณะ					
- โทรคมนาคม(เครือข่ายโทรศัพท์)					
- ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว					

ตอนที่ 5 พฤติกรรมอื่นๆของนักท่องเที่ยว

- ท่านเคยมาท่องเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาของจังหวัดอุบลราชธานีมาก่อนหรือไม่
 เคยกี่ครั้ง.....ครั้ง ไม่เคย
- ท่านต้องการมาเที่ยวงานประเพณีแห่เทียนพรรษาของจังหวัดอุบลราชธานีอีกหรือไม่
 ต้องการ ไม่ต้องการ
- ท่านรู้จักงานประเพณีแห่เทียนพรรษาของจังหวัดอุบลราชธานีจากแหล่งใด(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 ทางทีวี ทางสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร
 วิทยุ เพื่อน /ญาติ แนะนำ
 การแนะนำของบริษัททัวร์ อื่น ๆ โปรดระบุ.....
- ในระหว่างที่ท่านอยู่ในจังหวัดอุบลราชธานีท่านไปเที่ยวที่ใดบ้าง
1.....2.....3.....4.....
- ท่านคิดว่าการท่องเที่ยวของจังหวัดอุบลราชธานีควรมีการปรับปรุงด้านใดบ้าง
1.....2.....3.....4.....

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ประวัตินักวิจัย

1. ชื่อ : นางสาวปวีณา คำพุกกะ Miss Paweena Khampukka
 วันเกิด : วันที่ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2519
 สถานที่เกิด : โรงพยาบาลหนองไผ่ อำเภอหนองไผ่ จังหวัดเพชรบูรณ์
 ที่อยู่ปัจจุบัน : บ้านเลขที่ 212-212/1 หมู่ 4 ตำบลธานี อำเภอเมือง
 จังหวัดสุโขทัย 64000
2. ตำแหน่ง : อาจารย์ สังกัดคณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
3. หน่วยงานที่สามารถติดต่อได้ : คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
 โทรศัพท์ 045-353821
4. ประวัติการศึกษา : พ.ศ. 2537 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (สายวิทย์) โรงเรียนสุโขทัย
 วิทยาคม ตำบลบ้านกล้วย อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย
 พ.ศ. 2541 เศรษฐศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 พ.ศ. 2544 สถิติประยุกต์ วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต
 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
5. ประวัติการทำงาน : กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2545 – พฤษภาคม พ.ศ. 2546
 ตำแหน่งนักวิจัยและให้ข้อมูลข่าวสารศูนย์ประสานงาน
 การท่องเที่ยวพื้นกระยะยาว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
 : มิถุนายน พ.ศ. 2546 - ปัจจุบัน อาจารย์ประจำสาขาการจัดการ
 คณะบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

